

บทที่ 4

เพศสัมพันธ์ในสายเลือด : ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน

ข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติ โดยเฉพาะกรณีที่ทั้งสองถือกำเนิดร่วมกันทางสายโลหิตนับเป็นข้อห้ามที่สังคมมนุษย์เกือบทุกสังคมยึดถือร่วมกัน แต่สิ่งที่ต้องยอมรับจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงแม้ในสังคมที่มีข้อห้ามทางเพศดังกล่าว ก็คือ พฤติกรรมการสมสู่ระหว่างบุคคลภายในสายเลือดยังคงมีการกระทำอยู่ในสมาชิกของสังคมในทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างพ่อกับลูกสาว แม่กับลูกชาย พี่ชายกับน้องสาว พี่สาวกับน้องชาย หรือแม้แต่ระหว่างบุคคลข้ามรุ่นอย่างปู่ ย่า ตา หรือยายกับหลานของตนก็ตาม และจากอุบัติการณ์ที่เกิดขึ้นยังพบอีกว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตมิได้จำกัดอยู่เฉพาะการร่วมเพศระหว่างชาย-หญิงอันเป็นบุคคลต่างเพศกันเท่านั้น แต่มีการเกิดขึ้นกับบุคคลร่วมสายโลหิตที่มีเพศเดียวกันในลักษณะของรักร่วมเพศ (homosexual) อีกด้วย (Jean, 1982: 28 - 29)

สังคมไทยก็เช่นกัน แม้จะมีการออกกฎหมายห้ามพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดผ่านทางบรรทัดฐานของสังคม คำสอนในศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี และข้อบัญญัติทางกฎหมายที่มีบทลงโทษ รวมไปถึงผ่านวาทกรรมอื่นอีกหลากหลายที่ผลิตซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อตอกย้ำและยึดครองพื้นที่ความถูกต้องในข้อห้ามดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่อุบัติการณ์ของบุคคลที่แสดงพฤติกรรมต่อต้านชัดเจนด้วยการประพติฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศก็หาได้หมดไปจากสังคมไทยอย่างใดไม่ ในทางตรงข้าม กลับเป็นพฤติกรรมที่แสดงตัวปรากฏให้เห็นได้ตลอดมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นในสังคมเมืองหรือสังคมชนบท ในกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาหรือกลุ่มผู้ได้รับการศึกษา ซึ่งล้วนแล้วแต่มีรายงานถึงอุบัติการณ์การเกิดพฤติกรรมในลักษณะนี้ให้เห็นได้เสมอมา (จักร์ พันธุ์ชูเพชร, 2543)

พฤติกรรมทางเพศของบุคคลที่ฝ่าฝืนข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่ปรากฏให้เห็นจนเป็นที่รับทราบได้ในพื้นที่สาธารณะนั้น มิใช่บุคคลทั้งหมดในกลุ่มของผู้ที่มีพฤติกรรมต่อต้านขัดขืนข้อห้ามดังกล่าว แต่เป็นเพียงส่วนน้อยชนิดที่โผล่พ้นพื้นกระแสนการกดทับจากวาทกรรมเพศปฏิบัติกระแสหลัก โดยเฉพาะเมื่อการกระทำของทั้งสองฝ่ายเกิดมาจากความยินยอมและปรารถนาที่จะกระทำเป็นพื้นฐาน แต่ก็มิได้หมายความว่าในทุกกรณีจะต้องเลือกใช้วิธีการดำเนินพฤติกรรมของตนเองด้วยการปกปิดและอำพรางจากการรับรู้ของบุคคลอื่นในพื้นที่สาธารณะเท่านั้น และก็ได้หมายความว่า การปกปิดและอำพรางของผู้ที่ฝ่าฝืนข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดจะหมายถึงการสยบยอมจากวาทกรรมเพศปฏิบัติกระแสหลัก เพราะการกระทำในแต่ละกรณีมีความเป็นปัจเจกอันเกิดจากข้อจำกัดที่อาจเป็นไปได้ทั้งแตกต่างและเหมือนกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นลักษณะร่วมของบุคคลที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตก็คือ การกล้าที่จะกระทำในสิ่งที่ขัดขืนและแตกต่างไปจากสิ่งที่วาทกรรมเพศปฏิบัติกระแสหลักซึ่งมีอยู่รายล้อมและพยายามที่จะกำหนดให้กระทำไปในทิศทางเดียวกัน

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมทำให้เกิดข้อสงสัยตามมาว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเหล่านั้นมีความคิด ความเชื่อ และกรอบยึดอะอะไรที่ใช้เป็นตรรกะในการต่อต้านขัดขืน เพื่อให้ได้คำตอบในสิ่งที่ปัญหา การศึกษาข้อมูลจาก “ผู้ได้กระทำ” ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศของสังคม จึงเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้สามารถเข้าถึงความรู้สึกของบุคคลผู้ต่อต้านขัดขืนได้อย่างใกล้ชิดและเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งแม้ว่าผู้ศึกษาจะไม่สามารถซึมซับ รับรู้ และสัมผัสความรู้สึกแท้จริงของบุคคลที่เป็น “ผู้ได้กระทำ” ได้อย่างสมบูรณ์ แต่งานชิ้นนี้จะขาดความสมบูรณ์ หากว่าการฉายภาพเพื่อนำเสนอถึง “ตรรกะแห่งการต่อต้านขัดขืน” จะเป็นไปโดยปราศจากการกล่าวถึง “อำนาจ” ที่ตกเป็นฝ่ายถูกตอบโต้จากการต่อต้านขัดขืน เพราะหากไม่มี “อำนาจ” เป็นปัจจัยเริ่มต้นแล้ว “การต่อต้านขัดขืน” ก็ย่อมไม่เกิดขึ้น และในทางกลับกัน หากที่ใดปราศจาก “การต่อต้านขัดขืน” ก็จะส่งผลให้ “อำนาจ” นั้นหมดความหมายลงไปด้วยเช่นกัน เพราะ “อำนาจ” กับ “การต่อต้านขัดขืน” เป็นสิ่งที่ต้องดำรงอยู่คู่กันเสมอในลักษณะ “ที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นย่อมมีการต่อต้านขัดขืนอยู่ด้วย” (Where there is power, there is resistance) (Foucault, 1988: 122 และ Foucault, 1990: 95)

กรอบคิดว่าด้วยเรื่อง “อำนาจ”

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้กรอบคิดเรื่อง “อำนาจ” ตามแนวทางของมิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault, ค.ศ. 1926 - 1984) ซึ่งมีได้มอง “อำนาจ” ตามนัยของวาทกรรมกระแสหลัก ที่มักให้ความหมาย “อำนาจ” ไปในแง่ของขีดความสามารถที่บุคคลหนึ่งมีเหนือบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง ในลักษณะของการทำให้บุคคลหนึ่งยินยอมกระทำในสิ่งที่ผู้มีอำนาจเหนือกว่าต้องการให้กระทำ ซึ่งถ้าหากเป็นกรณีปกติแล้วเขาผู้นั้นจะไม่ยินยอมกระทำในสิ่งที่ถูกกำหนด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “อำนาจ” ก็คือ การที่บุคคลหนึ่งสามารถทำให้อีกบุคคลหนึ่งยินยอมต่อตนได้นั่นเอง แนวคิดที่ให้ความหมายหรืออธิบาย “อำนาจ” ในลักษณะที่กล่าวมาข้างต้น เป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากการมองสังคมว่าเป็นสนามการต่อสู้ที่เต็มไปด้วยการแข่งขันจากกลุ่มที่แตกต่างหลากหลายในการแสวงหาอำนาจ เพื่อที่จะได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนด และตัดสินใจ (decision-making) ในประเด็นสำคัญ (key issues) ให้เกิดการสนองตอบต่อผลประโยชน์ของกลุ่มตนให้ได้มากที่สุด (Lukes, 1980: 11 - 15) ซึ่งการมอง “อำนาจ” ตามนัยนี้มักเป็นการมุ่งเน้นและให้ความสนใจเฉพาะกับอำนาจที่มีลักษณะเป็นทางการ และมองอำนาจประหนึ่งเป็นสิ่งของที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลสามารถเข้ายึดครองและใช้สอยได้อย่างอิสระ เพื่อทำการกดขี่ ปรามปราม และ/หรือ บังคับผู้ที่ปราศจากอำนาจให้กระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์แก่ผู้มีอำนาจ ดังนั้นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจึงเป็นไปในลักษณะของคู่ตรงข้ามที่มีผู้ได้ประโยชน์และผู้เสียประโยชน์เสมอ (zero-sum)

ฟูโกต์ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น และได้นำเสนอกรอบคิดเรื่อง “อำนาจ” ที่แตกต่าง โดยชี้ให้เห็นว่า “อำนาจ” ไม่ได้มาจากหรือมีรากฐานอยู่ในเศรษฐกิจและการเมือง แต่ “อำนาจ” มีลักษณะเป็นความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายสลับซับซ้อน มีความแตกต่างหลากหลาย และแทรกตัวอยู่ในทุกส่วนของสังคม (Sheridan, 1980: 1 - 8) จากความแตกต่างหลากหลายและสลับซับซ้อนของ “อำนาจ” ทำให้เป็นการยากที่เราจะเข้าไปจัดการลดทอนให้ “อำนาจ” เหลือเพียงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชนเหมือนดังที่ได้เคยกระทำกันมาในอดีต ฟูโกต์มิได้มองว่าการมีอยู่ของ “อำนาจ” เป็นการดำรงอยู่อย่างเป็นระบบระเบียบแต่อย่างใด แต่ตรงกันข้าม การมีอยู่ของ “อำนาจ” กลับเป็นไปในลักษณะของการกระจายแผ่อยู่ทั่วทุก ความสัมพันธ์ในรูปแบบของ “โครงข่ายแห่งอำนาจ” และแผ่ขยายครอบคลุมอยู่ตลอดทุกพื้นที่ของชีวิตทางสังคม แม้กระทั่งร่างกายของมนุษย์ที่ดูเหมือนมีความเป็นส่วนตัวและเป็นส่วนย่อยที่สุด

ของสังคมก็หาได้หลุดรอดหรือพ้นไปจากการถูกอำนาจเข้ากระทำแต่อย่างใด การที่ “อำนาจ” สามารถแทรกซึมและเข้าไปดำรงอยู่ได้ในทุกแห่งหนของสังคมนั้น ไม่ใช่เป็นเพราะ “อำนาจ” ได้กวาดรวมทุกอย่างเข้ามาไว้ด้วยกันภายในปริมณฑลของอำนาจ แต่เป็นเพราะ “อำนาจ” มาจากทุกหนทุกแห่งในสังคม (Foucault, 1990: 93) “อำนาจ” จึงมิได้ถูกรวมศูนย์และจัดวางไว้ให้อยู่แต่เฉพาะกับรัฐหรือเป็นสิ่งที่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสังคมจะเข้ายึดครองและปิดล้อมไว้เป็นเอกสิทธิ์ของตนเองแต่เพียงผู้เดียวได้ ตรงกันข้าม “อำนาจ” กลับมีการไหลเลื่อนถ่ายเทไปมาอยู่ตลอดเวลา เป็นผลให้ปัจเจกชนซึ่งเป็นผลสะท้อนแห่งอำนาจต้องตกอยู่ภายใต้การครอบงำของอำนาจไปด้วยในขณะเดียวกัน (Foucault, 1980: 98)

เมื่อกล่าวถึงเรื่องของอำนาจ ประเด็นคำถามที่ว่า “อำนาจคืออะไร” มักปรากฏขึ้นก่อนที่จะนำไปสู่ประเด็นอื่นเสมอ แต่การถามด้วยคำถามดังกล่าวเป็นสิ่งที่ยากยิ่งในการที่จะแสวงหาคำตอบที่ถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ โดยเฉพาะหากมีจุดประสงค์เพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นสากลใช้อธิบายได้ในทุกสถานที่และทุกเวลาตามหลัก “ความทั่วไป” ของการอธิบายแบบมหภาค เพราะการเพียรพยายามหาคำตอบด้วยกรอบคิดของทฤษฎีที่เป็นสากลซึ่งแม้จะมีความแตกต่างหลากหลายไปจากกัน แล้วแต่ว่าเป็นการตอบที่หลุดไหลออกมาจากวิธีคิดของสำนักคิดใด ก็ล้วนแต่นำพาให้เราก้าวไปสู่ปัญหาและความผิดพลาดได้ในที่สุด อันเป็นผลมาจากลักษณะของ “อำนาจ” ที่วางตัวกระจายกระจายอยู่ในทุกความสัมพันธ์และทุกแห่งหนของสังคม อีกทั้งยังมีความแตกต่างหลากหลาย ชับซ้อนจนเกินกว่าที่จะตัดทอน ลดส่วน และ/หรือละเอียดรายละเอียดปลีกย่อยของ “อำนาจ” ในแต่ละปรากฏการณ์ได้ (Foucault, 1980: 198 - 199) ฉะนั้นการวิเคราะห์อำนาจด้วยกรอบทฤษฎีที่มุ่งอธิบายปรากฏการณ์โดยใช้กรอบแบบสากลย่อมไม่สามารถเกิดความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ตามความจริงได้ ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีสากลที่มาจากสำนักคิดใดก็ตาม ฉะนั้นการศึกษาถึง “อำนาจ” จึงควรให้เป็นไปเพื่อที่จะตอบคำถามว่า “อำนาจนั้นมีปฏิบัติการอย่างไร” (How is power exercised?) มากกว่าที่จะมุ่งศึกษาเพื่อหาคำตอบว่า “อำนาจคืออะไร” (What is power?) (Foucault, 1986: 216 - 219)

การเปลี่ยนมุมมองจากเดิมที่มุ่งศึกษาเพื่อหาคำตอบว่า “อำนาจคืออะไร” มาสู่ “อำนาจมีปฏิบัติการอย่างไร” ทำให้วัตถุประสงค์ของการศึกษาย้ายจากบุคคลหรือสถาบันที่เป็นทางการไปสู่การศึกษาถึงปฏิบัติการของ “อำนาจเล็ก ๆ” ที่ไหลเด่นแสดงตนอยู่ในระดับวิถีปฏิบัติของชีวิต

ประจำวันในแต่ละบุคคล ซึ่งความสัมพันธ์ในวิถีชีวิตประจำวันทั้งหมดล้วนดำรงอยู่และดำเนินไป ภายใต้การถูกรวมคลุมจากโครงข่ายแห่งอำนาจ จึงเป็นความสัมพันธ์ของอำนาจที่เกิดขึ้น เฉพาะที่ (local relation of power) หรือที่เรียกว่า “อนุภาคของอำนาจ” (micro physics of power) ซึ่งอาจเปรียบได้กับเส้นเลือดฝอยที่ทำหน้าที่นำเลือดไปหล่อเลี้ยงเนื้อเยื่อของอวัยวะ ภายในร่างกาย (capillary movement) (Hall, 1997: 50) จากลักษณะความสัมพันธ์ของอำนาจ ที่เกิดขึ้นเฉพาะที่หรือที่เรียกว่าอนุภาคของอำนาจนั้น เป็นการเกิดขึ้นเฉพาะที่ในแต่ละส่วนของ สังคมซึ่งมีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง ฉะนั้นการวิเคราะห์ “อำนาจ” ที่เป็นอนุภาคเล็ก ๆ โดย ปฏิเสธการใช้กรอบคิดที่เป็นสากลและการมุ่งหาคำตอบว่าอำนาจคืออะไรจะทำให้เราสามารถมองเห็นอำนาจอื่นที่ถูกกีดกัน ถูกกดทับ และถูกปฏิเสธได้เป็นอย่างดี การให้ความสำคัญกับอนุภาค ของอำนาจจึงเป็นการเปิดพื้นที่ให้แก่ “อำนาจที่เป็นอื่น” ได้แสดงตน อันจะทำให้เราสามารถเข้าใจ ถึงกลไกแห่งอำนาจที่มีอยู่ในปรากฏการณ์เหล่านั้นได้อย่างครบถ้วนและเป็นจริงมากกว่า

อำนาจตามแนวคิดของฟูโกต์ตั้งอยู่บนสมมติฐานอยู่ 5 ประเด็น (Foucault, 1990: 93 - 96) คือ

1. อำนาจไม่ได้มีลักษณะเหมือนกับสิ่งของ ซึ่งใครคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจะสามารถแสวงหาเพื่อให้ได้มา หรือแบ่งปันให้บุคคลอื่นได้ อำนาจจึงไม่ใช่สิ่งที่ใครจะยึดครองหรือ ทำหลุดหายไปได้ แต่อำนาจมีปฏิบัติการจากจุดต่าง ๆ ในสังคมนับไม่ถ้วน และมีการเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

2. ความสัมพันธ์เชิงอำนาจไม่ใช่ความสัมพันธ์ซึ่งแยกอย่างเด็ดขาดจากความสัมพันธ์ใน สังคมชุดอื่น ๆ เช่น ความสัมพันธ์ในการผลิต ความสัมพันธ์ในด้านความรู้ หรือความสัมพันธ์ ทางเพศ แต่อำนาจจะปรากฏอยู่ในทุกความสัมพันธ์ทางสังคม และจะปรากฏตัวขึ้นในทันที หาก ความสัมพันธ์ทางสังคมเหล่านี้เกิดการไม่เท่าเทียม แต่ในขณะเดียวกันความสัมพันธ์เชิงอำนาจ เองก็เป็นเหตุก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมในความสัมพันธ์ทางสังคมชุดอื่นได้ ฉะนั้นความสัมพันธ์ เชิงอำนาจจึงไม่ได้เป็นโครงสร้างส่วนบนของสังคมที่ชัดเจนหรือส่งเสริมปัจเจกชนให้กระทำหรือ ไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ยังมีบทบาทในการสร้างสิ่งอื่นขึ้นมาด้วย โครงสร้างทาง อำนาจจึงไม่มีตำแหน่งแห่งที่ที่แน่นอนตายตัว

3. อำนาจเกิดจากรากฐานของความสัมพันธ์ มิใช่ลักษณะอำนาจจากบนลงล่าง แต่เป็นความสัมพันธ์แห่งพลังที่สร้างและหยั่งลึกลงในตัวตนของสังคม อำนาจจึงดำรงอยู่ทุกหนแห่ง และความสัมพันธ์เชิงอำนาจจึงมีหลายระดับซับซ้อนอยู่ในความสัมพันธ์ชุดต่าง ๆ ในลักษณะเป็นโครงข่าย ซึ่งความสัมพันธ์เชิงอำนาจเหล่านี้เป็นรากฐานก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายอำนาจจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง การครอบงำเชิงอำนาจจึงเป็นผลมาจากปฏิบัติการของโครงข่ายอำนาจ

4. ความสัมพันธ์เชิงอำนาจมีทั้งที่เกิดขึ้นโดยเจตนาและไม่ใช่อัตวิสัย (intentional and nonsubjective) นั่นคือความสัมพันธ์เชิงอำนาจจะต้องมีเป้าหมาย (target) และจุดมุ่งหมาย แต่ไม่ได้หมายความว่า ความสัมพันธ์เชิงอำนาจจะต้องเกิดทางเลือกและการตัดสินใจของปัจเจกบุคคลเสมอไป

5. ที่ใดที่มีอำนาจที่นั่นต้องมีการต่อสู้ขัดขืน (Where there is power, there is resistance) และการต่อต้านขัดขืนไม่เคยอยู่นอกเหนือความสัมพันธ์ทางอำนาจ อาจกล่าวได้ว่า เราอยู่ภายใต้อำนาจเสมอ และไม่สามารถหลบหนีจากอำนาจได้ การมีอยู่ของอำนาจขึ้นอยู่กับ การสร้างประเด็นการต่อต้านต่าง ๆ ซึ่งการต่อต้านขัดขืนอาจแสดงบทบาทเป็นปรัภักษ์ เป็นเป้าหมาย หรือแม้กระทั่งเป็นตัวจัดการควบคุมความสัมพันธ์ทางอำนาจ การต่อต้านขัดขืนจึงมีอยู่ทุกหนทุกแห่งในเครือข่ายของอำนาจ เพราะฉะนั้นการดำรงอยู่ของอำนาจก็ขึ้นอยู่กับ การต่อสู้ขัดขืนด้วยเช่นกัน โดยการต่อต้านขัดขืนจะมีลักษณะที่แตกต่างหลากหลายและมีลักษณะเฉพาะของตนเอง

จากมุมมองที่มีต่ออำนาจซึ่งได้ถูกเปลี่ยนไปจากมุมมองเดิม ทำให้สามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญเกี่ยวกับอำนาจได้ดังต่อไปนี้ กล่าวคือ

การกระจายกระจายเป็นอนุภาคแห่งอำนาจ อำนาจมีลักษณะของการกระจายตัวเป็นอนุภาคเล็ก ๆ แผ่ขยายครอบคลุมในทุกพื้นที่และทุกความสัมพันธ์ของสังคม อำนาจเป็นเสมือนเส้นใยที่ถักทอเป็นผ้าผืนใหญ่ของสังคม จึงมีทั้งการประสานและการตัดกันของเส้นใยอำนาจ มนุษย์ในสังคมจึงไม่สามารถเห็นได้ว่าอำนาจอยู่ตรงไหน แม้จะทราบดีว่าอำนาจเป็นสิ่งที่มิได้อยู่หากอำนาจสามารถปกปิดซ่อนเร้นกลไกของตนเองไว้ได้มากเพียงใดก็จะยิ่งส่งผลให้อำนาจมี

ความสำเร็จมากยิ่งขึ้นเพียงนั้น (Foucault, 1990: 86) ฉะนั้นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจจึงควรกระทำให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับลักษณะของอำนาจ นั่นคือ จะต้องหลีกเลี่ยงการให้ความสำคัญเฉพาะกับอำนาจที่มีรูปแบบที่ชัดเจนเป็นทางการอันเป็นอำนาจที่เกิดจากสถาบันในสังคม แต่ควรจะต้องมุ่งเน้นในการให้ความสำคัญกับอำนาจที่กระจัดกระจายอยู่ในสังคม ซึ่งอำนาจเหล่านี้จะมีปฏิบัติการแห่งอำนาจที่เลื่อนไหล แตกต่าง และเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละปรากฏการณ์ จนอาจกล่าวได้ว่า เป็นปฏิบัติการที่ปราศจากรูปแบบที่แน่นอนชัดเจน

อำนาจมาจากและมีอยู่ในทุกหนแห่ง อำนาจไม่ใช่สิ่งของหรือสินค้าที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดจะสามารถครอบครอง หยิบฉวย และใช้เป็นเครื่องมือในการเข้าไปครอบงำหรือควบคุมบุคคลหรือกลุ่มบุคคลอื่นให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของตนเองได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในลักษณะของการผูกขาดอำนาจ เพื่อจะทำให้ตนหรือกลุ่มของตนเป็นผู้ได้รับการจัดสรรผลประโยชน์และเป็นเหตุให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องตกเป็นผู้สูญเสียผลประโยชน์ในฐานะที่ถูกอำนาจเข้ากระทำ แต่อำนาจจะแสดงตัวออกมาในรูปของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากภายใน เช่น ความรู้ เศรษฐกิจ และเรื่องเพศ อำนาจจึงมีอยู่ทุกหนแห่ง แต่การแทรกซึมและดำรงอยู่ในทุกหนแห่งของอำนาจไม่ใช่เป็นเพราะว่ามันครอบคลุมทุกสิ่ง แต่เป็นเพราะอำนาจมาจากทุกหนทุกแห่งจนเกินกว่าที่จะระบุตำแหน่งแห่งที่เฉพาะของอำนาจได้ (Foucault, 1990: 92 - 93) นั่นคือ อำนาจมิได้ “เกิดจาก” หรือ “เป็นของ” สถาบันหรือบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสังคม อีกทั้งไม่ได้กระจุกรวมอยู่ที่ใดที่หนึ่ง แต่กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้นที่ในสังคม อำนาจจึงมีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละจุดของพื้นที่ที่มีอำนาจแสดงปฏิบัติการอยู่

การวิเคราะห์อำนาจที่ปฏิบัติการแห่งอำนาจ เมื่อวาทกรรมมีลักษณะเป็น “พหุลักษณะ” มีความแตกต่างหลากหลายไปในแต่ละพื้นที่ความสัมพันธ์ในสังคม การกวาดรวมหรือลดทอนความจริงทั้งหมดให้มาอยู่ภายใต้ระบบการวิเคราะห์และอธิบายที่มีลักษณะทั่วไปเป็นสากล จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะจะทำให้การศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับอำนาจขาดความครอบคลุมและไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้นการวิเคราะห์วาทกรรมที่อยู่ในระดับที่แตกต่างกันจึงต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกัน (Foucault, 1970: xiv) อีกทั้งจะก่อให้เกิดปัญหาในการหาคำตอบ หากการศึกษา นั้นตั้งอยู่บนคำถามที่ให้ความสำคัญกับเรื่องของการตัดสินใจในการใช้อำนาจ เพราะท้ายที่สุดแล้วการศึกษานั้นจะนำไปสู่ปัญหาการไม่สามารถสลัดให้หลุดพ้นไปจากการเพียรค้นหาคำตอบว่า

ใครเป็นผู้มีอำนาจ และผู้มีอำนาจนั้นมีจุดประสงค์ในการใช้อำนาจนั้นอย่างไร ซึ่งแน่นอนว่า แม้จะสามารถหาคำตอบต่อคำถามเหล่านั้นได้ แต่ก็จะเป็นคำตอบที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความถูกต้องอย่างแท้จริง เพราะเนื้อแท้แห่งอำนาจไม่ได้เป็นเอกสิทธิ์ของใครและ/หรือถูกยึดครองและจำหน่ายแจกปฏิบัติการโดยบุคคลหรือสถาบันใดได้แต่เพียงผู้เดียว ฉะนั้น การที่จะทำให้เราสามารถเข้าใจถึงอำนาจได้จึงควรเป็นการศึกษาที่ปฏิบัติการแห่งอำนาจ มากกว่าที่จะให้ความสนใจในประเด็นอื่นที่กล่าวมาในตอนต้น

วิเคราะห์ปฏิบัติการแห่งอำนาจที่ปลายสุดของอำนาจ เป็นประเด็นต่อเนื่องจากลักษณะของอำนาจที่กล่าวมาข้างต้น นั่นคือ การปฏิเสธการให้ความสำคัญกับศูนย์กลางแห่งอำนาจ เพราะเมื่ออำนาจมีลักษณะของการกระจัดกระจาย มิได้ถูกผูกขาดไว้กับสถาบันใดหรือกลุ่มบุคคลใดเป็นการเฉพาะ แต่ทว่ามีการเลื่อนไหล แปรเปลี่ยน และถ่ายเทได้ ทำให้การอธิบายปรากฏการณ์ทางอำนาจโดยใช้ทฤษฎีมหภาค (Metanarrative) ที่มุ่งอธิบายปรากฏการณ์แบบองค์รวม (totality) ครอบคลุมทุกสิ่ง (totalizing) จึงเป็นสิ่งที่ยากเกินกว่าที่เป็นไปได้ เพราะจะทำให้เกิดการละทิ้งข้อเท็จจริงที่สำคัญในบางส่วนไป (marginalization) ปัญหาที่แฝงฝังอยู่ในวิธีการศึกษาประกอบกับความจริง (reality) ที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานความคิดแบบเดิมทำให้สิ่งที่ได้จากทฤษฎีมหภาคไม่สามารถใช้อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ การศึกษาอำนาจจึงเป็นไปได้เพียงการอธิบายที่ครอบคลุมเฉพาะที่ (local) และในระดับภูมิภาค (region) เท่านั้น โดยมุ่งเน้นไปที่ปลายสุดของเส้นทางอำนาจ ซึ่งแม้จะ “ดูเหมือน” เป็นเพียงปลายทางของปฏิบัติการแห่งอำนาจที่ไม่น่าจะทำให้สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ทางอำนาจได้ แต่สิ่งที่ “ดูเหมือน” กลับตรงข้ามกับความเป็นจริง เพราะ ณ จุดท้ายสุดของเส้นทางอำนาจกลับแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์และปฏิบัติการแห่งอำนาจในระดับรากเหง้าของมนุษย์ที่เป็นกลไกในระดับจุลภาคของอำนาจ (the micro-mechanisms of power) ได้เป็นอย่างดี การศึกษาอำนาจที่ปลายสุดของเส้นทางอำนาจนี้นำไปสู่การให้ความสนใจกับร่างกายและอำนาจที่กระทำต่อร่างกายของมนุษย์ (bio-power) (Foucault, 1990: 139 - 140) ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว บนเรือนร่าง หรือว่าด้วยเรื่องเพศ ซึ่งทั้งหมดล้วนมีความสำคัญยิ่งในการศึกษาและทำความเข้าใจถึงกลไกของปฏิบัติการแห่งอำนาจ

ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับความรู้ เมื่ออำนาจถูกใช้ผ่านในระดับกลไกแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เพื่อการสถาปนาอำนาจและการยึดครองพื้นที่ของอำนาจก็คือ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นมาเพื่อรองรับกับอำนาจนั้น ๆ นั้นหมายความว่า ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นจากอำนาจเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นมาเพื่ออำนาจ และสามารถดำรงอยู่ได้ด้วยอำนาจในชุดเดียวกัน ในขณะที่เดียวกัน ความรู้นั้นก็จะเข้าไปให้การรับรองความถูกต้องของชุดอำนาจที่ผลิตมันขึ้นมา อำนาจกับความรู้จึงเป็นเสมือนเหรียญสองหน้าที่ขาดหรือแยกจากกันไม่ได้ ทั้งสองส่วนล้วนแสดงตนในบทบาทของการส่งเสริม และการสนับสนุนซึ่งกันและกันในกรณีที่เป็นอำนาจและความรู้ในชุดเดียวกัน แต่ถ้าเป็นความรู้และอำนาจในชุดที่แตกต่างตรงข้ามกัน ความรู้นั้นก็จะมีปฏิบัติการในลักษณะที่ตรงกันข้ามเพื่อเปิดโล่ ปิดทับ และเข้าแย่งยึดพื้นที่ของอำนาจ ความรู้จึงมิได้ขึ้นอยู่กับการที่ได้ค้นพบความจริงอันดำรงอยู่ตามธรรมชาติ แต่ความรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการสร้างชุดตรรกะและความคิดของมนุษย์ในแต่ละยุค (Foucault, 1970: 344 - 387) จากความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และอำนาจ ทำให้เห็นได้ว่าอำนาจมิได้มีแต่บทบาทที่แสดงถึงปฏิบัติการที่เป็นด้านลบ (negative) เช่น การกดขี่ ปราบปราม หรือทำลายแต่เพียงอย่างเดียว แต่อำนาจยังมีอีกด้านที่แสดงปฏิบัติการด้านบวก (positive) อีกด้วย (Foucault, 1981: 96 - 102) ดังนั้นเราจึงไม่สามารถศึกษาอำนาจได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์จากเพียงเฉพาะในรูปแบบของการกดขี่ หรือการลดทอนอำนาจให้เป็นเพียงผลผลิตจากโครงสร้างทางกฎหมายและสังคม เพราะอำนาจมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ การศึกษาอำนาจจึงต้องกระทำผ่านวาทกรรมที่ว่าด้วยความสัมพันธ์เหล่านั้น (Best and Killner, 1991: 51 - 52)

วาทกรรม อำนาจ และความรู้

เมื่อการศึกษาอำนาจต้องกระทำผ่านวาทกรรมโดยการชุดคู่ และแกะรอยเพื่อเปิดช่องทางและสร้างพื้นที่ให้แก่วาทกรรมชุดอื่นที่มีความแตกต่าง แต่ถูกกดทับไว้จากวาทกรรมกระแสหลักของสังคมให้ได้มีโอกาสปรากฏตัวออกมา การวิเคราะห์วาทกรรมจึงต้องกระทำไปบนรากฐานความเชื่อมโยงระหว่างอำนาจและความรู้ เพราะวาทกรรมไม่สามารถที่จะดำรงอยู่ได้อย่างอิสระโดยปราศจากการค้ำจุนของอำนาจ และในทางกลับกันอำนาจก็จะไม่สามารถสถาปนาตัวเองขึ้นมาได้หากขาดซึ่งวาทกรรมในการสร้างชุดความรู้เพื่อการสยบยอมและปฏิบัติตามอำนาจ

หรืออีกนัยหนึ่ง อาจกล่าวได้ว่า อำนาจ วาทกรรม และความรู้เป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กัน อย่างใกล้ชิด ในลักษณะของการมีผลกระทบถึงกันและกัน ซึ่งการเกิดขึ้น มีอยู่ หรือการสูญหาย ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งล้วนเกิดจากและส่งผลกระทบต่ออีกสิ่งหนึ่งเสมอ

อย่างไรก็ตาม อำนาจไม่ได้เป็นหนึ่งในเงื่อนไขของการเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของความรู้ แต่อำนาจเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ โดยความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นมาก็จะเข้าไปทำหน้าที่รับรองอำนาจใน ชุดเดียวกับตนให้สามารถยึดครองพื้นที่ เบียดไล่ และ/หรือแย่งชิงพื้นที่จากอำนาจในชุดอื่นที่แตกต่างไปจากตน อำนาจและรูปร่างจึงแสดงให้เห็นถึงกันและกันในฐานะที่ดำรงอยู่ด้วยกัน หาได้ เป็นอิสระต่อกันแต่อย่างใด นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์ทางอำนาจใดที่ปราศจากการสร้างระบบ ความรู้ และไม่มีความรู้ใดที่อยู่ได้โดยปราศจากอำนาจ ในทางกลับกัน ย่อมไม่มีอำนาจใดที่อยู่ ได้โดยปราศจากการรับรองความถูกต้องจากระบบความรู้ และไม่มีระบบความรู้ใดที่สามารถ ดำรงอยู่ได้โดยปราศจากความสัมพันธ์ทางอำนาจ (Foucault, 1991a: 27 - 28) ความรู้จึงมิได้ ไร้ซึ่งปลอดจากการถูกครอบงำโดยอำนาจ และความรู้ก็มิได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการปลดปล่อย มนุษย์สู่ชีวิตแห่งเสรีภาพ แต่ความรู้เป็นพันธนาการที่คอยรัดรั้ง เข้มงวด วางกฎระเบียบ และ ครอบงำมนุษย์ให้สยบยอม (Sarup, 1993: 67)

แม้อำนาจและความรู้จะเป็นสิ่งที่ต้องดำรงอยู่คู่กัน แต่กระนั้นก็ได้หมายความว่าจะเป็น การดำรงอยู่ในลักษณะของการเกาะเกี่ยวสัมพันธ์กันโดยตรงในรูปของ “อำนาจ-ความรู้” หรือ “ความรู้-อำนาจ” แต่จะเป็นการดำรงอยู่ร่วมกันโดยมีวาทกรรมเป็นตัวเชื่อม (Lemert and Gillan, 1982: 62) ภาระหน้าที่ของวาทกรรมไม่ได้เป็นเพียงตัวเชื่อมต่อระหว่างอำนาจและความรู้โดย ปราศจากบทบาทที่สำคัญอื่นใด เพราะแม้พื้นที่ในสังคมจะเต็มไปด้วยเส้นใยของความสัมพันธ์ เชิงอำนาจ แต่ก็มีความสัมพันธ์ที่มีลักษณะของการกระจัดกระจายไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งนั่นย่อม หมายถึง ลักษณะของอำนาจที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในสังคม อำนาจที่มีอยู่ในความสัมพันธ์จึง ขาดการรวบรวม สะสม และจัดเรียงให้เห็นถึงความต่อเนื่อง ส่งผลให้อำนาจในความสัมพันธ์ เหล่านั้นไม่สามารถสถาปนาตนเองขึ้นได้อย่างมั่นคง ช่องว่างตรงนี้เองที่ทำให้วาทกรรมได้มี โอกาสและช่องทางในการเข้าไปทำให้เกิดการผลิต สะสม และหมุนเวียนจนเกิดการรวบรวมและ สถาปนาอำนาจขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม (Foucault, 1980: 93) จากความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องและ เชื่อมโยงระหว่างอำนาจ วาทกรรม และความรู้ที่เป็นไปในลักษณะของ “การขาดกันและกันไม่ได้”

ทำให้วาทกรรมจึงไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งที่แสดงหรือซ่อนไว้ซึ่งความปรารถนา แต่วาทกรรมได้กลายเป็นเป้าหมายแห่งความปรารถนา ฉะนั้น วาทกรรมจึงไม่ใช่เพียงการต่อสู้หรือเป็นระบบของการครอบงำ แต่การต่อสู้เหล่านั้นล้วนเป็นไปโดยวาทกรรมและเพื่อวาทกรรม วาทกรรมจึงกลายเป็นสิ่งที่สื่อแสดงถึงอำนาจที่จะต้องถูกยึดกุม (Foucault, 1984a: 110) เพราะหากสามารถเข้ายึดกุมวาทกรรมและทำให้สมาชิกของสังคมยอมรับในวาทกรรมนั้นได้ ย่อมหมายถึงการเข้ายึดครองอำนาจโดยมีวาทกรรมเป็นตัวต่อเชื่อม

อย่างไรก็ตาม อำนาจมิได้มีเพียงเฉพาะแต่ในแง่มุมด้านลบหรือในรูปแบบของการกดขี่ปราบปราม (repress) เท่านั้น อำนาจยังมีแง่บวกในด้านบวกที่ก่อให้เกิดความชื่นชอบและสยบยอมโดยศรัทธา ซึ่งอำนาจในแง่บวกนี้เองที่วาทกรรมเข้ามาแสดงตัวและมีบทบาทอย่างมาก เพราะวาทกรรมจะเข้าไปประกอบสร้างความจริง (the production of truth) ขึ้นมาในรูปลักษณะของชุดความรู้ และด้วยรูปลักษณะที่ “ดูเหมือน” ไร้ชื่อ เป็นกลาง และปราศจากพิษภัยทำให้ปฏิบัติการแห่งอำนาจในรูปลักษณะของความรู้ ความจริงมีประสิทธิภาพสูงในขณะที่ยึดอำนาจขึ้นในระดับต่ำ ความรู้และวาทกรรมจึงเป็นฟันเฟืองที่สำคัญในการทำให้อำนาจเกิดการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง และแทรกซึมไปได้อย่างทั่วถึงและต่อเนื่องในทุกปริมณฑลของสังคม แม้แต่ในระนาบของวิถีปฏิบัติที่เป็นส่วนตัวของปัจเจกบุคคลไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ร่างกาย หรือแม้แต่เรื่องเพศ (Foucault, 1980: 119 - 120) แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่า อำนาจในด้านลบของการปราบปรามจะไร้ซึ่งความสำคัญในการควบคุมและจัดระเบียบ หากแต่เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจในด้านบวกกับอำนาจในการปราบปรามแล้ว จะพบว่า ความมั่นคงของอำนาจในฐานะการปราบปรามหรือ “อภีอำนาจ” (meta-power) จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่ออำนาจสามารถแทรกซึมลงไปมีปฏิบัติการได้ลึกถึงในทุกระดับความสัมพันธ์ ซึ่งการใช้อำนาจด้านบวกจะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในระดับนี้ได้มากกว่า (Foucault, 1980: 122) ดังจะเห็นได้จากในสภาพความเป็นจริงของสังคม ที่มีทั้งการใช้อำนาจในด้านบวกและด้านลบร่วมกันเพื่อการควบคุม การจัดการ และการสร้างระเบียบวินัยให้แก่สังคม ฉะนั้นการพิจารณาถึงอำนาจจึงไม่อาจละเลยอีกด้านหนึ่งของอำนาจที่อยู่ในรูปลักษณะของความรู้ ความจริงได้

สถาบันที่สามารถผลิตวาทกรรมได้จึงเป็นผู้ผลิตและเป็นศูนย์รวมของ “ความจริง” ไปด้วย ในขณะเดียวกัน โดย “ความจริง” สามารถปรากฏออกมาได้ในหลากหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการผลิต/เผยแพร่ของผู้ให้และรูปแบบการบริโภคของผู้รับ การผลิตและส่งต่อจะตกอยู่ภายใต้การควบคุม (apparatuses) ของกลไกที่มีความสำคัญทางการเมืองและเศรษฐกิจ เช่น มหาวิทยาลัยและกองทัพ ฉะนั้น “ความจริง” จึงหมุนเวียนผ่านกลไกทางการศึกษาและระบบข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่ในสังคม และเป็นประเด็นปัญหาทางการเมืองที่ก่อให้เกิดการถกเถียงและเผชิญหน้ากันทางสังคม (Foucault, 1980: 131 - 132) เพราะวาทกรรมมีฐานรากมาจากอำนาจ ในขณะที่ความรู้ถูกประกอบสร้างขึ้นมาจากชุดวาทกรรม จึงสามารถกล่าวได้ว่า การผลิตความจริงเป็นหน้าที่ของอำนาจในด้านบวก (truth production as a function of power) ฉะนั้นจึงไม่มีความจริงใดที่จะดำรงอยู่นอกขอบเขตของอำนาจ สังคมทุกสังคมต่างมีระบอบที่ทำหน้าที่กำหนดและเลือกสรรความจริง นั่นคือ มี “ระบอบของความจริง” (Regime of truth) ทำหน้าที่เป็นเกณฑ์กำหนดและจัดประเภทของวาทกรรม ให้เห็นได้ว่าวาทกรรมแบบใดเป็นความจริงและแบบใดไม่เป็นความจริง (Foucault, 1980: 131) “ความจริงในสังคมจึงมิได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ของสมองต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกเหมือนเช่นภาพสะท้อนที่เกิดขึ้นในกระจก แต่ความจริงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นและนำเสนอต่อสาธารณชนโดยผ่านระบบภาษา” (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2529: 146)

การควบคุมมนุษย์ผ่านความจริงในรูปลักษณะของความรู้สามารถกระทำได้อย่างทะลุทะลวงและแนบเนียนจนมนุษย์ผู้สยบยอมโดยปราศจากการต่อต้านไม่อาจรู้สึกได้ถึงอำนาจที่แฝงฝังอยู่ภายใต้การเคลือบคลุมของความรู้ มนุษย์ในสังคมปัจจุบันจึงยินยอมและพยายามจัดการกับตัวเองในทุกเรื่องตามความจริงที่มีอยู่ในสังคมกำหนด โดยมีได้มีอำนาจใดเข้ามาบังคับการสยบยอมและยินดีจัดการกับตัวเองด้วยตนเองนี้มิได้เกิดขึ้นเพียงแต่เฉพาะในเรื่องที่แสดงออกมาเป็นรูปธรรมเท่านั้น แต่ทว่าได้แผ่ขยายครอบคลุมไปถึงความรู้สึกและความปรารถนาที่เป็นนามธรรมภายในจิตใจอีกด้วย อันจะนำไปสู่การตกอยู่ภายใต้พันธนาการของอำนาจในทุกกระนาบของชีวิต (Foucault, 1984b: 39 - 42) ทำให้มนุษย์ไม่สามารถที่จะก้าวข้ามพรมแดนเข้าไปอยู่ในปริมณฑลของการบรรลู่ “วุฒิภาวะ” (mature adulthood) ได้ ไม่ว่าจะป็นด้วยเทคโนโลยีของเหตุผลหรือด้วยยุทธวิธีของเสรีภาพก็ตาม (Foucault, 1984b: 49 - 50) มนุษย์จึงมีอาจดำรงตนอยู่ได้อย่างอิสระจากการถูกครอบงำด้วยวาทกรรม เพราะแม้แต่ร่างกายของมนุษย์ก็เป็นผลผลิตอย่างหนึ่งจากการประกอบสร้างของชุดวาทกรรม

เมื่อมนุษย์ไม่สามารถอยู่เหนือหรือหลุดพ้นจากเส้นใยอำนาจที่มีอยู่ทุกแห่งหนในสังคม การอ้างถึงความเป็นองค์ประธานผู้มีเหตุผลของมนุษย์ (rational subject) จึงเป็นเพียงการสร้างอัตลักษณ์ให้แก่องค์ประธานภายใต้ระบบเหตุผลของชุดวาทกรรมมากกว่าที่จะมีแก่นสารหรือสาระ (essence) ที่เป็นจริง อัตลักษณ์จึงไม่ใช่สิ่งที่มั่นคงถาวร แต่สามารถไหลเลื่อน แปรเปลี่ยนไปได้ตามแต่อิทธิพลของวาทกรรมที่เข้ามาประกอบสร้างและ/หรือตรึงยึดอัตลักษณ์นั้น (discursive identity) แนวคิดเรื่อง “มนุษย์” (man) “ธรรมชาติของมนุษย์” (human nature) หรือ “แก่นแท้ของมนุษย์” (human essence) ล้วนเป็นประดิษฐกรรมทางวัฒนธรรมของมนุษย์ที่เกิดจากการประกอบสร้างของชุดวาทกรรม ซึ่งก็ได้มีความแตกต่างอะไรไปจากเรื่องของรัฐ ร่างกาย สังคมเพศ หรือความปกติ/ไม่ปกติ (Foucault, 1970: 386) ซึ่งทั้งหมดเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความจริงที่เป็นผลมาจากปฏิบัติการทางวาทกรรมที่อำพรางอำนาจไว้ได้อย่างแนบเนียน และใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างระเบียบวินัยเพื่อความเหมือนอันถือเป็นความมีระเบียบเรียบร้อยขึ้นในสังคม

การสร้างระเบียบวินัย

การสร้างระเบียบวินัยนับเป็นประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการใช้อำนาจในการปกครอง ไม่ว่าจะเป็นการปกครองในระดับรัฐที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในระดับสูงกับประเด็นทางด้านการเมือง หรือในระดับครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเรื่องทางเศรษฐกิจ จนกระทั่งถึงการปกครองในระดับปัจเจกบุคคลที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับศีลธรรมก็ตาม (Foucault, 1991b: 91 - 92) ซึ่งแม้ว่าการปกครองในสามระดับที่กล่าวมาจะมีความแตกต่างกันไปบ้างในประเด็นของรายละเอียด แต่โดยเป้าหมายรวมแล้ว ล้วนเป็นไปเพื่อการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปอย่างสงบเรียบร้อย ไม่เกิดปัญหาความวุ่นวาย อันจะส่งผลให้เกิดความไร้เสถียรภาพ ซึ่งนั่นย่อมหมายถึงการสั่นคลอนความมั่นคงของอำนาจเดิมที่มีอยู่ มนุษย์ในฐานะตัวแสดงสำคัญที่โลดแล่นอยู่ในกรอบของความสัมพันธ์ในทุกระดับ การปกครองจึงต้องถูกควบคุมและจัดการเพื่อให้เกิดวิถีคิดและธรรมเนียมปฏิบัติร่วมกัน อันจะทำให้สมาชิกภายในสังคมที่ต้องมีความสัมพันธ์กันยึดมั่นและปฏิบัติตนไปในทิศทางที่สอดคล้องต้องกันเพื่อการบรรลุเป้าหมาย

การควบคุมพฤติกรรมและวิถีปฏิบัติแห่งตนจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากไม่มีอำนาจเป็นรากฐานในฐานะผู้สร้างและผู้รับรองความถูกต้องของการควบคุม แต่ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นว่า อำนาจมิได้มีแต่เฉพาะแง่มุมด้านลบที่เน้นปฏิบัติการไปที่การกดขี่ การปราบปราม หรือการใช้ความรุนแรง (violence) เท่านั้น แต่อำนาจยังมีแง่มุมด้านบวกที่มีปฏิบัติการเน้นไปในด้านของความสัมพันธ์ การสร้างสรรค์ และการสยบยอมโดยดูชฎี ความสัมพันธ์เชิงอำนาจจึงไม่ใช่เป็นการใช้อำนาจของฝ่ายหนึ่งกระทำต่ออีกฝ่ายโดยตรงและโดยทันทีทันใด แต่อำนาจเป็นการกระทำของฝ่ายหนึ่งที่มีต่อการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นต่อ การกระทำของอีกฝ่ายอย่างทันทีทันใด หรือจะเป็นการกระทำที่มีต่อการกระทำที่คาดการณ์ว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะกระทำให้เกิดขึ้นในอนาคตก็ตาม (Foucault, 1986: 219 - 220) อำนาจจึงเป็นการกระทำต่อการกระทำ ซึ่งอาจจะแสดงหรือปรากฏออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

อำนาจที่แสดงตัวออกมาในรูปแบบของความรุนแรง (violence) เป็นการใช้อำนาจที่สามารถมองเห็นถึงกระบวนการได้อย่างชัดเจน โดยมีลักษณะมุ่งกระทำต่อร่างกายของมนุษย์ หรือสิ่งอื่นที่เป็นเป้าหมายของอำนาจโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ความรุนแรงในรูปแบบของการทำลาย การห้ามกระทำ การผลักดัน การบังคับ หรือการปิดช่องทาง ซึ่งการใช้อำนาจในรูปแบบนี้จะตั้งอยู่บนรากฐานของการทำลายหรือการลดทอนช่องทางในการต่อต้านชัดเจนหรือการตอบโต้จากฝ่ายที่ตกเป็นเป้าหมายของอำนาจเป็นสำคัญ

อำนาจที่แสดงตัวออกมา (conduct) ในรูปแบบของการควบคุม ความสัมพันธ์ในรูปแบบนี้จะมีคู่ตรงข้ามเป็น "ฝ่ายอื่น" (the other) ซึ่งแม้จะเป็นเป้าหมายของอำนาจแต่เขาเหล่านั้นมิได้ถูกกระทำจากอำนาจโดยตรง แต่จะยังคงมีความสามารถที่จะกระทำกรอย่างอื่นได้เสมอ (acting subjects) อันรวมไปถึงการตอบโต้หรือแสดงตนเป็นปฏิบัติกร การแสดงอำนาจในรูปแบบของการควบคุมจะมีลักษณะเป็นการนำหรือการกระทำกรอย่างใดอย่างหนึ่งให้บุคคลยินยอมกระทำในสิ่งที่อำนาจต้องการ ทั้งที่เขาเหล่านั้นยังคงมีโอกาสหรือช่องทางที่จะเลือกกระทำอย่างอื่นที่แตกต่าง การใช้อำนาจในรูปแบบของการควบคุมนี้จึงผูกติดอยู่กับการสร้างระเบียบวินัย เป็นการมุ่งใช้อำนาจในแง่มุมทางบวกเพื่อการบรรลุเป้าหมาย

ระเบียบวินัยถูกใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดและแปลงสร้างมนุษย์ จนสามารถแผ่ขยายและซึมแทรกเข้าไปโยงใยความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์ได้ถึงระดับปัจเจกบุคคลจนกลายเป็นความเคยชิน มันทำให้มนุษย์ต้องตกอยู่ในสถานะที่เป็นทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำจากอำนาจผ่านช่องทางของความรู้และระเบียบวินัยที่มีอยู่อย่างมากมายและแตกต่างกันหลากหลายในสังคม ทั้งในรูปแบบของชุดความรู้ทางวิทยาศาสตร์อย่างเช่น การแพทย์ จิตวิทยา หรือในชุดความรู้ทางสังคมศาสตร์ เช่น กฎหมาย ศิลธรรม แต่ไม่ว่าวาทกรรมเหล่านั้นจะถูกจัดหรือคัดแยกให้ไปอยู่ในกลุ่มของชุดความรู้ประเภทใดก็ตาม ทั้งหมดก็ล้วนเป็นประดิษฐกรรมของเทคโนโลยีทางอำนาจเหนือร่างกายเพื่อเป้าหมายเดียวกันคือ การสร้างระเบียบวินัยและการควบคุม (Foucault, 1991a: 215 - 216)

การควบคุมโดยใช้ระเบียบวินัยจึงมีรากฐานมาจากความคิดที่เชื่อว่าร่างกายของมนุษย์สามารถถูกดัดแปลง หรือถูกจัดแต่งให้ต่างไปจากเดิมได้ ในลักษณะของ “มนุษย์จักรกล” (Man-the-Machine) อันเป็นอิทธิพลความคิดของ “กายวิภาค-อภิปรัชญา” (anatomico-metaphysical) ที่มองว่าร่างกายเป็นสิ่งที่สามารถศึกษาได้ กับแนวคิด “เทคนิค-การเมือง” (technico-political) ที่มองถึงประโยชน์ของร่างกาย (Foucault, 1991a: 136) การสร้างระเบียบวินัยให้ร่างกาย “ว่านอนสอนง่าย” จึงเป็นการประสานร่างกายที่วิเคราะห์ได้เข้ากับร่างกายที่ควบคุมได้ เป็นการทำให้ร่างกายจำนน และสามารถนำไปใช้สอย แปรรูป และทำให้สมบูรณ์แบบได้ ฉะนั้นหากทำการถอดเปลือกของชุดความรู้และระเบียบวินัยออกก็จะทำให้เราพบว่า ภายในระเบียบวินัยและองค์ความรู้ที่ดูเหมือนขาวสะอาด ที่สุดแล้วก็เป็นเพียงประดิษฐกรรมของมนุษย์ที่ถูกผลิตขึ้นเพื่อการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ ระเบียบวินัยจึงเต็มไปด้วยเรื่องของอำนาจ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันในลักษณะของการเป็นเหตุเป็นผลและส่งผลซึ่งกันและกัน เมื่ออำนาจเป็นรากฐานสำคัญในฐานะผู้สร้างระเบียบวินัย ในขณะที่เดียวกัน ระเบียบวินัยซึ่งถูกสร้างขึ้นจากอำนาจก็จะเข้าไปรับรองอำนาจให้มีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น

อำนาจที่มุ่งเข้าควบคุมไม่ว่าจะโดยรูปแบบของความรุนแรงหรือรูปแบบของการควบคุม ล้วนมีบทบาทหรือการลงทัณฑ์ต่อผู้ที่ไม่สยบยอมต่ออำนาจ ไม่ว่าจะด้วยการนิ่งเฉยต่ออำนาจที่เข้ากระทำในรูปแบบของความรุนแรง หรือการแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยเพื่อต่อต้านขัดขืนอำนาจที่อยู่ในรูปแบบของการควบคุม ซึ่งรูปแบบของการลงโทษในแต่ละสังคมแต่ละยุค

สมัยก็มีความไหลเลื่อน แปรเปลี่ยนไปตามแต่ชุดวาทกรรมที่สังคมในแต่ละยุคจะให้การยอมรับ เช่น ในสังคมที่ปกครองด้วยระบอบกษัตริย์ หากบุคคลใดประพฤติผิดข้อบัญญัติยอมถือเป็น การกระทำที่ละเมิดต่ออำนาจของพระองค์ในฐานะองค์อธิปัตย์ ฉะนั้น “กระบวนการลงโทษ ผู้กระทำผิด” จะต้องถูกกระทำให้เกิดขึ้นในที่สาธารณะซึ่งบุคคลอื่นสามารถมองเห็นได้ เพื่อแสดง ให้ประชาชนทั่วไปได้เห็นถึงความมีอยู่ของอำนาจอธิปไตยขององค์อธิปัตย์ (Foucault, 1991a: 61) แต่ผลที่ได้จากการใช้และแสดงให้เห็นถึงปฏิบัติการของอำนาจในรูปแบบของความรุนแรงกลับมิได้ ทำให้ประชาชนเกิดความเกรงกลัวและสยบยอมต่ออำนาจขององค์อธิปัตย์เสมอไป เมื่อผู้เข้าร่วม “มหรสพการลงโทษ” มิได้มีเพียงแต่ผู้ที่ชื่นชอบในพฤติกรรมที่ตนเองได้เข้าไปมีส่วนรับทราบ เท่านั้น ตรงกันข้ามกลับมีผู้ชมอีกฝ่ายหนึ่งกลับเกิดความรู้สึกที่เป็นไปในทิศทางที่ปฏิเสธและ ต่อต้าน การเปิดแสดง “มหรสพการลงโทษ” ในอีกมุมหนึ่งจึงเป็นการเปิดพื้นที่ให้อาชญากรได้ แสดงการต่อต้านชัดเจนต่ออำนาจรัฐและทำให้ผู้เข้าชมการแสดงเกิดความรู้สึกเป็นปรีดิ์ปลื้มของ องค์อธิปัตย์และเชิดชูอาชญากรได้ในขณะเดียวกัน (Foucault, 1991a: 68) ฉะนั้นเพื่อให้ ปฏิบัติการแห่งอำนาจเกิดผลสัมฤทธิ์ การลงโทษแบบเดิมที่เปิดแสดงให้เห็นถึงอำนาจในรูปแบบ ของความรุนแรงที่มุ่งกระทำต่อร่างกายจึงถูกวาทกรรมที่เป็นอื่นเข้าเบียดไล่และแย่งชิงพื้นที่ได้ใน เวลาต่อมา จนในที่สุดรูปแบบเดิมก็ถูกเปลี่ยนแทนด้วยปฏิบัติการที่ให้ความสำคัญกับเรื่องของ จิตใจและวิญญาณ (soul) เพื่อเข้าควบคุมร่างกายให้ “เชื่อง” และ “ว่านอนสอนง่าย” (Foucault, 1991a: 102 - 105) ซึ่งเป็นเทคนิคใหม่ของอำนาจที่ใช้วิธีการพรางตัวให้หลุดพ้นจากการมองเห็น ของคนทั่วไปด้วยภาพลักษณ์ของปฏิบัติการเพื่อประโยชน์ของผู้ที่เป็นเป้าหมายแห่งอำนาจ (pastoral power) แต่อย่างไรก็ตาม แม้รูปแบบเดิมของอำนาจที่ใช้ความรุนแรงจะถูกลดทอนและ สลายลงพร้อม ๆ กับการสร้างรูปลักษณ์ใหม่เพื่อควบคุมพฤติกรรมภายใต้ฉลากของระเบียบวินัย แต่ถึงกระนั้นก็หาได้ทำให้เป้าหมายของอำนาจที่มีอยู่เดิมเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือลดระดับ ความรุนแรงลงแต่อย่างใด

ยุทธวิธีในการทำให้ร่างกายของมนุษย์เข้าสู่ภาวะ “เชื่อง” และ “ว่านอนสอนง่าย” นับว่า เป็นศิลปะการจัดการกับร่างกายของมนุษย์ (an art of the human body) สภาวะเช่นนั้นจะเกิด ขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ยอมที่จะปฏิบัติตนให้อยู่ภายใต้ระเบียบวินัย การใช้อำนาจในรูปแบบนี้จึงมี สาระสำคัญอยู่ที่การพรางตัวของอำนาจเป็นปัจจัยสำคัญ เพื่อให้ยุทธวิธีในการสร้างระเบียบวินัย เกิดผลสำเร็จและปราศจากการต่อต้านชัดเจน การแก้ไข ปรับเปลี่ยน และปลูกถ่ายระเบียบวินัย

ให้เกิดขึ้นในมนุษย์จึงต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องผ่านกลไกใหม่ หรือที่เรียกว่า “เทคโนโลยีการสร้างวินัย” (disciplinary technology) ซึ่งภายหลังจากกลไกใหม่ได้สถาปนาตัวขึ้นมาแล้ว มันจะเข้าไปฉายใช้ ครอบครอง และ/หรือผสมผสานกับกลไกเชิงอำนาจชุดเดิมเพื่อที่จะขยายขอบเขตของปฏิบัติการให้มีความทั่วถึงและเบ็ดเสร็จยิ่งขึ้น (Foucault, 1986: 153) การเกิดขึ้นของ “เทคโนโลยีการสร้างวินัย” นี้มิได้เป็นผลงานของใครคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่มันเป็นเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นเพื่อสนองตอบต่อความต้องการบางอย่างของบางสถาบัน แล้วมีพัฒนาการไปที่ละเล็กละน้อย แผ่ขยาย ประสาน จนกระทั่งสามารถครอบงำกลไกอำนาจอื่น (Foucault, 1980: 159) โดยมีกลไกการทำงานที่เป็นไปในลักษณะของ “รูปแบบของการควบคุม” (form of control) ที่ประกอบด้วยการมองแยกร่างกายมนุษย์ออกเป็นส่วน ๆ จากนั้นจะเข้าทำการฝึกฝนแต่ละส่วนให้มีความชำนาญเฉพาะ ก่อนที่จะนำส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ผ่านการผลิตแล้วมาทำการประกอบให้เกิดเป็นร่างกายใหม่ที่สามารถแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องประสานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งตลอดเวลาของการ “รื้อ” “ฝึกฝน” และ “ประกอบสร้าง” อวัยวะแต่ละส่วนของร่างกายนี้ จะต้องทำการลดหรือลบความหมายเชิงสัญลักษณ์เดิมที่มีอยู่กับส่วนหรืออวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายให้หลงเหลืออยู่น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เกิดการยอมรับในปฏิบัติการสร้างระเบียบวินัยของกลไกใหม่

เทคโนโลยีการสร้างวินัยมิใช่เป็นสิ่งที่เพิ่งปรากฏหรือเกิดขึ้นเฉพาะในส่วนของสังคมที่มีโครงสร้างทางการเมืองการปกครองเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นมาช้านานทั้งในกองทัพ สถานศึกษา ระบบการผลิตแบบอุตสาหกรรม หรือแม้แต่ในความสัมพันธ์ของครอบครัวก็ตาม (Foucault, 1991a: 215 - 216) เทคโนโลยีในการสร้างวินัยจึงเป็นกลไกที่ “จับยึดทุกคนไว้” ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะเป็นผู้ใช้อำนาจหรือผู้ถูกอำนาจกระทำ (Foucault, 1980: 156) ปฏิบัติการของกลไกใหม่หรือเทคโนโลยีการสร้างวินัยจะมีทั้ง “เงื่อนไขเวลา” และ “เงื่อนไขพื้นที่” เข้ามาเกี่ยวข้องเป็นปัจจัยสำคัญ เพราะกระบวนการวินัยของเทคโนโลยีการสร้างวินัยจะต้องทำให้ร่างกายของมนุษย์ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องและยาวนานเท่าที่จะทำได้ เป็น “เงื่อนไขเวลา” ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการฝึกฝนเป็นการปลูกสร้างระเบียบวินัยหรือ “สิ่งใหม่” ลงบนมนุษย์ผู้นั้นพร้อมกับการลบหรือทำลาย “สิ่งเก่า” ที่ติดมากับร่างกายของเขา นอกจากนี้ยังต้องมีการกำหนดเส้นแบ่งและมอบหมายพื้นที่ให้แก่ร่างกายเพื่อให้เอื้อต่อการสอดส่องและตรวจสอบพฤติกรรมในลักษณะของการเฝ้าสังเกตตามลำดับชั้น (hierarchical observation) อันเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ “เงื่อนไขพื้นที่” และท้ายที่สุดแล้วระเบียบวินัยก็จะเข้าไปเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการกำหนดมาตรฐานว่าด้วยรูปแบบที่

เป็นปกติ (form of normalization) ซึ่งใช้เป็นกรอบเกณฑ์ในการชี้ขาดความปกติ (normalizing judgement) โดยมีการคล้อยตาม (norm of conformity) เป็นรากฐานสำคัญ การเกิดขึ้นของเกณฑ์ชี้ขาดความเป็นมาตรฐานจึงเป็นผลของการบรรจบกันระหว่างอำนาจแบบใหม่กับองค์ความรู้ชุดใหม่ ซึ่งท้ายที่สุดแล้วมันก็จะก่อให้เกิดกระบวนการตัดสินลาก จำแนก และจัดแบ่งประเภทบุคคลออกเป็นกลุ่มในลักษณะของคู่ตรงข้ามว่าเป็นคนดีกับคนไม่ดี หรือคนปกติกับคนผิดปกติในเวลาต่อมา

การจัดแบ่งประเภทบุคคลออกเป็น “คนปกติ” กับ “คนผิดปกติ” จะเห็นได้ชัดเจนในเรื่องของ “คนบ้า” (madman) ซึ่งเป็นคนที่มี “ความผิดปกติ” ภายใต้การตัดสินของ “คนปกติ” ที่อ้างบรรทัดฐานของความเหมือนที่มีในคนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์มาตรฐานในการชี้ขาด ทำให้มาตรฐานของความปกติไหลเลื่อน แปรเปลี่ยนไปได้ตามยุคสมัย จะเห็นได้ว่าก่อนหน้ายุคคลาสสิก (Classical Age) คนบ้าตามความหมายในปัจจุบันเป็นบุคคลที่สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับคนปกติทั่วไปในสังคมได้ แม้ในบางกรณีจะมีการกีดกันคนบ้าออกไปจากสังคมของคนปกติ แต่ก็มีไซเคการกีดกันในลักษณะของการกำหนดอาณาเขตแบ่งแยกอย่างชัดเจนในรูปแบบการสร้างสถานที่เฉพาะเพื่อกักกันคนบ้าให้ออกไปจากวิถีชีวิตของคนปกติในสังคม เพราะ “คนบ้า” มิใช่ “ผู้ป่วย” (sick man) และ “ความบ้า” (madness) ก็ไม่ใช่โรคภัยไข้เจ็บ (disease) ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ (Foucault, 1971: 74 - 75) กระทั่งเกิดปรากฏการณ์ “เรือของคนโง่” (the Ship of Fools) ในราวคริสต์ศตวรรษที่ 15 เมื่อ “คนปกติ” จับ “คนบ้า” ลงเรือเพื่อขับไล่ให้พ้นไปจากดินแดนของตน อันแสดงถึงเกณฑ์มาตรฐานที่เปลี่ยนไป โดยมีอิทธิพลของการแสวงหาเหตุผล (reason) เป็นรากฐาน “คนบ้า” ในเรือจึงจะต้องเผชิญกับการแก้ไขปัญญาโดยใช้ปัญญาในการแสวงหาเหตุผล (Foucault, 1971: 6 - 13) กระทั่งในปัจจุบันกรอบเกณฑ์มาตรฐานได้แปรเปลี่ยนไปสู่การพิจารณาถึงการกระทำที่ขัดแย้งต่อพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ในสังคม จะเห็นได้ว่า เมื่อเกณฑ์มาตรฐานการชี้ขาด “ความบ้า” เปลี่ยนแปลง การปฏิบัติต่อ “คนบ้า” เหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน

การจัดประเภทเพื่อแยกแยะว่าใครหรือการกระทำใดตกอยู่ในปริมณฑลของ “ความบ้า” หรือไม่นั้น มิใช่อำนาจของบุคคลที่จะถูกตัดสิน แต่เป็นเรื่องของ “ผู้บอก” ที่จะต้องทราบดีถึงขอบข่ายของการกระทำที่เป็น “ปกติ” เสียก่อน ซึ่งนั่นหมายความว่า “ผู้บอก” จะต้องเข้าถึงและทราบดีเกี่ยวกับมาตรฐานของการชี้วัดความปกติอันมี “ชุดความรู้” เป็นตัวกำหนด “ความบ้า” จึงเป็นผลิตผลของปฏิบัติการทางสังคมและวัฒนธรรมที่ให้ความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงเวลา (McNay, 1994: 14) แต่ทั้งหมดก็ยังคงตั้งอยู่บนรากฐานของบรรทัดฐานการยอมรับส่วนใหญ่ของสังคม หากบุคคลใดมีการกระทำที่ผิดแผก แตกต่างไปจากพฤติกรรมที่อยู่ในกรอบของบรรทัดฐานการยอมรับของสังคมส่วนใหญ่ บุคคลนั้นก็พลุดอกออกจากปริมณฑลของ “ความปกติ” หรือ “คนดี” พร้อมกับถูกผลักออกไปสู่สถานะภาพของ “คนผิดปกติ” หรือ “คนไม่ดี” ฉะนั้น การเป็น “คนบ้า” “คนผิดปกติ” หรือ “คนไม่ดี” นั้น มิได้อยู่ที่เนื้อหาของการกระทำหรือแก่นแท้ของบุคคลนั้น ๆ แต่เป็นผลมาจากวาทกรรม ความรู้ ระเบียบวินัย และเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้มีอำนาจเป็นผู้สร้างขึ้น หรือกล่าวได้ว่า มันเป็นเรื่องของ “อำนาจ” และ “ความรู้” นั่นเอง (Foucault, 1980: 133)

การต่อต้านขั้วขึ้น

อำนาจอำพรางตัวไว้อย่างแนบเนียนด้วยการสร้างวาทกรรมที่ผลิตความรู้ ความจริงขึ้นมาเป็นระเบียบวินัยที่คอยควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งที่สิ่งเหล่านั้นหาได้มีแก่นสารที่แท้จริงไม่เป็นแต่เพียงสิ่งประกอบสร้างที่เกิดขึ้นมาโดยมีอำนาจอยู่เบื้องหลัง ฉะนั้น “สิ่งจะที่จริงแท้” (The Truth) จึงเป็นสิ่งที่ไม่ได้มีอยู่จริง จะมีก็แต่เพียง “ความจริง” (truth) ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามเวลาและสถานที่ (time and space) เช่นเดียวกับกับเกณฑ์ที่มาตรฐานความปกติที่มีได้เป็นกลางหรือมีเหตุผลความจริงแท้แต่อย่างใด ทว่ากลับเต็มไปด้วยอำนาจที่สอดแทรกแฝงตัวอยู่ภายในกฎเกณฑ์เหล่านั้น เพราะระเบียบวินัยและความเป็นมาตรฐานล้วนเป็นเพียงการผลิตสร้างที่เกิดขึ้นจากการยึดครอง ผลิต และส่งขยายความรู้/อำนาจ หาได้เป็นสิ่งจะจริงแท้แต่อย่างใด ตรงกันข้าม ความจริงในสังคมกลับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากข้อจำกัด ข้อห้ามชนิดต่างๆ มากมาย โดยมีวาทกรรมซึ่งเป็นปฏิบัติการของภาษาที่มีกฎเกณฑ์เฉพาะตัวในการปฏิบัติงาน โดยมิได้จำกัดอยู่เฉพาะภายในโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ แต่ยังครอบคลุมไปถึงกิจกรรมอื่นทางสังคมเป็นตัว

กำหนด (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2529: 145 - 146) วาทกรรมจึงเป็นระบอบของความจริงที่ทำให้เกิดการแยกแยะว่าความรู้ใดจริง ถูกต้อง และความรู้ใดที่ไม่จริงหรือไม่ถูกต้อง การได้มาซึ่งความจริงนั้นจึงมิได้หลุดพ้นไปจากอิทธิพลของบรรทัดฐานอันเป็นค่านิยมที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ อีกทั้งยังขึ้นอยู่กับเงื่อนไขสภาวะทางสภาพ (position) ของผู้พูดอีกด้วยว่าเป็นใคร พูดอะไร ในสถานการณ์ทางสังคมอย่างไร (Foucault, 1980: 132) ความถูกต้องหรือไม่ถูกต้องของความรู้จึงเป็นผลมาจากการต่อสู้ แย่งชิง เพื่อการยึดครองพื้นที่การยอมรับจากสังคมส่วนใหญ่ โดยความรู้ที่สามารถยึดครองและสถาปนาตนเองให้เกิดการยอมรับจากสังคมได้ก็จะกลายเป็น “ความรู้ที่ถูกต้อง” (true knowledge) และเบียดไล้ชุดความรู้ที่แตกต่างหรือเป็นอื่นให้ไปอยู่ “ชายขอบ” ของปริมาตรแห่งเหตุผล กลายเป็น “ความรู้ที่ถูกกดทับ” (subjugate knowledge) (Foucault, 1980: 81 - 82)

การที่ “ความรู้ที่ถูกกดทับ” ต้องถูกเบียดไล้ไป “ชายขอบ” และถูกปิดปากมิให้มีโอกาสในการที่จะเปิดเผยหรือแสดงตนออกมานั้น เป็นเพราะชุดความรู้นั้นไม่เข้าเกณฑ์มาตรฐานของการเป็นความจริง เป็นชุดความรู้ที่ผิดแผกไปจากลักษณะของความรู้ที่ถูกต้องตามที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ เนื้อหา (contents) หรือข้อมูลของความรู้ชายขอบขาดความต่อเนื่อง กระจัดกระจาย และไม่เป็นระบบ กลายเป็นความรู้ที่ไร้เดียงสา (naive) ด้วยเนื้อหาที่สื่อแสดงถึงประสบการณ์เฉพาะตัวของบุคคลหรือชุมชน มันจึงถูก “ความรู้ที่ถูกต้อง” เบียดไล้ให้ไปอยู่บนบันไดขั้นต่ำของการจัดช่วงชั้นความรู้ที่เป็นวิทยาศาสตร์ (Foucault, 1980: 82) ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้พื้นที่ของสังคม “เหลือเพียง” และ “เต็มไปด้วยเสียง” ของวาทกรรมที่เป็น “ความรู้ที่ถูกต้อง” มนุษย์ในสังคมจึงตกอยู่ภายใต้การถูกครอบงำจากอำนาจผ่านทางความรู้ ระเบียบวินัย และเกณฑ์มาตรฐานความปกติชุดหลักที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ ซึ่งในขณะที่เดียวกันเขาเหล่านั้นก็จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ผลิตซ้ำอำนาจผ่านทางความรู้ ระเบียบวินัย และ/หรือ เกณฑ์มาตรฐานความปกติขึ้นมาด้วยเช่นกัน

แม้มนุษย์จะตกอยู่ภายใต้การครอบงำของอำนาจที่มีความแข็งแกร่งและครอบคลุมไปในทุกความสัมพันธ์ทางสังคมโดยเฉพาะอำนาจที่เกิดจากกลไกของการสร้างวินัย จนดูประหนึ่งว่ามนุษย์จะหมดสิ้นหนทางในการขยับเลื่อนตนเองไปจากการถูกเกาะกุมของอำนาจได้ แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะทางออกเป็นสิ่งที่มิมาพร้อมกับการใช้อำนาจ “เมื่อที่ใดมีอำนาจ ที่นั่น

ยอมมีการต่อต้านชัดเจน” (resistance) (Foucault, 1980: 162) การครอบคลุมพื้นที่ทุกแห่งหน ของอำนาจไม่ได้หมายความว่าอำนาจจะสามารถอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง (omnipresent but not omnipotent) (Best and Kellner, 1991: 54 - 55) มนุษย์จึงมิได้ตกอยู่ในสภาวะของการสิ้นไร้ อำนาจอย่างสิ้นเชิงจนปราศจากพื้นที่ที่จะแสดงบทบาทการกระทำ (helpless and passive) แต่การกระจายอยู่ในทุกแห่งหนของอำนาจกลับทำให้การต่อต้านชัดเจนจะต้องเคลื่อนย้ายฐาน ปฏิบัติการไปได้ในทุกที่และทุกเวลาและมีลักษณะของ “พหุลักษณะ” ที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบ และกลยุทธ์เพื่อให้สอดคล้องกับอำนาจที่ต่อต้าน (Foucault, 1990: 94 - 96) การต่อต้านชัดเจน จึงสามารถปรากฏให้เห็นได้ทั้งในรูปลักษณะของความไร้ระเบียบวินัยเพื่อต่อต้านกลไกของ ความเป็นระเบียบวินัยและความปกติ หรือในรูปแบบการสร้างวาทกรรมคู่ตรงข้ามขึ้นมาแย้งชิง พื้นที่เพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตนเอง (Foucault, 1990: 101)

การอ้างความเป็นปกติของพฤติกรรมโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานของสังคมส่วนใหญ่ที่ยอมรับ เป็นสิ่งที่แสดงถึงความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างความรู้ที่ถือเป็นสัจจะหรือความจริงกับ ลักษณะแบบแผนของอำนาจ การที่ชุดความรู้ที่ถูกต้องสามารถสถาปนาและยึดครองพื้นที่เป็น วาทกรรมกระแสหลักในสังคมได้นั้น ไม่ได้ทำให้ความรู้ชุดอื่นถูกทำลายไปจนหมดสิ้น เพียงแต่มัน ถูกกดหรือพรางไว้ และพยายามที่จะต่อต้านชัดเจนเพื่อแย้งชิงพื้นที่และสร้างความชอบธรรมให้แก่ ตนเอง บุคคลที่มีพฤติกรรมแตกต่างไปจากมาตรฐานที่เป็นระเบียบวินัยของสังคมจึงตกเป็นเหยื่อ ของการถูกกระทำจากอำนาจภายใต้ฉลากของความเป็น “คนผิดปกติ” หรือ “คนไม่ดี” เสี่ยงของ บุคคลเหล่านี้จึงมิใช่เป็นเพียงปรากฏการณ์เฉพาะหรือกรณียกเว้น แต่เป็นเสี่ยงโต้แย้งของ คนชายขอบที่เกิดขึ้น ณ ปลายสุดของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ เป็นการแสดงตัวของชุดความรู้ที่ ถูกกดทับ มันจึงเป็น “วาทกรรมที่ต่อต้านชัดเจน” (counter-discourse) อย่างแท้จริง เพราะเป็น เสี่ยงที่เกิดจากบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อของสังคมในฐานะของผู้เบี่ยงเบน ไม่ใช่ “วาทกรรมเกี่ยวกับ พวกที่เบี่ยงเบน” ซึ่งถูกผลิตจากบุคคล “ปกติ” ที่ใช้อำนาจทำให้เหยื่อเป็นผู้เบี่ยงเบน (Howe, 1994: 121)

พฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ที่แม้จะเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลก็ไม่สามารถหนีพ้นจากการถูกอำนาจเข้ากระทำ ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ได้แสดงให้เห็นว่า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา กระทั่งในปัจจุบัน อำนาจได้ผลิดวาทกรรมที่แม้จะมีรูปลักษณะและเนื้อหาแตกต่างกันออกไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย แต่ทั้งหมดล้วนมีเป้าหมายสำคัญเพื่อเข้าจัดการพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ ทำให้ความคิดเกี่ยวกับธรรมชาติทางเพศอันรวมไปถึงพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมถูกผลิตซ้ำออกมาอย่างต่อเนื่อง ผ่านระบอบ “ชีวะ-อำนาจ” (bio-power) ซึ่งเป็น “เทคนิคเชิงซ้อนของอำนาจ” (the polymorphous techniques of power) นั่นคือ “กายวิภาค-การเมืองของร่างกายมนุษย์” (an anatomo-politics of the human body) และ “ชีวะ-การเมืองของประชากร” (bio-politics of the population) (Foucault, 1990: 139) แม้สองแนวทางจะมีวิธีการและรูปแบบที่แตกต่างกันไป แต่โดยสาระของเป้าหมายมิได้ผิดไปจากกันแต่อย่างใด เพราะที่สุดคือปฏิบัติการของอำนาจที่ครอบงำเพื่อควบคุมพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์

“สามัญญกาม” เป็นกรอบมาตรฐานทางเพศที่เป็นผลสำเร็จของอำนาจกระแสหลักในการกำหนดมาตรฐานชี้วัดความปกติของพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ จากการเข้ายึดครองพื้นที่ของ “สามัญญกาม” ที่แผ่ขยายครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของสังคมไว้ได้ ส่งผลให้บุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดแผกแตกต่างไปจากเกณฑ์มาตรฐานอันเป็นระเบียบวินัยทางเพศของสังคม ต้องกลายเป็น “คนผิดปกติ” ที่มีพฤติกรรม “กามวิปริต” การจัดประเภทและตีตราลงไปทีบุคคลเหล่านั้นจึงเป็นการปิดโอกาสไม่ให้ “เหยื่อ” ได้มีช่องทางและพื้นที่แสดงตัวให้ปรากฏขึ้นมาได้ในสังคม แต่ถึงอย่างไร เสียงโต้แย้งจากชายขอบที่แสดงถึงการต่อต้านชัดเจนจาก “เหยื่อ” ก็ยังคงเป็นสิ่งที่มีปรากฏให้เห็นได้เสมอมาแม้ในสังคมปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นความผิดปกติในพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออก เช่น “การร่วมเพศทางทวารหนัก” “การสร้างความเจ็บปวดขณะร่วมเพศ” หรือเป็นความผิดปกติที่เป้าหมาย (object) ของการร่วมเพศ เช่น “รักร่วมเพศ” “การร่วมเพศกับสัตว์” “เพศสัมพันธ์ในสายเลือด” หรือทั้งสองลักษณะ เช่น “การร่วมเพศกับบุคคลในสายเลือดที่เป็นเพศเดียวกันทางทวารหนักพร้อมการสร้างความเจ็บปวดขณะมีเพศสัมพันธ์”

แต่การมีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากมาตรฐานความปกติทางเพศ ก็มีได้หมายความว่า จะได้รับการปฏิบัติจากสังคมที่เหมือนกัน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ วาทกรรมทางเพศกระแสหลักมิได้ กดทับพฤติกรรมทางเพศที่แม้จะเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสามัญภาวะในระดับความเข้มข้น ที่เท่ากันในทุกกรณี นอกจากนี้ยังมีได้หมายความว่า ในพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติลักษณะ เดียวกันจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน ตรงกันข้าม เพราะความเข้มข้นของวาทกรรม กระแสหลักที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนจะมีความแปรเปลี่ยน เลื่อนไหลไปได้ตลอดเวลา แล้วแต่เงื่อนไข ที่มีอยู่ ณ เวลาและสถานที่นั้น ๆ อันเป็นลักษณะของปฏิบัติการแห่งอำนาจที่เป็น “พหุลักษณะ” ในกลุ่มของพฤติกรรมทางเพศที่ถูกจัดให้อยู่ในชุดของ “เพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติ” หรือ “กามวิปริต” นั้น “เพศสัมพันธ์ในสายเลือด” เป็นพฤติกรรมทางเพศที่มีพัฒนาการของระดับ ความเข้มข้นในการถูกปฏิเสธจากมาตรฐานความปกติทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในแง่ การแผ่ขยายยึดครองพื้นที่ทางกายภาพที่มีแนวโน้มชัดเจนที่จะได้รับการยอมรับจากทุกสังคมและ ในแง่การยึดครองพื้นที่ทางวาทกรรมที่มีการผลิตซ้ำองค์ความรู้ออกมาอย่างมากมายและต่อเนื่อง เพื่อรองรับความถูกต้องของวาทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด

ในสังคมไทยก็มีได้แตกต่างไปจากสังคมอื่น ทั้งในประเด็นของการกำหนดให้มีข้อห้าม ทางเพศเพื่อใช้เป็นระเบียบวินัยของสังคมและในประเด็นของปรากฏการณ์การต่อต้านชัดเจนต่อ ข้อห้ามเหล่านั้นที่มีเกิดขึ้นให้เห็นได้อย่างเป็นรูปธรรม ไม่ว่าจะเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา การสร้างความเจ็บปวดขณะปฏิบัติกิจกรรม หรือการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่บุคคลร่วม สายโลหิตมีเพศสัมพันธ์กันเอง ทั้งที่เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตเป็นพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศที่มีทั้งบทลงโทษทางกฎหมายที่ เป็น การใช้อำนาจกระทำต่อร่างกายของผู้ฝ่าฝืนโดยตรงและบทลงโทษทางสังคมที่แสดงปฏิกิริยา ต่อต้านอย่างรุนแรงในสังคมไทย ซึ่งผู้กระทำก็มีได้ปฏิเสธถึงการรับรู้ในข้อห้ามดังกล่าว แต่กลับ เลือกที่จะต่อต้านชัดเจนโดยกระทำในสิ่งที่ฝ่าฝืนข้อห้าม อันแสดงถึงความสัมพันธ์ของอำนาจและ การต่อต้านชัดเจนได้อย่างชัดเจน ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของอำนาจที่จะต้องมีการเกิด ขึ้นของการต่อต้านชัดเจนร่วมอยู่ด้วยเสมอในทุกที่ที่มีอำนาจปรากฏตัวอยู่ (Foucault, 1988: 122) และภายใต้พฤติกรรมที่ต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ในแต่ละบุคคลนั้น ยังแสดงถึงการมีอยู่ของวาทกรรม อันเป็นตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ไว้รองรับความชอบธรรมให้แก่การกระทำของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่จะกล่าวต่อไปในฐานะข้อเท็จจริงที่ค้นพบ

วิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบ

ข้อมูลเบื้องต้นรายกรณี

จากกรณีศึกษาทั้งหมด 5 กรณี เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาว 3 กรณี พี่ชายกับน้องสาว และพี่สาวกับน้องชาย อย่างละ 1 กรณี โดยในกรณีที่ 1 ผู้วิจัยได้รับข้อมูลจากคำบอกเล่าของ “แมว” ในฐานะ “เพื่อน” ที่รู้จักกันในระดับ “สนิทสนม” มานานกว่า 10 ปี ตั้งแต่ก่อนที่ “พ่อ” ของ “แมว” จะเสียชีวิต แม้ผู้วิจัยจะได้รับทราบข้อมูลในเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่าง “แมว” กับ “พ่อ” ในช่วงหลัง แต่ด้วยความสนิทสนมทำให้การเล่าเรื่องของ “แมว” เป็นไปอย่างตรงไปตรงมา เพียงแต่จะขาดหายไปในส่วนของ “พ่อ” ที่ถึงแก่กรรมก่อนที่จะเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์

สำหรับในกรณีที่ 2 เป็นการเข้าไปข้องเกี่ยวกับทั้งสองฝ่ายนับตั้งแต่ผู้วิจัยเข้าไปทำวิจัยเรื่อง “การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดจากบุคคลภายในครอบครัว” ที่กระทำก่อนที่จะทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ประมาณ 2 ปี จากงานวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยต้องเข้าไปเก็บข้อมูลส่วนหนึ่งในเรือนจำ แต่เมื่อเก็บข้อมูลในกรณีของ “แสน” กับ “นา” แล้ว ปรากฏว่า เป็นกรณีที่ไม่มีอยู่ในขอบเขตหัวข้อการวิจัยในจึงทำให้ข้อมูลจากบุคคลทั้งสองมิได้ถูกจัดรวมไว้เป็นข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนั้น แต่ถึงกระนั้นผู้วิจัยก็ยังคงมีโอกาสพบปะพูดคุยและแวะเวียนไปหาบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งสองฝ่ายอย่างต่อเนื่องจนเกิดความสนิทสนมคุ้นเคย กระทั่งได้ข้อมูลจากทั้งสองฝ่ายรวมไปถึงแม่ของ “นา” ในฐานะผู้รับรู้เหตุการณ์ เช่นเดียวกับกรณีที่ 4 ระหว่าง “นนท์” กับ “นี” ที่ผู้วิจัยรู้จักและได้รับข้อมูลมาบ้างในบางส่วนก่อนที่จะทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการวิจัยในเรื่องที่กล่าวมาข้างต้น และด้วยเหตุผลที่ไม่ต่างไปจากกรณีที่ 2 คือ มิได้เกิดจากการข่มขืนกระทำชำเรา จึงไม่สามารถตกอยู่ภายในขอบเขตการศึกษาครั้งนั้นได้ แต่จากความสัมพันธ์ที่มีมาอย่างต่อเนื่องทำให้ข้อมูลที่ได้จากทั้งสองกรณีมีความต่อเนื่องและเป็นไปด้วยดีในระดับที่น่าพอใจ

ส่วนในกรณีที่ 3 ระหว่าง “ชาย” กับ “แก้ว” และกรณีที่ 5 ระหว่าง “ปิง” กับ “ปุย” เป็นการได้รับทราบข้อมูลบางส่วนผ่านรายการวิทยุที่ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินรายการอยู่ในช่วงหนึ่ง ก่อนที่จะได้มีโอกาสพูดคุยกับบุคคลผู้เคยมีประสบการณ์ทั้งหมดและได้รับการอนุญาตให้เข้าไปมีส่วนรับทราบข้อมูลได้ ซึ่งรายละเอียดในแต่ละกรณีมีปรากฏอยู่ในภาคผนวก สามารถสรุปได้คือ

ตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลเบื้องต้นรายกรณี

	กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5	
ความสัมพันธ์	พ่อ-ลูกสาว		พ่อ-ลูกสาว		พ่อ-ลูกสาว		พี่ชาย-น้องสาว		น้องชาย-พี่สาว	
ระหว่าง	พ่อ	แม่ว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นีนี	ปิง	ปู
สถานภาพในครอบครัว	พ่อ	ลูก	พ่อ	ลูก	พ่อ	ลูก	พี่ชาย	น้องสาว	น้องชาย	พี่สาว
อายุขณะที่ถูกล้วงเกินทางเพศจากบุคคลในสายเลือด	เป็นผู้กระทำ	15 ปี	เป็นผู้กระทำ	11 ปี	เป็นผู้กระทำ	12 ปี	16 ปี	14 ปี	ไม่เคยกระทำ	ไม่เคยกระทำ
อายุขณะมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดครั้งแรก	42 ปี	16 ปี	34 ปี	14 ปี	36 ปี	14 ปี	18 ปี	16 ปี	15 ปี	17 ปี
การศึกษาสูงสุดขณะมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด	มัธยมปลาย	มัธยมปลาย	ประถมต้น	มัธยมต้น	ประถมต้น	มัธยมต้น	มัธยมปลาย	มัธยมปลาย	มัธยมต้น	มัธยมปลาย
การศึกษาขณะให้ข้อมูล	ถึงแก่กรรม	ปริญญาตรี	ประถมต้น	มัธยมต้น	ประถมต้น	อนุปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	อนุปริญญาตรี	ปริญญาตรี
อาชีพปัจจุบัน	ถึงแก่กรรม	รับราชการ	รับจ้าง	รับจ้าง	ทำนา	รับจ้าง	รับราชการ	งานเอกชน	กำลังศึกษา	กำลังศึกษา

จากการศึกษากรณีศึกษาทั้ง 5 กรณี พบว่า ในความเป็นปัจเจกที่มีความแตกต่างกันไปตามแต่กรณีนั้น มีบางส่วนที่เป็น “โครงร่าง” ซึ่งซ้อนทับกันอยู่ ในการนำเสนอบท “วิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบ” จึงเลือกใช้วิธีการจัดกลุ่มของ “โครงร่าง” ที่มีลักษณะซ้อนทับกันให้อยู่ในชุดเดียวกัน แต่ทั้งนี้มิได้เป็นการจัดประเภทโดยมีนัยของการแยก/ตัด “โครงร่าง” ในแต่ละชุดของแต่ละกรณีศึกษาออกจากกันอย่างเด็ดขาด เพราะในแต่ละพฤติกรรมของแต่ละกรณีล้วนมีความเกี่ยวข้องถึงกันและกัน หาได้เป็นอิสระไปจากพฤติกรรมอื่น การจัดกลุ่มที่จะพบในส่วนต่อ ๆ ไปของงานชิ้นนี้ จึงเป็นการจัดกลุ่มเพื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบเท่านั้น

วิธีการในการนำไปสู่เพศสัมพันธ์ในสายเลือด : พิจารณาการร่วมประเวณีครั้งแรก

รูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด "ครั้งแรก" ของแต่ละกรณีมีลักษณะที่แตกต่างกันไป ในรายละเอียดทั้ง 5 กรณี แต่ในภาพรวมสามารถจัดแบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบ กล่าวคือ รูปแบบของการใช้กำลังเข้ากระทำต่อบุคคลเป้าหมาย รูปแบบของการเกิดขึ้นจากความยินยอมพร้อมใจที่จะร่วมกันกระทำโดยปราศจากการบังคับขืนใจ และในกลุ่มสุดท้ายคือไม่สามารถจัดเข้าไปในรูปแบบกลุ่มรูปแบบหนึ่งที่กล่าวมาได้ อันเนื่องมาจากความไม่ชัดเจนของการใช้กำลังขืนใจ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถยืนยันได้ว่าเกิดจากความยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย

กลุ่มที่ใช้ความรุนแรงอย่างชัดเจนเพื่อให้การมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดบรรลุผล ปรากฏในกรณีของ "แสน" กับ "นา" "ชาย" กับ "แก้ว" และ "ปู" กับ "ปิง" ซึ่งมีการใช้กำลังเข้ากระทำต่อฝ่ายหญิงทั้งสามกรณี โดยเฉพาะ "ชาย" ที่แม้จะไม่ได้ใช้กำลังทำร้ายร่างกายเพื่อให้ "แก้ว" ยอมร่วมประเวณีกับตนในตอนบ่ายของวันหนึ่งที่กระท่อมปลายนา แต่ก็ใช้กำลังในการกดบังคับร่างกายของ "แก้ว" ให้อยู่ในลักษณะที่เอื้อต่อการร่วมประเวณีประกอบกับน้ำเสียงและกริยาที่แข็งกร้าวในลักษณะของการข่มขู่จน "แก้ว" ไม่กล้าที่จะขัดขืนเป็นเหตุให้ "ชาย" สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจทางเพศได้โดยไม่ยาก เช่นเดียวกับที่ "ปิง" กระทำต่อ "ปู" พี่สาวของตนที่ห้องนอนของเธอในคืนวันหนึ่ง เพราะแม้ "ปิง" จะเพียงแค่มือปิดปาก "ปู" ไว้และบอกให้เธอเงียบก่อนที่จะทำการร่วมประเวณี โดยที่มิได้ทำร้ายร่างกายจน "ปู" ได้รับอันตราย แต่จากขนาดของร่างกาย น้ำเสียงที่พูด และท่าทางที่แสดงออกทำให้ "ปู" ตกอยู่ในสภาพที่ทำให้เธอเลือกที่จะไม่ขัดขืนการกระทำของน้องชาย ทั้งสองกรณีจึงเป็นการใช้ "อำนาจ" ผ่านสัญลักษณ์แทนการใช้กำลังความรุนแรง ลักษณะเช่นนี้ปรากฏชัดเจนในกรณีของ "แสน" กับ "นา" ที่มีการใช้กำลังเข้าบังคับขืนใจในระดับที่น้อยกว่าในสองกรณีแรก แต่มีความชัดเจนในการใช้อำนาจ จนทำให้ "นา" ผู้ถูกกระทำเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้าปฏิเสธ จากพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสามกรณี แสดงถึงการที่ฝ่ายชายใช้กำลังที่เหนือกว่าบังคับให้ฝ่ายหญิงที่ตกอยู่ในสภาวะของความอ่อนแอกว่าเกิดความกลัวและขาดความมั่นใจในสวัสดิภาพของตน จนต้องเลือกที่จะให้ความยินยอมต่อผู้กระทำได้กระทำตามที่เขาปรารถนา จากความรุนแรงที่ "นา" "แก้ว" และ "ปู" ถูกกระทำและเชื่อได้ว่าจะถูกกระทำหากเธอขัดขืนทำให้ "แสน" "ชาย" และ "ปิง" สามารถร่วมเพศกับบุคคลร่วมสายเลือดได้โดยมิต้องใช้กำลังเข้าบังคับขืนใจมากกว่าที่เขาได้กระทำอยู่ในขณะนั้น

จากกรณีศึกษาทั้ง 5 กรณี มีเพียง “นนท์” กับ “นี่” เท่านั้นที่มีเพศสัมพันธ์กันโดยมีความยินยอมพร้อมใจโดยผ่านกระบวนการตัดสินใจร่วมกันก่อนที่จะลงมือกระทำจริงในเช้าตรู่ของวันหนึ่งที่ห้องนอนของ “นี่” ด้วยเงื่อนไขที่ “นนท์” ต้องเดินทางไปศึกษาต่อที่ต่างจังหวัด

“...ตัดสินใจด้วยกัน ขอทำในสิ่งที่อยากทำ เราคิดว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำก่อนที่จะเกิดอะไร ๆ ที่เราเองก็ 모르...เราคิดแล้วคิดอีกหลายครั้ง มันรับไม่ได้ถ้าจะให้กลับไปเป็นพี่น้องกันเหมือนเดิม...เป็นการยืนยันว่าจะไม่มีใครและไม่เปลี่ยนใจไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น...ทุกอย่างเราตัดสินใจแล้ว...เราไม่อยากเป็นแค่พี่น้อง ตอนนั้น แค่คิดว่าน้องเราจะต้องไปมีคนอื่นก็รับไม่ได้แล้ว...”

“นี่” ยืนยันว่าเป็นการตัดสินใจร่วมกัน ที่จะก้าวข้ามพรมแดนจากความสัมพันธ์พี่น้อง-น้องไปสู่การเป็นสามี-ภรรยาทางพฤตินัยอย่างสมบูรณ์แบบ

สำหรับกรณีของ “แมว” แม้พ่อจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นก่อน แต่ก็มีได้มีช่วงตอนที่บ่งบอกได้ว่าพ่อได้ใช้อำนาจหรือความรุนแรงเข้ากระทำ ในขณะที่ “แมว” เองก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรที่บ่งบอกถึงการปฏิเสธในสิ่งที่พ่อกระทำ แต่ในขณะเดียวกันเธอก็ได้ปล่อยให้พ่อกระทำโดยมีความพึงพอใจเป็นแรงขับเริ่มต้น รูปแบบของการร่วมเพศกับบุคคลร่วมสายโลหิต “ครั้งแรก” ของกรณี “แมว” จึงไม่สามารถจัดเข้ากับกลุ่มใดที่กล่าวมาข้างต้นได้อย่างลงตัว

ตารางที่ 4.2 แสดงวิธีการของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดครั้งแรก แยกรายกรณี

	พ่อกับแมว	แสนกับนา	ชายกับแก้ว	นนท์กับนี่	ปิงกับปู
ใช้ความรุนแรง		√	√		√
ยินยอมพร้อมใจ				√	
ไม่สามารถทราบได้	√				

แต่ไม่ว่าจะมีจุดเริ่มต้นอย่างไร ในบทสรุปในสุดท้ายของทุกกรณีก็จบลงที่การยินยอมพร้อมใจจากทั้งสองฝ่ายให้พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดดำรงอยู่และดำเนินต่อไปทั้งสิ้น ส่วนการจะขีดเส้นเพื่อตัดแบ่งว่าความยินยอมพร้อมใจได้เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาใดนั้นเป็นการยากเกินกว่าที่จะทำได้ เพราะความรู้สึกเช่นนั้นมิได้เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใดจนสามารถเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย แต่เป็นการเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนแม้บุคคลผู้ให้ข้อมูลก็ไม่สามารถตอบถึงความรู้สึกนั้นได้เช่นกัน

เพศสัมพันธ์ในสายเลือด: การแบ่งช่วงเวลาเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริง

เพราะกระบวนการเกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของแต่ละกรณีมีความแตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลา เป็นเหตุให้การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบจำต้องแบ่งออกเป็นสองช่วง โดยใช้ผลสำเร็จของการร่วมประเวณี “ครั้งแรก” เป็นเกณฑ์ กล่าวคือ “ช่วงแรก” จะจบสิ้นลงเมื่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดบรรลุผลจนเกิดการร่วมประเวณีกันได้เป็น “ครั้งแรก” และ “ช่วงหลัง” หมายถึงระยะเวลาทั้งหมดที่เกิดขึ้นหลังการร่วมประเวณี “ครั้งแรก” แล้ว อย่างไรก็ตาม การจัดแบ่งช่วงเวลาในงานชิ้นนี้ มิได้เป็นการจัดแบ่งเพราะว่าสองช่วงเวลาดังกล่าวมีลักษณะของการตัดขาดจากกันโดยปราศจากความต่อเนื่อง และก็มีได้หมายความว่าเมื่อผ่าน “ช่วงแรก” ไปแล้วทุกอย่างที่เกิดขึ้นจะสูญสิ้นและ/หรือถูกเปลี่ยนแปลงไปสู่อีกความรู้สึกหนึ่งของ “ช่วงหลัง” ตามการแบ่งช่วงเวลาในงานชิ้นนี้ แต่เป็นการจัดแบ่งช่วงเวลาที่เกิดขึ้นนี้เป็นการจัดแบ่งเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบในงานชิ้นนี้เท่านั้น

การแบ่งช่วงเวลาตามที่กล่าวมาข้างต้น จะถูกใช้เพื่อการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบเฉพาะใน 2 ประเด็นต่อไปนี้เท่านั้น คือ ข้อเท็จจริงในประเด็นของสถานภาพ/ความมีอยู่ของตรรกะแห่งการต่อต้านชัดขึ้นว่าเป็น “การมีอยู่” ก่อนที่จะกระทำหรือเป็น “การแสวงหา” เพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่พฤติกรรมที่กระทำลงไปแล้ว กับข้อเท็จจริงในประเด็นที่มาและสาระของตรรกะแห่งการต่อต้านชัดขึ้นว่าตรรกะเหล่านั้นเกิดขึ้นมาจาก “การเลือกหยิบ” จากวาทกรรมที่มีอยู่ก่อนแล้วมาใช้อธิบายหรือมาจาก “การสร้างใหม่” เพื่อให้มีความสอดคล้องต้องกันกับพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดของสังคม ส่วนในประเด็นของปฏิบัติการแห่งตรรกะ การสร้างอัตลักษณ์ และผลจากการต่อต้านชัดขึ้นนั้นจะเป็นการวิเคราะห์รวมทั้งกระบวนการในแต่ละกรณี

วิเคราะห์กรณีศึกษา: ข้อเท็จจริงที่ค้นพบใน “ช่วงแรก”

“การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน

การค้นหากจุดเกิดขึ้น (origin) ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน เป็นสิ่งที่ยากจะกระทำได้ เพราะตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนเป็นชุดวาทกรรมหนึ่งที่พยายามโต้แย้งและเข้าแย้งซึ่งพื้นที่จากอำนาจที่อยู่ในรูปแบบของวาทกรรมหลัก วาทกรรมที่เป็นตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนแท้ที่จริงก็คืออำนาจที่ถูกเบียดไล้ให้ออกไปหรือกดทับให้นิ่งอยู่ ภายใต้ “การทำให้เป็นอื่น” จนไม่มีโอกาสเข้ายึดครองพื้นที่ความชอบธรรมไว้ได้ ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนจึงเป็นอำนาจอีกชุดหนึ่งที่แตกต่างไปจากอำนาจกระแสหลักที่สามารถยึดครองพื้นที่ทางสังคมส่วนใหญ่ไว้ได้ และเมื่อเป็นอำนาจเหมือนกันย่อมหมายความว่าต้องมีคุณลักษณะของการกระจัดกระจายและเคลื่อนไหวถ่ายเทไปได้ในทุกความสัมพันธ์ทางสังคม อำนาจจึง “มีอยู่” และ “มาจาก” ทุกแห่งหนของสังคม (Foucault, 1990: 93) และด้วยลักษณะเฉพาะของอำนาจนี้เอง จึงเป็นข้อจำกัดที่ยากยิ่งในการขุดค้นหรือสืบเสาะเพื่อหารากเหง้าของการเกิดหรือแหล่งที่มาของอำนาจที่เป็นการเฉพาะได้

เพราะอำนาจมาจากทุกหนทุกแห่งจนเกินกว่าที่เราจะทราบถึงจุดกำเนิดอย่างเฉพาะเจาะจง (Foucault, 1990: 92 - 93) ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนในฐานะอำนาจที่เป็นอื่นก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน คือ ยากเกินกว่าจะระบุถึงตำแหน่งแห่งที่ของจุดกำเนิดได้ แต่ถึงอย่างไรเรายังคงสามารถทราบได้ถึงการก่อตัว (beginning) ว่า ณ จุดนั้นหรือเวลานั้นภายใต้การกระทำของบุคคลแต่ละคน เขาได้มีตรรกะรองรับการกระทำของเขาที่ต่อต้านชัดเจนต่ออำนาจกระแสหลักของสังคมหรือไม่ อย่างไร และตรรกะที่เขาถืออยู่นั้น เป็นการมีอยู่ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมในฐานะรองรับเพื่อให้เกิดการกระทำ หรือเป็นการแสวงหาตรรกะมารับใช้ในการอธิบายเพื่อให้เกิดความชอบธรรมแก่พฤติกรรมของตนภายหลังที่ได้กระทำแล้ว ซึ่งในงานชิ้นนี้ใช้การร่วมประเวณีของบุคคลร่วมสายโลหิต “ครั้งแรก” เป็นเกณฑ์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น ฉะนั้น ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่เกิดขึ้นก่อนการร่วมประเวณีกันครั้งแรก จึงมีสถานะของ “การมีอยู่” หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ภายใต้ความคิด ความเชื่อของบุคคลผู้ได้กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดนั้น เขาหรือเธอมีตรรกะชุดหนึ่งหรือหลายชุดเป็นรากฐานในการก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าวก่อนที่จะลงมือกระทำ ซึ่งการกระทำนั้นเป็นผลโดยตรงมาจาก

ตรรกะดังกล่าวนั่นเอง แต่หากเป็นตรรกะที่เกิดขึ้นหลัง จากที่การร่วมประเวณีระหว่างเขาและเธอ ที่เป็นบุคคลร่วมสายโลหิตได้บรรลุผลสำเร็จแล้วและเป็นตรรกะที่ถูกใช้ในการสร้างความชอบธรรม ให้แก่การกระทำของตนเอง จะถือว่าเป็น “การแสวงหา” ซึ่งจะกล่าวในส่วนของกรณีวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ค้นพบที่เกิดขึ้นใน “ช่วงหลัง”

ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนจึงมิได้หมายถึงตรรกะที่มุ่งจะกระทำเพื่อการต่อต้านชัดเจน อันเป็นลักษณะของ “ตรรกะ(ซึ่ง)ต่อต้านชัดเจน” (resistance logic) อีกนัยหนึ่งก็คือ มิได้หมายถึง เฉพาะตรรกะที่มีเนื้อหาสาระต่อต้านชัดเจนเท่านั้น เพราะตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนหมายถึง ตรรกะที่ “เป็นรากฐาน” และ/หรือ “ใช้อธิบายความชอบธรรม” จนก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต่อต้าน ชัดเจนข้อกำหนดทางสังคมในประเด็นการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ฉะนั้นจึงหมายรวมไปถึง ตรรกะในชุดต่าง ๆ ไม่ว่าตรรกะนั้นจะมีสาระเป็นการต่อต้านชัดเจนหรือไม่ก็ตาม หากการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากชุดความคิดใดในฐานะของความเหตุแล้ว ชุดความคิด นั้นย่อมถือเป็นตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน โดยความเป็นเหตุเป็นผลนั้นถือตามกรอบวิธีคิดของ บุคคลที่กระทำในแต่ละกรณี โดยมุ่งหวังที่จะแสดงให้เห็นถึงตรรกะที่อยู่เบื้องการกระทำของบุคคล เหล่านั้นได้อย่างชัดเจนที่สุดหรือให้มีการถูกเจอบนจากกรอบวิธีคิดของบุคคลอื่นน้อยที่สุด

จากกรณีศึกษาพบว่า ในส่วนของผู้เริ่มต้นทั้ง 5 กรณี เป็นการกระทำที่ตั้งอยู่บนรากฐาน “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนก่อนที่จะเกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด แต่จะ แตกต่างกันไปในรายละเอียดของกระบวนการและเนื้อหา โดยเฉพาะกรณีที่ 4 ระหว่าง “นนท์” พี่ชายและ “นี่” ผู้เป็นน้องสาว ที่ข้อมูลแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า บุคคลทั้งสองต่างมีตรรก แห่งการต่อต้านชัดเจนเพื่อใช้รองรับความชอบธรรมในการเกิดขึ้นของพฤติกรรมต้องห้ามของตน ตั้งแต่ก่อนที่พฤติกรรมดังกล่าวจะเกิดขึ้น สำหรับอีก 4 กรณี เป็น “การมีอยู่” เฉพาะในฝ่ายชาย ผู้เริ่มต้นปฏิบัติการเพศสัมพันธ์ในสายเลือด โดยกรณีที่ 5 ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนได้เกิดขึ้น กับ “ปิง” และได้รับการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในระยะเวลาเพียง 3 วันก่อนที่เพศสัมพันธ์ในสาย เลือดระหว่างน้องชายวัย 15 ปีกับพี่สาววัย 17 ปีจะเกิดขึ้นจริง แต่ก็เป็นสามวันที่ “ปิง” ตกอยู่ใน ภาวะของการต่อสู้อย่างเข้มข้นระหว่างวาทกรรมกระแสหลักกับการเบียดแทรกของวาทกรรมแห่ง การต่อต้านชัดเจน จนกระทั่งสามารถแย่งชิงพื้นที่ได้สำเร็จและนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ในสายเลือดในกลางดึกของคืนที่สามหลังจากที่ได้มีโอกาสอยู่กันตามลำพัง

“...เพราะอยากรู้ พอได้เห็นก็อยากเห็นอีก .. คิดทั้งวัน กลับมาก็
อยากเห็น มันก็เลยอยากลอง คิดว่าไม่เป็นไร ขอให้ได้ทำ คิดแค่นั้น...
มันก็เตลิดไป ตอนนั้นคิดว่าเขา (หมายถึง “ปู่” พี่สาว --- ผู้ศึกษา) ไม่
ว่า... มันหลายอารมณ์ จนไม่รู้จะอารมณ์ไหน...”

“ปิง” ถ่ายทอดความรู้สึกที่เกิดขึ้นหลังจากเล่าให้ฟังว่า การที่เขาต้องอยู่ตามลำพังกับพี่
สาวและได้มีโอกาสนอนร่วมเตียงเดียวกันเพราะไม่มีใครอยู่บ้าน ทำให้เขารู้สึกแปลก ๆ แม้ “ปู่”
จะเป็นพี่สาวร่วมสายโลหิต แต่เขาก็รับรู้ดีว่าเธอเป็นผู้หญิง ซึ่งมี “อะไร ๆ” แตกต่างไปจากตัวเขา
การแอบแกะกระดุมเพื่อเปิดดูเรือนร่างของพี่สาวซึ่งหลับอยู่ข้าง ๆ จึงเป็นพฤติกรรมการฝ่าฝืน
ข้อห้ามทางเพศประการแรกที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในคืนที่สอง ติดตามมาด้วยการแอบดูพี่สาวอาบน้ำ
ในเย็นวันรุ่งขึ้น และทำที่สุดมันก็ได้ขยายผลไปสู่ปฏิบัติการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามทางเพศ เมื่อ
กิจกรรมการร่วมประเวณีกับพี่สาวเป็นสิ่งที่เขาเลือกที่จะทำให้เกิดขึ้นในคืนวันเดียวกันนั่นเอง

แม้กรณีที่ 1 จะไม่สามารถเก็บข้อมูลในฝ่ายชายผู้เป็นพ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้วได้ แต่ข้อมูล
จาก “แมว” บุตรสาวคนโตในฐานะ “ผู้เคยกระทำ” ที่มีพฤติกรรมร่วมประเวณีกับพ่อของตนมา
ตั้งแต่ในช่วงขวบปีที่ 16 ต่อเนื่องจนกระทั่งเธออายุครบ 21 ปี ที่บอกเล่าให้ผู้ศึกษาได้ทราบถึงบาง
ประโยคที่พ่อบอกกับเธอ

“...พ่อเคยบอกว่า รู้สึกกับ “แมว” หลังแม่ตาย คงเพราะตัดใจไม่ได้
...แมวเป็นลูกแม่ มีส่วนหนึ่งจากแม่ ทั้งตัวและจิตใจ...พ่อบอกพ่อรักแม่
มาก ไม่อยากมีใคร ถ้ามีแม่ใหม่ก็กลัวปัญหาแม่เลี้ยงลูกเลี้ยง อีกอย่าง
เพราะพ่อกลัว “แมว” เจอคนไม่ดี ก็เลยไม่อยากให้เป็นของคนอื่น...”

จากคำบอกเล่าของ “แมว” ประกอบกับ “พฤติกรรมน่า” ของพ่อที่มักกอดและจูบบุตรสาว
ของตนหลังการจากไปของภรรยาด้วยโรคหัวใจล้มเหลว แสดงให้เห็นถึงปฏิบัติการเพื่อนำไปสู่
การมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่ผ่านการ “จัดวาง” ตำแหน่งให้เชื่อมต่อผลสำเร็จในพฤติกรรมที่
ต่อต้านขัดขืน เมื่อนำชิ้นส่วนต่าง ๆ ทั้งหมดของข้อมูลมาประกอบกันจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมเพศ
สัมพันธ์ในสายเลือดที่พ่อกระทำต่อ “แมว” นั้น เป็นการเกิดขึ้นบนรากฐานการคิดและวางแผนให้

เป็นไปตามความคิดที่มีอยู่ นั่นคือ “การมีอยู่” ของความคิดที่เป็นรากฐานก่อให้เกิดพฤติกรรม เพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่ต่อต้านชัดเจนและฝ่าฝืนข้อบัญญัติทางสังคม หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน เช่นเดียวกับในอีก 2 กรณีที่มีทั้งการกอด การจับหน้าอก และการพูดจาที่สื่อไปในเรื่องเพศอันเป็นการแสดงถึง “พฤติกรรมนำ” จากฝ่ายชาย และยังสามารถจับประเด็นได้จากคำบอกเล่าของ “ผู้เคยกระทำ” ทั้งสองฝ่ายในทั้งสองกรณีที่แสดงถึงการคิดและการวางแผนให้สิ่งที่คิดเกิดขึ้นได้จริงอันแสดงถึง “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนในฝ่ายชายของทั้งสองกรณี

สรุปได้ว่า ทุกกรณีศึกษาเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยมีการวางแผนจากผู้กระทำ ซึ่งเป็นการวางแผนโดยฝ่ายชายเพียงฝ่ายเดียว 4 กรณี ส่วนอีก 1 กรณีเป็นการวางแผนที่เกิดขึ้นจากทั้งสองฝ่ายที่มีทั้งการร่วมกันและต่างฝ่ายต่างวางแผนอย่างอิสระต่อกัน แต่ทั้งสองลักษณะล้วนเป็นไปเพื่อเป้าหมายเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการวางแผนในลักษณะใด ข้อเท็จจริงที่ได้ก็คือ ในทุกคนที่วางแผนล้วนมีตรรกะชุดหนึ่งหรือหลายชุดเพื่อใช้รองรับความชอบธรรมให้กับสิ่งที่ตนเองพยายามกระทำและนำไปสู่การตัดสินใจลงมือกระทำจนสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ในที่สุด หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การละเมิดต่อกฎระเบียบของสังคมที่เกิดขึ้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากวาทกรรมที่มีอยู่ในแต่ละบุคคลซึ่งทำหน้าที่เป็น “ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน” สร้างความชอบธรรมให้กับการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎข้อห้ามทางเพศของสังคมจนเกิดการยอมรับและนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศที่ต่อต้านชัดเจนจริงในที่สุด ส่วนตรรกะเหล่านั้นคืออะไรและมีที่มาอย่างไร จะได้กล่าวในส่วนต่อ ๆ ไป

การเลือกหยิบ/การสร้างใหม่

ในประเด็นตรรกะที่ใช้รองรับความชอบธรรมให้กับการกระทำของตนในแต่ละบุคคลแต่ละกรณีนั้น พบว่ามีความแตกต่างกันในเนื้อหาสาระและวิธีการได้มา กล่าวคือ การได้มาจะเกิดขึ้นได้ใน 2 ลักษณะคือ “การเลือกหยิบ” จากวาทกรรมที่มีอยู่ในสังคม กับ “การสร้างใหม่” โดยมีรากฐานจากวาทกรรมเดิม แต่ทั้งสองวิธีล้วนเป็นไปเพื่อการอธิบายและสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดของสังคมในฐานะตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนทั้งสิ้น “การเลือกหยิบ” ปรากฏให้เห็นได้ในกรณีของ “แมว” ที่พ่อของเธอเลือกหยิบบางส่วนของวาทกรรมความรักที่มีอยู่ในสังคมกระแสหลักมาใช้อธิบายโดยแสดงให้เห็นเธอทราบมาตลอดว่า การตัดสินใจเลือกเธอเป็น

ภรรยา นั้นเป็นผลมาจากความรักเป็นเงื่อนไข ไม่ว่าจะเป็ความรักที่มีต่อแม่ที่เสียชีวิตไปจนไม่สามารถหักห้ามใจได้ ความรักที่มีต่อ “แมว” จนเกินกว่าจะยอมให้เธอไปมีครอบครัวกับชายอื่น หรือเพราะความรักที่มีต่อลูกทำให้พ่อเลือกที่จะให้ “แมว” ทำหน้าที่เป็นภรรยาของพ่ออีกฐานะหนึ่ง เพื่อป้องกันปัญหาอันจะเกิดตามมาหากตนเองตัดสินใจแต่งงานใหม่กับหญิงอื่น

นอกจาก “การเลือกหยิบ” วาทกรรมความรักในฐานะพ่อที่มีต่อบุตรสาวแล้ว การใช้วาทกรรมของความรักชั้นผู้สาวก็สามารถพบได้ในกรณีของ “นนท์” และ “นี” ที่มองว่าเพศสัมพันธ์ของเขาทั้งสองเป็นผลสุดท้ายที่เกิดขึ้นจากรักชั้นผู้สาวที่มีต่อกัน มิใช่เพราะความต้องการทางเพศ เพราะการกระทำที่หมิ่นเหม่ต่อกร่วมประเวณีได้เกิดขึ้นกับเขาทั้งสองมาเป็นเวลานานเกือบ 2 ปี ตั้งแต่การกอดจูบไปจนถึงการได้สัมผัสเรือนร่างที่เปล่าเปลือย ซึ่งหากการตัดสินใจกระทำเป็นเพราะเพียงเพื่อต้องการจะสนองตอบต่ออารมณ์ทางเพศแล้วคงยอมสามารถเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ในช่วงต้น การร่วมรักกันเป็นการตัดสินใจโดยความรักเพื่อให้ความรักที่มีอยู่ได้ดำเนินต่อไป แม้ทั้งสองต้องแยกกันในช่วงที่ “นนท์” ต้องไปศึกษาที่ต่างจังหวัด ประกอบกับชุดความคิดเรื่องสิทธิส่วนตัวที่ถูกเลือกหยิบมาใช้ร่วมในการอธิบายว่าเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคลที่แต่ละคนสามารถเลือกที่จะกระทำได้อย่างอิสระ จากชุดคำอธิบายทั้งสองได้ถูกผูกโยงเป็นข้อสรุปว่า การตัดสินใจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับใครเป็นสิทธิส่วนตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งเขาและเธอยอมได้รับสิทธินี้และเป็นความชอบธรรมยิ่งขึ้นเมื่อเป็นการตัดสินใจร่วมกันโดยมีความรักเป็นพื้นฐาน

นอกจาก “นนท์” กับ “นี” ที่ใช้ “การเลือกหยิบ” คำอธิบายของความเป็นสิทธิส่วนตัวมาอธิบายการกระทำของตนแล้ว ยังพบได้จาก “เรื่องเล่า” ของ “แสน” ที่เขาถ่ายทอดถึงเหตุผลที่ทำให้เขาร่วมประเวณีกับบุตรสาวว่า พฤติกรรมทุกอย่างเป็สิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะภายในครอบครัวที่ถือเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างเขากับบุตรสาวเท่านั้น หรืออย่างมากก็มีภรรยาของเขาคือคนอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แม้ว่าเขาจะยอมรับถึงการมีอารมณ์เพศกับบุตรสาวมาเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนการมีเพศสัมพันธ์ แต่ “แสน” เชื่อว่าเป็นเรื่องปกติที่พ่อทุกคนหรือส่วนใหญ่ก็มีเกิดขึ้นกับบุตรสาวของตน เพียงแต่ไม่มีโอกาสหรือช่องทางที่จะกระทำให้เป็นจริงได้ การมีความรู้สึกทางเพศที่อยากร่วมประเวณีกับบุตรสาวของตนจึงเป็นเรื่องส่วนตัวที่ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเกิดความรู้สึกแบบนั้นได้ และเป็นสิทธิส่วนตัวของแต่ละบุคคลที่จะกระทำหรือไม่กระทำตามอารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้น การที่เขากระทำต่อบุตรสาวของตนจึงเป็นพฤติกรรมส่วนตัวของเขาและบุตรสาวที่มีต่อกัน

นอกจากนี้ ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนยังสามารถเกิดขึ้นได้จาก “การสร้างใหม่” แต่ “การสร้างใหม่” มิได้หมายถึงตรรกะใหม่โดยปราศจากตรรกะเดิมเป็นรากฐาน เพราะบนวาทกรรมที่สร้างใหม่ล้วนมีวาทกรรมเดิมเป็นรากฐาน เพียงแต่มีจัดเรียง ตัด-แต่ง และเพิ่มเติมจนเกิดสิ่งที่แตกต่างไปจากเดิม เห็นได้จากตรรกะที่ว่าด้วยการกระทำของตนมิได้สร้างความเดือดร้อนแก่ใคร ในกรณีของ “ชาย” ที่กระทำต่อ “แก้ว” บุตรสาว และ “ปิง” ที่กระทำต่อ “ปู” พี่สาว ซึ่งในสังคม กระแสหลักไม่มีวาทกรรมใดที่อธิบายว่าการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดสามารถกระทำได้หากมิได้ทำให้คนในครอบครัวเดือดร้อน ตรรกะที่ “ชาย” และ “ปิง” กล่าวอ้างจึงเป็นการตัด-แต่งวาทกรรมเดิมที่มีอยู่ในสังคมให้สอดคล้องกับสิ่งที่ตนต้องการจะกระทำ ในที่สุด “ชาย” ก็สามารถขยับเลื่อนบทบาทของตนเข้าไปสู่การเป็นสามีของบุตรสาวได้เป็นผลสำเร็จ โดยใช้คำอธิบายว่า การร่วมประเวณีที่ตนกระทำต่อบุตรสาวไม่ได้ทำให้ใครในครอบครัวเดือดร้อน รวมถึงตัวบุตรสาว เพราะเธอได้ผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชายมาแล้ว ฉะนั้นการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเขาลีก จึงมิได้ทำให้เธอต้องเสียหายอะไรเพิ่มเติมมากไปจากเดิม การร่วมประเวณีกับบุตรสาวน่าจะเกิดผลดีมากกว่า เพราะเป็นการช่วยให้บุตรสาวสมความปรารถนาและลดความต้องการทางเพศลงตามคำพูดของ “ชาย” ที่ทิ้งท้ายในช่วงหนึ่งของการสนทนาว่า “...มันอยากนักก็ให้มันซะเลย...”

การอ้างเหตุผลในลักษณะเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นในกรณีของ “ปิง” ที่กระทำกับ “ปู” ที่บอกว่า การร่วมเพศกับพี่สาวไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับใคร เพราะเป็นการกระทำที่พี่สาวของเขาก็พึงพอใจและเต็มใจให้กระทำ โดยมีประเด็นของการไม่ตื่นรับต่อผู้เพื่อแสดงถึงการปฏิเสธในสิ่งที่ “ปิง” กระทำต่อเธอเป็นเหตุผลสำคัญในการผูกโยงไปสู่ข้อสรุปของวาทกรรม “ความไม่เดือดร้อน” จน “ปิง” ตัดสินใจเปิดขยายการกระทำและสามารถร่วมเพศกับพี่สาวของตนได้สำเร็จ วาทกรรมที่การอ้างว่าไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับใครนั้น จึงเป็นการสร้างความหมายใหม่ให้กับคำว่า “เดือดร้อน” ภายใต้อารมณ์คิดเองจากสิ่งที่ตนเองเชื่อมากกว่าที่จะเล็งเห็นถึงความเป็นจริง

นอกจากนี้ยังพบว่า “การสร้างใหม่” ในเรื่องการทำหน้าที่เพื่อสิ่งที่ดีกว่า จาก “เรื่องเล่า” ของ “แมว” ที่พอเชื่อมโยงมาจาก “การเลือกหยิบ” ในประเด็นของความรัก เป็นการชี้ให้เห็นว่าการได้บุตรสาวมาเป็นภรรยาจะทำให้เกิดสภาวะที่ดีขึ้นมากกว่าที่เป็นอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของครอบครัวที่ทุกคนล้วนได้รับประโยชน์ในทางที่ดีขึ้น หรือเรื่องของความสุภาพทางกายและใจที่ทุกฝ่ายจะได้รับ

จากกรณีศึกษาทั้งหมดในประเด็นของการมีอยู่ ที่มา และสาระของตรรกแห่งการต่อต้าน
ขัดแย้งสามารถสรุปเป็นตารางแยกรายบุคคลในแต่ละกรณีได้ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงการมีอยู่ ที่มา และสาระของตรรกแห่งการต่อต้านขัดแย้งใน “ช่วงแรก”
แยกรายกรณีและรายบุคคล

			กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5	
			พ่อ	แมว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นี	ปิง	ปู
การมีอยู่ของตรรกแห่งการต่อต้านขัดแย้ง			✓		✓		✓		✓	✓	✓	
การเลือก หยิบ/	เลือก	เรื่องของความรัก	✓						✓	✓		
	หยิบ	เรื่องของสิทธิส่วนตัว			✓				✓	✓		
การสร้าง ใหม่	สร้าง	ไม่ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน					✓				✓	
	ใหม่	ทำเกินหน้าที่เพื่อสิ่งที่ดีกว่า	✓									

วิเคราะห์กรณีศึกษา: ข้อเท็จจริงที่ค้นพบใน “ช่วงหลัง”

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า เฉพาะ “ข้อเท็จจริงที่ค้นพบ” ในส่วนที่เป็นประเด็นเกี่ยวกับสถานภาพ
กับการได้มาและสาระของตรรกแห่งการต่อต้านขัดแย้งที่จะถูกแยกวิเคราะห์และนำเสนอเป็น 2 ช่วง
คือ “ช่วงแรก” กับ “ช่วงหลัง” เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวมีความแตกต่างและสามารถแยกพิจารณา
ได้อย่างชัดเจน ส่วนในประเด็นปฏิบัติการของตรรกะที่แยกออกเป็น “การปิดล้อม” กับ “การเปิด
ขยาย” และประเด็นการสร้างอัตลักษณ์ที่แยกออกเป็น “การสร้างคำใหม่” กับ “การทำลายคำเก่า”
จะทำการวิเคราะห์และนำเสนอโดยมิได้แยกช่วงเวลา เพราะในประเด็นดังกล่าวมีความต่อเนื่อง
สัมพันธ์กันจนยากที่จะพิจารณาแบบแยกส่วนได้ สำหรับผลจากการต่อต้านขัดแย้งจะนำเสนอใน
ส่วนหลังเพราะเป็นเหตุการณ์ท้ายสุดที่เกิดต่อเนื่องภายหลังกระบวนการทั้งหมด อย่างไรก็ตาม
จากข้อเท็จจริงที่ค้นพบในแต่ละกรณี จะมีบางส่วนของคาบเกี่ยวซ้อนทับกันระหว่างข้อเท็จจริงที่เกิด
ขึ้นใน “ช่วงแรก” กับ “ช่วงหลัง” ฉะนั้นในบางช่วงบางตอนอาจพบการนำเสนอข้อเท็จจริงหรือ
การวิเคราะห์ที่เป็นไปในลักษณะของการคาบเกี่ยวถึงกันระหว่างสองช่วงเวลา

“การแสวงหา” ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืน

นอกจาก “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนที่พบว่ามีอยู่ในทุกกรณีศึกษาแล้ว จากข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษายังพบอีกว่า ภายหลังจากที่บุคคลเหล่านั้นได้กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศที่เป็นระเบียบวินัยทางสังคมแล้ว พวกเขายังมี “การแสวงหา” ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนเพื่อใช้ในการสร้างความชอบธรรมให้แก่การกระทำของตนและรองรับพฤติกรรมดังกล่าวให้สามารถดำรงอยู่และดำเนินต่อไปได้ท่ามกลางกระแสการต่อต้านอย่างเข้มแข็งและเข้มข้นจากวาทกรรมกระแสหลักในสังคม ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่ “เคยกระทำ” ทุกฝ่ายในทุกกรณีล้วนมีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดในลักษณะของ “การแสวงหา” ทั้งสิ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเอื้อประโยชน์แก่ตนให้สามารถแสดงพฤติกรรมดังกล่าวต่อไปได้โดยที่ตนเองไม่รู้สึกผิดหรืออย่างน้อยก็ให้ความรู้สึกผิดที่เกิดกับตนลดระดับต่ำลงให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ภายใต้สังคมที่มีเกณฑ์มาตรฐานทางเพศตัดสินชี้ขาดว่า สิ่งของพวกเขาหรือเธอกระทำนั้นเป็น “สิ่งผิด” และจะต้องเข้าไปจัดการยุติ ลงโทษ และ/หรือแก้ไขแล้วแต่กรณี

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบสถานการณ์ภาพของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดระหว่าง “ช่วงแรก” กับ “ช่วงหลัง” แยกรายกรณีและรายบุคคล

	กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5	
	พ่อ	แม่ว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นีนี	ปิง	ปู
การมีอยู่/การแสวงหา										
การมีอยู่ (ช่วงแรก)	√		√		√		√	√	√	
การแสวงหา (ช่วงหลัง)	√	√	√	√	√	√	√	√	√	√

ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของบุคคลทั้งหมดในกรณีศึกษาไม่ว่าจะในส่วนของ “การมีอยู่” หรือ “การแสวงหา” ที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลล้วนแสดงให้เห็นถึงปฏิบัติการแห่งอำนาจที่เข้าปะทะและแย้งชิงเพื่อยึดครองพื้นที่ความชอบธรรมจากวาทกรรมทางเพศกระแสหลัก การต่อต้านขัดขืนในข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดจึงมีลักษณะของความเป็นพหุลักษณะ ทั้งในรูปแบบของความไร้ระเบียบวินัยโดยการไม่เคารพต่อระเบียบวินัย

ของสังคม และในรูปแบบการสร้างวาทกรรมคู่ตรงข้ามที่มีความหลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละกรณี ซึ่งเป็นลักษณะของการเลื่อนไหลเพื่อการปรับเปลี่ยนรูปแบบและกลยุทธ์เพื่อให้สอดคล้องกับอำนาจคู่ตรงข้ามที่เป็นเป้าหมายในการต่อต้าน (Foucault, 1990: 94 - 96)

การเลือกหยิบ/การสร้างใหม่

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ดำรงอยู่ในความคิดของ “ผู้เคยกระทำ” แต่ละบุคคลไม่ว่าจะเป็น “การมีอยู่” หรือ “การแสวงหา” ล้วนตกอยู่ภายใต้กระบวนการวิธี “การเลือกหยิบ” และ/หรือ “การสร้างใหม่” ทั้งสิ้น หากแต่มีความแตกต่างกันไปก็เพียงในส่วน ของประเด็นเนื้อหาที่แต่ละกรณีจะทำ “การเลือกหยิบ”และ/หรือ “การสร้างใหม่” เท่านั้น ว่าเป็น “การเลือกหยิบ” อะไร จากวาทกรรมที่มีอยู่ในสังคมชุดใด หรือเป็น “การสร้างใหม่” ในประเด็นเกี่ยวกับอะไร โดยมีวาทกรรมชุดใดเป็นรากฐานการผลิต

จากข้อเท็จจริงที่ค้นพบ “การเลือกหยิบ” เป็นกระบวนการวิธีที่ปรากฏให้เห็นได้ทั้งใน “ช่วงแรก” และ “ช่วงหลัง” แต่ “การเลือกหยิบ” เรื่องของเวรกรรมซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับศีลธรรม และเป็นประเด็นสำคัญของการปกครองในระดับปัจเจกบุคคล (Foucault, 1991b: 91 - 92) มาเป็นส่วนหนึ่งของตรรกะกลับพบได้เฉพาะใน “ช่วงหลัง” การใช้เนื้อหาบางส่วนในเรื่องเวรกรรม มาเป็นส่วนหนึ่งของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนจึงเป็น “การเลือกหยิบ” บางส่วนของคำสอนใน พุทธศาสนามาใช้สนับสนุนการกระทำของตน กรณีที่ชัดเจนในประเด็นนี้คือ “ต้อย” ภรรยาของ “ชาย” ที่มักเข้าวัดปฏิบัติธรรมเป็นนิจตั้งแต่ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์เพศสัมพันธ์ในสายเลือด ระหว่างสามีกับบุตรสาวคนโตของตน เธอเลือกที่จะหยิบคำสอนในเรื่องของเวรกรรมมาเป็นแกนหลักในการอธิบายเหตุการณ์ทั้งหมด เพื่อให้เธอมองปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพียง “เรื่องปกติ” ที่ต้องเป็นไป ทั้งที่สามีของเธอได้แสดงพฤติกรรมต่อต้านชัดเจนต่อข้อห้ามทางเพศ มาตั้งแต่ก่อนที่เธอจะตัดสินใจอยู่กับฉันสามี-ภรรยาของเขา เริ่มตั้งแต่การแอบลักลอบได้เสียกับ เรอนานนับปีทั้งที่เธอแต่งงานแล้ว การมีเพศสัมพันธ์กับ “แก้ว” บุตรสาวคนโตตั้งแต่เธออายุได้ เพียง 14 ปี และแม้กระทั่งกับ “กิ่ง” บุตรสาวคนเล็กก็ตกเป็นอีกคนหนึ่งที่อยู่ในฐานะภรรยาตาม พุทธินัยของเขา เมื่อ “ต้อย” ถูกถามถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เธอก็มักจะตอบด้วยชุดคำอธิบายคล้าย ๆ กันว่า

“...พ่อมันก็ชอบแบบนี้มาตั้งแต่ที่ทำกับเรา ลูกมันก็คงชอบ มันคงเป็นเวรเป็นกรรมที่เราเคยทำกับคนแรก จะให้ทำอย่างไร หมาเคยกินซี่มันก็ต้องกินซี่...”

ซึ่งเป็นชุดคำตอบที่ไม่ได้มีความต่างไปจากที่เธอมีให้กับบุตรสาว

“...ชาติที่แล้วมึง คงเคยเป็นเมียของพ่อมึง หรือไม่ก็เคย ทำให้พ่อมึงเสียใจจนเป็นเวรเป็นกรรมมาจนถึงชาตินี้...คิดเสียว่า เป็นการใช้กรรมที่มึงก่อไว้...”

จากเหตุผลที่เลือกใช้จะเห็นได้ว่า นอกเหนือไปจากเรื่องของเวรกรรมแล้วยังได้รับอิทธิพล จากวาทกรรมหลักของสังคมไทยที่มองว่าผู้ชายมีแรงขับทางเพศที่รุนแรงมาแต่กำเนิด ในขณะที่ ผู้หญิงโดยธรรมชาติมีหน้าที่รองรับแรงขับหรือสนองความต้องการทางเพศจากสามี (Knodel, et. al., 1999: 110 - 111) จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามที่ทำให้ “ต้อย” เลือกลบเรื่องเวรกรรมมาใช้ อธิบาย แต่การอธิบายโดยมีชุดความคิดว่าด้วยเรื่องเวรกรรมได้รับการตอกย้ำจาก “ชาย” ใน ลักษณะเดียวกัน ทั้งที่ตลอดชีวิตเขามิได้มีวิถีปฏิบัติใดที่สื่อแสดงถึงความสนใจในคำสอนของ พุทธศาสนาอย่างเป็นรูปธรรม เขาไม่เคยบวชเรียนไม่ว่าจะเป็นสามเณรหรือภิกษุ เขาปฏิเสธ การตักบาตรแต่พระภิกษุสงฆ์ ไม่ว่าจะเป็นในตอนเช้าเมื่อพระภิกษุมาบิณฑบาตรหรือจะเป็น การตักบาตรในวันพระที่วัดก็ตาม แต่การอ้างคำสอนในส่วนของเวรกรรมจากทั้งสองแหล่งสำคัญ ทำให้ “แก้ว” เกิดการยอมรับในคำอธิบายชุดนี้อย่างไม่มีข้อสงสัยในเวลาต่อมา

“...ลองคิดดูซิ ถ้าไม่ได้สร้างเวรสร้างกรรมมาด้วยกัน จะเกิดมา เจอกันและเกิดเรื่องได้อย่างไร...มันไม่ใช่เรื่องตั้งใจหรือหอกพี มันเป็นไปตามกรรมจริง ๆ คนที่ไหนจะคิดอยากได้ลูกเป็นเมีย ถ้าไม่ใช่เวรกรรมก็ ไม่รู้จะไปโทษอะไร...เชื่อว่าเวรกรรมมีจริง เห็นมามากแล้ว...คนเราฝัน ชะตาไม่ได้หรือหอกพี แล้วแต่วาสนาของใคร...”

การอ้างเวรกรรมมิได้เกิดขึ้นเฉพาะในกรณีของ “ชาย” กับ “แก้ว” เท่านั้น แต่ยังสามารถพบได้ในกรณีอื่น เช่น “นา” เด็กสาวที่ถูกดึงเข้าสู่ปฏิบัติการเพื่อการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดตั้งแต่อายุเพียง 9 - 10 ปี โดยการได้เห็นกิจกรรมทางเพศระหว่างพ่อกับแม่ และขยับเลื่อนสถานภาพไปอย่างรวดเร็วสู่การเป็นภรรยาของพ่อ และทะลุผ่านการเป็น “แม่” ของบุตรอันเป็นผลผลิตโดยตรงจากการร่วมประเวณีกับพ่อของตน เธอก็ได้ใช้กรอบของเวรกรรมมาช่วยอธิบายในสิ่งที่เกิดขึ้น แม้คนในครอบครัวจะไม่มีใครให้ความสนใจหรือชี้แนะในเรื่องของพุทธศาสนาก็ตาม แต่เธอก็เป็นคนหนึ่งที่เลือกหยิบเรื่องของเวรกรรมขึ้นมาเพื่อใช้อธิบายถึงปฐมเหตุของเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น แม้จะมีคำพูดที่แสดงถึงการแบ่งรับแบ่งสู้ว่าเธอไม่ได้ต่อต้านหรือขัดขืนการกระทำของพ่ออย่างจริงจังตั้งแต่ในครั้งแรก ๆ แต่ที่สุดแล้ว เธอก็ทำให้การอธิบายถึงสาเหตุการเกิดขึ้นของเรื่องระหว่างเธอกับพ่อจบลงที่เรื่องของเวรกรรมเสมอ พร้อมกับปฏิเสธการรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดมิได้มีพ่อและ/หรือตัวเธอเป็นสาเหตุ

“...หนูไม่ได้เป็นคนเริ่ม จะว่าหนูผิดได้อย่างไร แม่ก็รู้ว่าพ่อทำอะไร หนุยังเด็กอยู่นะพี่ ใครจะถูกจะผิดหนูไม่รู้ แต่อย่ามาว่าหนูก็แล้วกัน...แล้วจะให้ทำอย่างไร มันเป็นไปแล้ว อยากรอเขาก็เอา แต่อย่ามาว่าหนูผิด...ไม่โทษใครหรอก คงเป็นกรรมเวรนะ อย่าถามมากเลยพี่ ไม่เป็นใครไม่รู้หรอก..”

จะเห็นได้ว่า ในสิ่งที่เขาและ/หรือเธอเชื่อว่าวาทกรรมนั้นเป็นความจริง มิได้อยู่ที่เฉพาะเนื้อหาของวาทกรรมเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับเงื่อนไขสถานภาพ (position) ของผู้นำเสนอวาทกรรมนั้นด้วย ว่าผู้พูดเป็นใคร พูดอะไร ในสถานภาพทางสังคมอย่างไร (Foucault, 1980: 132) เมื่อบุคคลที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ในเรื่องเวรกรรมเป็นคนใกล้ชิดในครอบครัวและอยู่ในสถานภาพของผู้ให้กำเนิดทำให้สิ่งที่นำเสนอกลายเป็นวาทกรรมที่น่าเชื่อถือและเป็นความจริงที่ใส่ชื่อบริสุทธิ์ปราศจากความประสงคร้าย การเข้ายึดครองพื้นที่ความชอบธรรมจึงเกิดขึ้นได้อย่างไม่ยากนัก เพราะความถูกต้องหรือไม่ถูกต้องของชุดความรู้เป็นผลมาจากการแย่งชิงเพื่อยึดครองพื้นที่แห่งการยอมรับ หากความรู้ใดที่สามารถยึดครองและสถาปนาตนเองให้เกิดการยอมรับได้ก็จะกลายเป็น “ความรู้ที่ถูกต้อง” (true knowledge) ได้รับความเชื่อถือและนำไปสู่การปฏิบัติ (Foucault, 1980: 81 - 82) มากกว่าที่จะเป็นความถูกต้องของเนื้อหาสาระที่มีอยู่ในองค์ความรู้

“การเลือกหยิบ” ประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพของวาทกรรมหลักในสังคมมาช่วยให้เป็นกรอบคิดเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สามารถพบได้ในตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนที่เกิดกับกรณีศึกษา โดยมองว่าการร่วมประเวณีหรือแม้แต่เรื่องทางเพศทั่วไปเป็นเรื่องส่วนตัวที่ปัจเจกสามารถกระทำได้อย่างอิสระ เรื่องเพศจึงถูก “ผู้เคยกระทำ” นำไปจัดวางไว้ในฐานะสิทธิส่วนบุคคลที่อยู่ในปริมาณพลของความเป็นส่วนตัว โดยตัดแยกวาทกรรมในเรื่องอื่นที่แม้จะมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับเรื่องสิทธิเสรีภาพและความเป็นส่วนตัวออกไปให้คงเหลือเฉพาะในส่วนที่จะเอื้อประโยชน์แก่ตนเอง ความเป็นส่วนตัวที่ถูกเลือกหยิบมาเป็นสาระในตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนจึงวางอยู่บนเงื่อนไข 2 ประการ คือ เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากความยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่ายและพฤติกรรมนั้นกระทำขึ้นในที่สาธารณะโดยมิได้ก่อความเดือดร้อนโดยตรงต่อใคร ซึ่งทั้งกรณีของ “นนท์” กับ “นี” และกรณีของ “ปู” กับ “ปิง” ได้เลือกหยิบประเด็นสิทธิส่วนตัวมากกล่าวอ้างอย่างชัดเจน

“...เรื่องแบบนี้ (เพศสัมพันธ์—ผู้ศึกษา) เป็นเรื่องส่วนตัวที่ทุกคนน่าจะมึลสิลสิเลือก ก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมเรื่องผมถึงผิด ทั้งที่ไม่ได้ก่อปัญหาให้ใคร...

“นนท์” ยืนยันด้วยกรอบของสิทธิส่วนตัวเช่นเดียวกับ “นี” อันเป็นกรอบคิดที่มีอยู่ทั้งใน “ช่วงแรก” และ “ช่วงหลัง” ซึ่งกรอบคิดของทั้งสองก็มิได้มีความแตกต่างไปจากวิถีคิดของ “ปิง” และ “ปู” ที่มองว่าเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่อยู่ในพื้นที่ความเป็นส่วนตัวระหว่างคนสองคน ไม่มีใครสามารถเข้าไปรับรู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงได้หากมิใช่ตัวผู้กระทำการ ฉะนั้นบุคคลอื่นจึงไม่มีสิทธิที่จะเข้าไปก้าวล่วงหรือครอบงำการกระทำในเรื่องเพศสัมพันธ์ของบุคคลอื่น

เช่นเดียวกับ “แสน” ที่ใช้กรอบคิดเรื่องความเป็นส่วนตัวอธิบายพฤติกรรมของตนทั้งใน “ช่วงแรก” และ “ช่วงหลัง” ว่าสิ่งที่เขากระทำต่อบุตรสาวเป็นพฤติกรรมระหว่าง “เขา” “บุตรสาว” และ “ภรรยา” ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว ที่มีได้ก่อความเสียหายแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งสามเลย และเขาพร้อมที่จะยุติการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดกับบุตรสาว หากบุตรสาวแยกไปมีครอบครัว แต่ที่ยังคงกระทำอยู่เพราะรู้สึกได้ถึงความสุข และประโยชน์ในสุขภาพที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริสุทธิ์ อันแสดงให้เห็นถึงแนวคิดในวาทกรรมหลักของสังคมไทยให้ความสำคัญกับความบริสุทธิ์ของผู้หญิง (Tannenbaum, 1999: 248) จากวาทกรรมที่เขาถ่ายทอดออกมาได้แสดงให้เห็นว่า

“แสน” เองก็ได้แตกต่างไปจากสองกรณีแรกที่มีกรอบคิดเป็นตรรกะรองรับการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในพรมแดนของความเป็นส่วนตัว เพียงแต่ขอบเขตของความเป็นส่วนตัวในกรณีของ “แสน” กว้างกว่าในกรณีของ “ปู” กับ “ปิง” และกรณีของ “นี” กับ “นนท์” เพราะ “แสน” ได้ขีดเส้นรวม “ภรรยา” ของเขาไว้ในปริมณฑลของความเป็นส่วนตัว การขีดเส้นรวมบุคคลในครอบครัวให้เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นส่วนตัว ปรากฏในกรณีของ “แก้ว” ในช่วงหลังของการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อของตนเอง หรือแม้แต่ “แมว” เองก็เห็นด้วยกับกรอบคิดนี้ โดยเธอบอกว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัวที่แต่ละบุคคลต้องมีอิสระที่จะเลือกมีเพศสัมพันธ์กับใคร ซึ่งทุกคนย่อมมีเหตุผลเป็นของตัวเองที่จะเลือกทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์สูงสุดให้กับตน การที่บุคคลอื่นเข้าไปก้าวก่ายในปริมณฑลของความเป็นส่วนตัวจึงเป็นการละเมิดที่ผู้ถูกละเมิดย่อมมีสิทธิ์ที่จะปกป้องหรือตอบโต้ได้

การเชื่อมโยงความสัมพันธ์โดยมีรากฐานจากความเชื่อที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผล ทำให้การเรียกร้องสิทธิ์โดยชอบธรรมที่บุคคลจะใช้สิทธิส่วนตัวอย่างอิสระในการเลือกกระทำการใด ๆ สามารถมองเห็นเป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อแต่ละบุคคลล้วนตกอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่จะเลือกกระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์สูงสุดแก่พวกเขา บุคคลภายนอกย่อมต้องให้ความเคารพแก่สิทธิส่วนตัวนั้น โดยจะต้องไม่เข้าไปก้าวก่ายหรือกระทำการใด ๆ ที่เป็นการลดทอนความเป็นอิสระของพวกเขา และในทางกลับกัน บุคคลที่มีสิทธิ์อย่างอิสระนั้นก็จะต้องไม่เลือกกระทำในสิ่งที่ก่อให้เกิดผลเสียหายต่อคนเลือกอื่นด้วยเช่นกัน ลักษณะของการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ดังที่กล่าวมาข้างต้น ได้ “ถูกเลือกหยิบ” และนำมาจัดวางไว้ในตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน โดยมักถูกนำมากล่าว “ร่วมกับ” และ/หรือ “สืบเนื่องมาจาก” เรื่องของสิทธิและความเป็นส่วนตัวเหมือนที่ “แมว” เลือกหยิบมาใช้เป็นเหตุผลหนึ่งในการสนับสนุนการกระทำของพ่อและเธอ

“... เราทำอยู่ในบ้านของตัวเอง มันเป็นเรื่องส่วนตัว สุข ทุกข์
ชั่ว ดี เราโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เรารู้...เราไม่ได้ทำชั่ว เราไม่ได้ไปแย่งของ
ใคร เราชักกัน เราอยู่กันอย่างมีความสุข...”

เมื่อการกระทำของ“แมว” และพ่อสร้างความสุขและความพึงพอใจให้กับเขาและเธอทั้งสองคน และทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็ได้ทำให้ใครต้องเดือดร้อนหรือได้รับผลเสียหาย ตรงกันข้ามทุกคนในบ้านกลับพบแต่สิ่งที่ดีขึ้น ด้วยลักษณะประโยชน์สูงสุดตกแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องและมีได้ส่งผลร้ายต่อใครอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้“แมว” ปฏิเสธที่จะยอมรับปฏิบัติตามข้อกำหนดอันเป็นเกณฑ์มาตรฐานความปกติของสังคมในเรื่องเพศซึ่งแตกต่างไปจากสิ่งที่เธอและพ่อกระทำ จากคำบอกเล่าของเธอเกี่ยวกับพ่อ ทำให้เห็นถึงตรรกะในเรื่องประโยชน์สูงสุดที่พ่อใช้สร้างความชอบธรรมให้กับตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการอ้างถึงความรักที่เขามีต่อแม่ของเธอ หรือการขยายรวมถึงตัวเธอและน้อง ๆ ฉะนั้น การที่เธอเป็นภรรยาของพ่อจึงสนองประโยชน์กับทุกฝ่าย ตั้งแต่การแสดงออกถึงความรักและความอาวรณต่อการจากไปของแม่ที่พ่อไม่สามารถตัดใจได้ ความซื่อสัตย์ที่พ่อก็ไม่มีภรรยาเป็นหญิงอื่น สำหรับ“แมว” ก็ได้ประโยชน์ที่ไม่ต้องเสียพ่อกับหญิงอื่น ไม่ต้องเสี่ยงกับการได้สามีที่ไม่ดี นอกจากนั้นถือเป็นโอกาสตอบแทนบุญคุณพ่อและแม่ เธอจึงไม่ได้เสียประโยชน์อะไร แต่กลับได้ทั้งความรักและความสุขทั้งทางร่างกาย จิตใจ และกามารมณ์ เช่นเดียวกับพ่อที่ได้รับจากเธอ รวมถึงน้อง ๆ ก็ไม่ต้องเผชิญกับปัญหาพ่อบริการใหม่ที่เป็นคนอื่น

หรือแม้แต่“ต้อย” ภรรยาของ“ชาย” ในฐานะผู้รับรู้อย่างใกล้ชิดต่อพฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างสามีในฐานะบิดากระทำต่อบุตร คือ“แก้ว” และ“กิง” บุตรสาวทั้งสองคนของเธอ ก็ให้เหตุผลในลักษณะของประโยชน์ที่ได้จากสิ่งที่เลือกมีมากกว่าช่องทางหรือวิธีการอื่น จึงทำให้เธอเลือกที่จะยินยอมให้พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดขึ้นในครอบครัวกับบุคคลใกล้ชิดของเธอสามารถที่จะดำเนินต่อไป การเลือกที่จะกระทำในช่องทางหนึ่งจึงนำมาซึ่งการปฏิเสธการกระทำที่เป็นทางเลือกอื่น เพราะผู้เลือกได้มองเห็นแล้วว่าทางเลือกนั้น ๆ จะนำมาซึ่งผลเสียมาสู่ตนมากกว่า

“... จะว่าไปแล้ว มันก็ไม่ได้ไปทำผิดกับใครที่ไหน ...นั่นก็ลูก นี่ก็ผัว
ปล่อยมัน เราก็อยู่ของเรา ชื่นไวยวายไปก็มีแต่จะเสีย...”

“ต้อย” ให้เหตุผลที่ทำให้เธอตัดสินใจเลือกที่จะยอมรับสภาพการมีภรรยาอีกคนหนึ่งของสามีที่เป็นบุตรสาวของตัวเอง และถึงแม้ในเวลาต่อมา สามีของเธอจะขยายบทบาทไปสู่การได้บุตรสาวที่ยังเหลืออยู่อีกคนเป็นภรรยา เธอก็ยังคงใช้กรอบคิดที่มีได้ผิดแผกแตกต่างไปจากเดิม

มากนักในการอธิบายและสร้างความชอบธรรมให้แก่การตัดสินใจของตนเอง การอ้างประโยชน์สูงสุดหรือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดของตน จึงปรากฏอยู่ใน “แก้ว” และ “ชาย” เช่นเดียวกัน เมื่อ “แก้ว” เลือกยินยอมในวันแรกเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง และยินยอมด้วยความสุขและความต้องการในเวลาต่อมา ๆ หรือในกรณีของ “ชาย” ที่ให้บุตรสาวสนองต่อความต้องการทางเพศของตนทดแทนหรือเติมเต็มในสิ่งที่ตนเองขาดไปจากภรรยา การอ้างประโยชน์ส่วนตัว จึงถูกจัดเรียงไว้กับความเป็นมนุษย์ผู้มีเหตุผล สามารถตัดสินใจเลือกกระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์สูงสุด ในฐานะเลือกทำในสิ่งที่ดีที่สุดในภายใต้ข้อจำกัด ณ เวลานั้น หากถามถึงวุฒิภาวะของผู้ตัดสินใจในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำว่า กรณีที่บุคคลนั้นยังไม่ถึงวัยอันควรหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ยังไม่บรรลุนิติภาวะ การให้อิสระในกระบวนการตัดสินใจแก่เขาเหล่านั้น โดยบุคคลภายนอกไม่เข้าไปก้าวก่ายยังสามารถกระทำได้หรือไม่ ซึ่ง “นนท์” อธิบายในประเด็นนี้ได้ อย่างน่าสนใจว่า

“...ถ้าคิดว่าเราเด็ก เอาอะไรมาวัดล่ะ อายุหรือ ผมว่าเด็กสมัยนี้รู้เรื่องมากกว่าผู้ใหญ่เสียอีก เราไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากผู้ใหญ่เท่านั้น วันนี้ผมโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ผมก็ไม่เห็นว่าสิ่งที่ผมคิดในตอนนั้นจะต่างไปจากตอนนี้ แล้วจะมาเป็นความคิดเด็ก ๆ ได้หรือ...คนในสังคมเป็นพวกไม่เคยเห็นแต่พูด ไม่เคยรู้จักแต่ห้าม พูดไปก็ไม่มีวันเข้าใจกันหรอก .... ทำไม่ต้องคิดว่าเด็กต้องเป็นเด็กทุกเรื่อง ในเมื่อผู้ใหญ่ก็ไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ทุกเรื่อง บางเรื่องนะ เด็กเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้ใหญ่เสียอีก แต่เด็กมันพูดไม่ได้ ไม่มีใครฟัง...”

ลักษณะของการตอบโต้คำถามแย้ง เป็นการยืนยันถึงความถูกต้องชอบธรรมที่เขาและเธอสมควรได้รับการเคารพสิทธิในการตัดสินใจ โดยเฉพาะในเรื่องเพศซึ่งว่าด้วยการปฏิบัติของเรือนร่างของตนเองต่อเรือนร่างของผู้อื่นในลักษณะที่เป็นปฏิสัมพันธ์โต้ตอบระหว่างบุคคลสองฝ่ายซึ่งต้องตั้งอยู่บนความอิสระของเจ้าของเรือนร่าง เหมือนดังที่ “นิ” ให้ความเห็นในลักษณะเดียวกัน ว่า ณ เวลาของการมีกิจกรรมทางเพศที่ว่าด้วยเรือนร่างและอารมณ์นั้น เขาและเธอต่างกระทำโดยอิสระให้เรือนร่างไหลเลื่อนไปได้อย่างเสรีภายใต้การกำหนดทิศทางของจิตใจและความรู้สึก การกระทำทางเพศจึงมิได้เป็นการกระทำที่เกิดจากการถูกบังคับจากบุคคลอื่นใด

เพราะหากใครที่นอกเหนือไปจากคู่ร่วมกามกิจสามารถเข้ามาควบคุมหรือกำหนดการกระทำได้ แล้วพฤติกรรมก็จะไม่ใช่การมีเพศสัมพันธ์อีกต่อไป แต่มันจะกลายเป็นเพียงแค่ การกระทำที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเท่านั้น แม้จะมีการ “สอดใส่” ก็จะมีใช่การ “ร่วมเพศ” ในความหมายของ การมีเพศสัมพันธ์ แต่มันจะมีค่าเป็นเพียง “การนำอวัยวะของคนหนึ่งกระทำต่ออวัยวะของคน หนึ่ง” เท่านั้น หาใช่เรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศที่แท้จริงแต่อย่างใด

กรณีของ “แสน” กับ “นา” และ กรณีของ “ปู” กับ “ปิง” ก็เป็นอีกสองกรณีที่มีการปรากฏ ตัวของตรรกะที่ยึดผลประโยชน์เป็นสำคัญให้เห็น เมื่อทั้งหมดต่างเลือกกระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์ สูงสุดแก่ตนเอง “แสน” ยึดในความสุขที่ได้จากปฏิบัติการทางเพศที่ตนเองได้รับ เช่นเดียวกับ “ปู” และ “ปิง” แม้จะต่างกันบ้างในบางส่วน เช่น มุมมองที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับตน ซึ่ง “ปู” กับ “ปิง” มองว่าเป็นการเพิ่มประสบการณ์ให้แก่ชีวิต ในขณะที่ “แสน” มองว่าเป็นการเพิ่ม สมรรถภาพทางเพศและสุขภาพของตนให้ดีขึ้นอันเป็นผลโดยตรงมาจากการได้สัมผัสกับสาวบริสุทธิ์ แต่ก็มีความแตกต่างกันเฉพาะในรายละเอียด แม้ “นา” จะมิได้เล็งเห็นหรือให้ความสำคัญกับ ผลประโยชน์ในเรื่องของการเพิ่มประสบการณ์ชีวิตหรือทำให้สุขภาพแข็งแรง แต่ “นา” เลือกที่จะ ยินยอมเพื่อความปลอดภัยของร่างกายจากการถูกทำร้ายในเบื้องต้น และกลายเป็นข้อต่อรอง ในการได้รับการดูแลและการปฏิบัติที่ดีจากพ่อในระยะเวลามาถัดมา จนนำไปสู่ความสุขทางเพศที่ ได้รับจากพ่อในที่สุด แต่ทั้งหมดที่กล่าวมาล้วนตั้งอยู่บนฐานของผลประโยชน์สูงสุดที่จะได้จาก วิถีทางที่ตนเลือกทั้งสิ้น

จากความต่อเนื่องในประเด็นของเงื่อนไขความมีอิสระในการเลือกกระทำในสิ่งที่ก่อ ประโยชน์สูงสุดแก่ตนเอง ทำให้ “การเลือกหยิบ” บางส่วนของวาทกรรมกระแสหลักที่ว่าด้วย เกณฑ์มาตรฐานชี้ขาดความปกติได้รับการปฏิบัติในรูปแบบของการสวมทับจากตรรกะแห่ง การต่อต้านชัดขึ้น และมักจะเป็นกรอบคิดที่นำมาตอบโต้ภายหลังการยอมรับว่า พฤติกรรมทาง เพศที่ตนเองกระทำนั้นมีความเบี่ยงเบนไปจากค่ามาตรฐานความเป็นปกติทางเพศของคนส่วนใหญ่ในสังคม และตกอยู่ในกลุ่มของผู้มีพฤติกรรม “ผิดปกติ” ภายใต้กรอบการตัดสินชี้ขาดด้วย เกณฑ์มาตรฐานที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ ข้อเท็จจริงที่ได้จากกรณีศึกษามากกว่าครั้งที่มีการ เลือกหยิบบางส่วนของเกณฑ์มาตรฐานทางสังคมมาช่วยใช้เป็นการตอบโต้ การถูกกระทำ จากเกณฑ์มาตรฐานความปกติของสังคมด้วยเกณฑ์มาตรฐานความปกติชุดเดียวกัน “แมว”

บอกว่าเธอยอมรับหากจะถูกมองจากคนส่วนใหญ่ในสังคมว่าเธอมีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างไปจากค่าปกติของสังคม ในลักษณะของการใช้ปริมาณความเห็นของคนส่วนใหญ่เป็นหน่วยวัด แต่ภายใต้ความคิดเห็นที่ดูเหมือนสยบยอมนั้น เธอกลับแย้งกร้าวด้วยมาตรฐานของ “คุณค่า” ในการกระทำ เมื่อเธอยืนยันว่า ความแตกต่างจนดูเหมือนเป็นความผิดปกติของพฤติกรรมทางเพศที่เธอและพ่อมีต่อกันนั้น มิใช่ “การกระทำผิด” เพราะเธอและพ่อไม่ได้มีพฤติกรรมทางเพศใดที่สื่อแสดงถึงความสำสอน มักมากในกามจนปล่อยตัวปล่อยใจประพฤตินอกใจคู่สมรสของตนเอง หากพิจารณาถึงธรรมชาติของการกระทำ เธอก็มิได้มีพฤติกรรมที่ผิดไปจากกฎเกณฑ์ของธรรมชาติที่สร้างชาย-หญิงมาคู่กัน เพราะเธอไม่ได้เป็น “ทอม-ดี้” ที่มีความปรารถนาจะร่วมเพศกับเพศเดียวกัน ซึ่งอาจจะถูกมองว่าเป็นการกระทำที่ปรารถนาเพียงสนองต่อความต้องการทางเพศมากกว่าที่จะเป็นความรัก และตลอดเวลาของการอยู่ในบทบาทภรรยาของพ่อ เธอก็ไม่เคยให้กำเนิดบุตรหรือทำลายบุตรเพื่อยุติการตั้งครรภ์ เธอจึงมิได้สร้างปัญหาให้แก่ทารกที่จะถือกำเนิดขึ้นมาซึ่งอาจเกิดอาการผิดปกติตามที่วาทกรรมทางการแพทย์กล่าวอ้าง เธอจึงมิได้ก่อความเดือดร้อนหรือสร้างความเสียหายแก่ใคร ไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์หรือทำร้ายร่างกายของใคร การตกเป็นภรรยาของสามีแม่ ก็มีใช่ความผิด เพราะสิ่งที่เธอกระทำไม่ได้เป็นการแย่งชิงหรือย้อยูดสามีมาจากแม่ เนื่องจากแม่ได้เสียชีวิตไปจากทุกคนแล้ว ฉะนั้นกรอบมาตรฐานในเรื่องการแย่งชิงหรือการคบชู้กับสามีคนอื่นจึงไม่สามารถทำให้การกระทำของเธอเป็นสิ่งที่ผิดได้

มุมมองในลักษณะนี้มีความคล้ายคลึงกับวิถีคิดของ “แก้ว” แม่ในกรณีของเธอจะมีความแตกต่างกับ “แมว” ในบริบทของสังคม เพราะแม่ของ “แก้ว” ยังมีชีวิตและยังประพฤติปฏิบัติตนในฐานะภรรยาของพ่ออยู่จวบจนปัจจุบัน แต่ “แก้ว” กลับสามารถเลือกหยิบกรอบคิดในเรื่องเดียวกันมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความชอบธรรมให้กับการกระทำของตนและพ่อได้อย่างกลมกลืนลื่นไหล เมื่อพฤติกรรมของแม่ทำให้เธอรู้สึกและเชื่อได้ว่า การขยับย้ายสถานภาพของเธอจากบุตรสาวสู่ภรรยาของพอนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายใต้การรับรู้และความเห็นชอบของแม่มาตั้งแต่ในครั้งแรก ทั้งยังได้รับการยืนยันจาก “ชาย” ผู้เป็นพ่อถึงการที่แม่ยกเธอให้เป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของพ่อ เมื่อประกอบกับฐานคิดในเรื่องความเป็นส่วนตัวของเรื่องเพศ ทำให้ “แก้ว” เชื่อว่า การเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของพอมิได้เป็นเรื่องผิด แม้จะเป็นพฤติกรรมที่ผิดไปจากมาตรฐานของคนส่วนใหญ่ในสังคมก็ตาม เราจึงพบกรอบคิดเรื่องเกณฑ์มาตรฐานอยู่ในตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนในกรณีของเธอเช่นกัน จะเห็นได้จากการเอ่ยอ้างว่า การกระทำของเธอมิได้

สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้ใดในสังคม เธอไม่ได้ลักทรัพย์หรือไม่ได้ทำร้ายร่างกายของใคร การมีเพศสัมพันธ์ของเธอก็ไม่ได้เป็นการแสดงถึงความสำส่อนทางเพศ หรือเป็นพวกกรักร่วมเพศที่ผิดธรรมชาติ การที่เธอได้เป็นภรรยาของพ่อก็มีใช่เป็นการแย่งชิงคนรักจากแม่ของตัวเอง แต่เป็นการทำในสิ่งที่แม่ซึ่งเป็นคู่สมรสของพ่อหรือ อีกนัยหนึ่งแม่ในฐานะเป็นเจ้าของพ่อได้ให้ความยินยอมต่อการให้เธอเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตสมรสระหว่างพ่อและแม่ และเธอก็เป็นบุตรที่เกิดจากพ่อและแม่ ย่อมอยู่ในสถานภาพการเป็นสมบัติของผู้ให้กำเนิด เมื่อแม่ยินยอมยกเธอให้เป็นภรรยาของพ่อโดยที่พ่อซึ่งอยู่ในฐานะที่เป็นเจ้าของร่วมในตัวเธอก็ให้ความยินยอม แม่จึงอยู่ในสองสถานภาพคือเป็นเจ้าของพ่อพร้อมกับเป็นเจ้าของเธอ ในขณะที่พ่อก็อยู่ในสองสถานภาพคือการเป็นเจ้าของเธอและเป็นเจ้าของแม่ของเธอในขณะเดียวกัน ส่วนเธอนั้นตกเป็นสมบัติที่มีพ่อและแม่เป็นเจ้าของร่วมกัน ภายหลังจากข้อตกลงแม่จึงอยู่ในฐานะของผู้ให้ คือ ยกเธอให้เป็นภรรยาของพ่อและยกพ่อให้เป็นสามีของเธอ ส่วนพ่อจะอยู่ที่ฐานะของผู้ให้และผู้รับ คือ รับเธอเป็นภรรยาจากการยกให้ของแม่และตัวเขาเอง เธอเองมิได้มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องในการยกให้ แต่ภายหลังจากข้อตกลง เธอกลับอยู่ในฐานะผู้รับมอบสามีของแม่จากแม่เพื่อเป็นสามีเธอ เธอย่อมไม่มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธข้อตกลงที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อและแม่ แต่อย่างไรก็ตาม เธอก็มิได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของสิทธิ์ดังกล่าวแต่อย่างใด เพราะถึงอย่างไร เธอก็จะไม่ปฏิเสธพฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับพ่อของเธอ แม้สิ่งนั้นจะเป็นผลมาจากการตัดสินใจที่พ่อและแม่ได้กระทำขึ้นและเธอสามารถปฏิเสธได้ก็ตาม ด้วยแนวคิดที่มีอยู่ ทำให้เธอสรุปได้ว่า การกระทำของเธอจึงมิใช่เรื่องผิดที่จะถือเป็นความผิดได้ อันรวมไปถึงการกระทำของพ่อและแม่ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในเรื่องนี้ด้วย

การอ้างกรอบคิดในรูปแบบของ “แก้ว” มีความสอดคล้องต้องกันกับวิธิมองของ “นา” อย่างมาก ที่เธอเห็นว่า ตัวเธออยู่ในสถานภาพของการเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของพ่อและแม่ ฉะนั้นเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับพ่อจึงไม่สามารถตัดสินชี้ขาดว่าเป็นความผิดของเธอได้ เพราะตลอดกระบวนการของการเกิดขึ้นนับตั้งแต่วันที่อาจถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นจนกระทั่งถึงวันที่เธอขยับย้ายสถานภาพไปสู่การเป็นภรรยาอีกคนของพ่อนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนข้อตกลงที่เห็นดีเห็นงามจากทั้งสองฝ่ายที่ล้วนเป็นเจ้าของชีวิตและร่างกายของเธอ แม้พ่อและ/หรือแม่จะมีได้บอกกับเธอตรง ๆ อย่างสอดคล้องต้องกัน แต่จากพฤติกรรมของบุคคลทั้งสองทำให้เธอเชื่อได้อย่างสนิทใจว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจาก “การยกให้” และ “การสนองรับ” ของแม่และพ่อกว่ากว่าที่จะมองว่า เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากพ่อแต่เพียงฝ่ายเดียว

การสร้างเกณฑ์ชีวิตมาตรฐานความเป็นลูกที่ดี โดยเนื้อหาสาระแล้วเป็นผลผลิตที่ถูกประกอบสร้างมาจากวาทกรรมของอำนาจกระแสหลักที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ ภายใต้รูปแบบของระเบียบวินัยที่ในที่สุดแล้วก็จะเข้าไปเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการกำหนดมาตรฐานว่าด้วยรูปแบบที่เป็นปกติ (form of normalization) ซึ่งใช้เป็นกรอบเกณฑ์ในการชี้ขาดความปกติ (normalizing judgement) โดยมีการยอมรับความคล้ายกัน (norm of conformity) เป็นรากฐานสำคัญ ซึ่งความเป็นคนดีหรือคนปกติมีได้อยู่ที่เนื้อหาของกรกระทำหรือแก่นแท้ของบุคคลที่แสดงพฤติกรรมนั้น แต่เป็นผลผลิตที่ถูกสร้างมาจากวาทกรรม ความรู้ ระเบียบวินัย และเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้มีอำนาจเป็นผู้สร้างขึ้น (Foucault, 1980: 133) เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ได้จากกรณีศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมา จะพบว่า กรอบคิดเรื่องการเป็นสมบัติของผู้ให้กำเนิดและการยอมรับปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อแม่บังเกิดเกล้าในฐานะผู้มีพระคุณซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์ชีวิตมาตรฐานความเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ได้แฝงอยู่ในตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน เป็น “การเลือกหยิบ” จากบางส่วนของวาทกรรมหลักเข้ามาใช้อธิบายตอบโต้และปกป้องตนเองให้พ้นจากการต้องรับผิดชอบเพราะได้ประพฤติดละเมิดระเบียบวินัยทางสังคม การต่อต้านชัดเจนในลักษณะนี้จึงแสดงถึงการสวมทับและช่วยให้วาทกรรมคู่ตรงข้ามของตนให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อปฏิบัติการของการต่อต้านชัดเจน โดยมีได้ให้ความสำคัญกับการประกอบสร้างหรือตรรกะที่อยู่เบื้องหลังของวาทกรรมที่ตนเองเข้าสวมทับและช่วยให้

จากการศึกษาพบว่า นอกจาก “การเลือกหยิบ” วาทกรรมหลักในลักษณะของการนำบางส่วนมาปรับเปลี่ยนให้เกิดความเข้ากันได้กับพฤติกรรมการละเมิดข้อห้ามทางสังคมของตนเองแล้ว ยังมี “การสร้างใหม่” หากแม้เห็นว่าวาทกรรมหลักที่มีอยู่ไม่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับการกระทำของตนเองได้ การต่อยอดจากวาทกรรมหลักในเรื่องของการตอบแทนพระคุณของพ่อแม่เป็น “การสร้างใหม่” อีกรูปแบบหนึ่ง กรอบคิดเพื่อนำไปสู่การปฏิบัตินี้ได้รับการต่อยอดมาจากวาทกรรมหลักในเรื่องของหน้าที่ที่บุตรพึงมีต่อบุพการี การอ้างพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรมของการปฏิบัติตนเยี่ยงภรรยาโดยมีกรอบคิดของการทดแทนพระคุณบิดา-มารดาผู้ให้กำเนิดนั้น มีความแตกต่างกันในรายละเอียดระหว่างการทดแทนพระคุณบิดากับการทดแทนพระคุณมารดา เมื่อการประเวณีและการมีเพศปฏิบัติมักถูกอธิบายว่าเป็นการตอบแทนบุญคุณที่บิดามีต่อตน ส่วนการทำหน้าที่อื่นในฐานะภรรยา เช่น การดูแลกิจวัตรประจำวันของพ่อหรือการให้ความสนใจความเป็นไปของพ่อที่มากกว่าลูกจะพึงปฏิบัติ นั้น มักจะถูกนำมาอธิบายถึงการทดแทนพระคุณ

มารดา เหมือนที่ “แก้ว” อธิบายว่า เธอได้ทำหน้าที่ที่ดีที่สุดแล้วทั้งในฐานะภรรยาและฐานะลูก ได้ทำหน้าที่ดูแลพ่อแทนแม่ที่จากไป จึงเป็นการตอบแทนพระคุณของพ่อ-แม่ในอีกทางหนึ่งด้วย หรือในกรณีของ “แก้ว” ที่เธอให้การยอมรับต่อชุดคำอธิบายของ “ชาย” ที่ชี้ให้เห็นถึงภาระหน้าที่ที่จะต้องกระทำแทนมารดาที่ปัจจุบันไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศกับเขาได้ และหันหน้าไปสู่เส้นทางการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นการทดแทนความสุขทางเพศที่พ่อขาดหายไป การสนองความต้องการทางเพศของพ่อจึงเป็นสิ่งที่เธอสมควรที่จะต้องกระทำ เพราะนั่นหมายถึงความกตัญญูต่อบิดาบังเกิดเกล้า และยังเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ที่มารดาเคยแบกรับและไม่สามารถกระทำได้ในขณะนั้น

การเป็นบุตรที่ดีตามนิยามของสังคมกระแสหลักของคนทั่วไปที่มักใช้เกณฑ์ชีวิตมาตรฐาน เรื่องของการไม่ทำให้พ่อแม่หรือบุคคลในครอบครัวเดือดร้อนเป็นเงื่อนไขข้อหนึ่งของการพิจารณา ซึ่งเงื่อนไขในประเด็นดังกล่าวจึงมีบางส่วนที่ซ้อนทับกับเรื่องของความกตัญญูรู้คุณบิดา-มารดา “ชาย” ได้นำแนวคิดเกี่ยวกับเงื่อนไขข้างต้นไปทำ “การสร้างใหม่” ด้วยการเสนอวาทกรรมชี้ นำให้ “แก้ว” บุตรสาวเล็งเห็นถึงความสำคัญว่า การที่เธอเสียตัวให้กับเพื่อนหนุ่มไปแล้วนั้น เป็นพฤติกรรมที่ควรแก่การตำหนิ สร้างความเสื่อมเสียและนำมาซึ่งความเดือดร้อนให้แก่เธอและทุกคนในครอบครัว ในฐานะที่เป็น “การทำผิดผิดกับคนนอกบ้าน” โดยละเมิดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม ด้วยฐานรากแนวคิดดังกล่าว ประกอบกับเกณฑ์มาตรฐานชีวิตความเป็นบุตรที่ดีตามวาทกรรมกระแสหลักกำหนดเงื่อนไขประการหนึ่งของการเป็นบุตรที่ดีว่า จะต้องไม่กระทำการอันใดที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียและความเดือดร้อนแก่บุพการี ฉะนั้นการที่ “แก้ว” ไปมีพฤติกรรมที่เป็น “การทำผิดผิดกับคนนอกบ้าน” จึงเป็นการกระทำที่จะนำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่วงศ์ตระกูล เพื่อเป็นการแก้ไขความเลวร้ายที่เกิดขึ้น เธอจึงต้องยินยอมให้ “ชาย” ผู้เป็นพ่อเข้าไปทำหน้าที่จัดการแก้ไขความผิดพลาดนั้น “ชาย” ได้อธิบายถึงความจำเป็นดังกล่าวและชี้ให้เห็นถึงช่องทางการแก้ไข โดยบอกให้ “แก้ว” เชื่อฟังและยอมกระทำตามที่เขาต้องการทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้เคล็ดอันเป็นวิธีการแก้ไขความเลวร้ายอันจะเกิดขึ้นกับครอบครัว การกระทำของเขาจึงเป็นการทำหน้าที่ในฐานะพ่อที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการกระทำของเธอกับเพื่อนชาย มิใช่การลงโทษเธอที่กระทำละเมิดข้อห้ามทางเพศแต่อย่างใด และเมื่อพ่อได้ทำการร่วมประเวณีกับเธอเพื่อการแก้ไขผ่อนคลายนผลอันอาจเกิดขึ้นได้จากความผิดพลาดของเธอแล้ว สถานภาพของเธอที่มีต่อพ่อก็ต้องเปลี่ยนไป จากเดิมที่อยู่ในฐานะบุตรสาวต้องก้าวล้ำเข้ามาอยู่ร่วมในปริมนชวล

ของภรรยาอีกฐานะหนึ่ง ซึ่งเมื่อเธอเป็นภรรยาของพ่อแล้ว การปฏิเสธไม่ยอมให้พ่อในฐานะสามีร่วมประเวณียอมเป็นการสื่อแสดงถึงความเป็นผู้หญิงที่ไม่ดี เป็นภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์และถือเป็นการบกพร่องต่อหน้าที่ แต่เมื่อ “ชาย” อธิบายถึงสาเหตุที่เขาแสดงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดกับบุตรสาวในครั้งแรกให้ผู้ศึกษาฟัง เขากลับเลือกใช้ ชุดเหตุผลที่แตกต่างไปจากที่ใช้ อธิบายกับบุตรสาว

“... แต่วันนั้นเพราะไม่โหมมากกว่า ‘มัน’ อยากนักก็ให้มันซะเลย
(หมายถึง “แก้ว” บุตรสาว—ผู้ศึกษา) คิดแค่นั้นจริง ๆ...”

การเลือกใช้ชุดคำอธิบายที่ต่างกันของ “ชาย” ในสองสถานการณ์ที่มีผู้ฟังต่างกัน เป็นเครื่องแสดงถึงการเลือกใช้วาทกรรมให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการสร้างความชอบธรรมให้แก่พฤติกรรมที่ตนกระทำ และยังมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนเองอีกด้วย เป็นการไหลเลื่อนของการเลือกใช้ชุดวาทกรรมที่เห็นได้อย่างชัดเจน ในกรณีเช่นนี้ สารระลึาคัญมิได้อยู่ตรงที่ว่า วาทกรรมในชุดไหนกันแน่ที่ถูกใช้อธิบายการกระทำที่เกิดขึ้นจริง ๆ แต่ประการสำคัญอยู่ที่การได้เห็นร่องรอยที่แสดงให้เห็นว่า “ชาย” มีการใช้วาทกรรมสองชุด ในลักษณะของ “การแสวงหา” ในฐานะของ “การเลือกหยิบ” เพื่อช่วยใช้วาทกรรมที่มีความสอดคล้องที่สุดกับปฏิบัติการของอำนาจที่เข้ามาปะทะและแย่งชิงพื้นที่ความชอบธรรม

กรณีของ “แสน” เขาอธิบายการกระทำของเขามีสื่อ “นา” ในลักษณะเช่นเดียวกัน คือไม่ได้สร้างความเดือดร้อนหรือเสียหายให้กับใคร เพราะภรรยาของเขาก็เห็นชอบด้วยมาตลอด เช่นเดียวกับ “นา” ที่รู้สึกว่ พฤติกรรมทั้งหมดไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาใด ๆ แก่ครอบครัว ในส่วนตัวเธอก็ไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้ใคร หากแม่ไม่พอใจหรือไม่เห็นชอบในสิ่งที่กระทำ ทุกอย่างคงถูกยุติลงไปแล้ว แต่แม่กลับนิ่งเฉยในลักษณะของการมิได้เสียหายหรือเดือดร้อนอะไร ทำให้เธอยินยอมที่จะกระทำและให้กระทำมาตลอด ความคิดเช่นนี้ก็พบได้ในวาทกรรมของ “แมว” ที่มองว่าทุกคนล้วนได้ประโยชน์จากการกระทำทั้งหมดดังที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น

ในเงื่อนไขของการไม่กระทำทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่บิดา-มารดา นี้ได้ปรากฏออกมาในลักษณะสร้างเงื่อนไขให้เพศสัมพันธ์ในสายเลือดระหว่างบิดากับบุตรสาวดำเนินต่อไปได้

เท่านั้น แต่มันสามารถไหลเลื่อน เปลี่ยนปรับไปสู่รูปลักษณะอื่นที่มีความแตกต่างเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทในแต่ละกรณี จากเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเป็นกรณีของพ่อกับลูกสาว ผู้กรณีของ “นนท์” กับ “นี” ที่เป็นพี่น้องร่วมสายโลหิต ซึ่งได้พยายามเลือกกระทำในสิ่งที่แม่ต้องการภายหลัง จากที่แม่ทราบว่าเขาและเธอมีความสัมพันธ์ทางเพศกันจนตั้งครรภ์และยุติปัญหาด้วยการทำแท้ง เมื่อแม่ขอร้องเชิงบังคับให้ทั้งสองยุติพฤติกรรมทางเพศที่ทำให้แม่เสียใจจนถึงกับล้มป่วย ด้วยมาตรฐานความเป็นลูกที่ดีทำให้ทั้งสองเลือกกระทำในสิ่งที่แม่ขอร้อง โดยพยายามหักห้ามใจเพื่อ ยุติพฤติกรรมทางเพศนั้น แต่สิ่งที่เขาทั้งสองพยายามที่จะเลือกกระทำก็ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ เมื่อท้ายที่สุดแล้ว สิ่งที่เคยเกิดก็กลับมาเกิดขึ้นกับเขาทั้งสองคนอีกครั้งตามการเรียกร้องของ ความปรารถนาที่อยู่ภายใน

การหลีกเลี่ยงการทำให้แม่เกิดความบาดเจ็บทางจิตใจ ได้ถูกเปลี่ยนไปสู่การกระทำที่ทั้งสองเก็บซ่อนลงลึกกว่าพื้นผิวของพฤติกรรมทั่วไปที่แม่อาจจะซุดค้นลงไปพบได้ “นนท์” บอกเล่าถึง สถานการณ์การต่อสู้ระหว่างสำนึกของเกณฑ์มาตรฐานความเป็นคนดีของสังคมกับความรู้สึกที่มีต่อน้องสาวในฐานะภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาในช่วงหนึ่งของชีวิตว่า เหตุการณ์ในช่วงนั้นแม่เขา จะบอกตัวเองให้หักห้ามและยับยั้งการเกิดขึ้นของพฤติกรรมทางเพศที่มีกับน้องสาวเพื่อมิให้แม่ บาดเจ็บทางความรู้สึก แต่เขาไม่ได้บอกตัวเองให้หักห้ามความรักที่มีต่อน้องสาวของตนเองใน ฐานะภรรยาของเขาแต่อย่างใด สุดท้ายการยับยั้งมิให้เกิดเพศสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอจึง กลายเป็นการห้ามการเกิดขึ้นเฉพาะในสถานที่และเวลาอันจะนำไปสู่การรับรู้และทำให้แม่เสียใจ การสร้างวาทกรรมใหม่เพื่อการรองรับความชอบธรรมที่พี่ชายจะพาน้องสาวหรือในทางกลับกัน น้องสาวจะพาพี่ชายไปหาความสุขทางเพศระหว่างกันในโรงแรมชั่วคราวจึงต้องถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เกิดการสอดคล้องกับข้อจำกัดที่เกิดขึ้น วาทกรรมใหม่จึงได้รับความชอบธรรมโดยมีฐานรากส่วนหนึ่ง มาจากความรับผิดชอบต่อน้ำตาของบุตรที่ดีที่จะต้องไม่กระทำการอันใดให้บุพการีเสียใจ

“...มันไม่ใช่เรื่องของความเสียหาย เราไม่ได้รู้สึกว่ามันดีหรือไม่ดี แต่เราทั้งสองคนเห็นว่าเหมาะสม มันเป็นทางเดียวที่ดีที่สุด ไม่ทำให้แม่ ต้องเสียใจ และเราเองก็ไม่ต้องเสียใจ...ที่นั่นเราเป็นอิสระ ไม่มีใครมา ถามหรือจับตามองว่าเราเป็นใคร...มันก็เป็นทีเดียวยุติที่ดีที่สุดสำหรับเรา เราคิดอย่างนั้น”

การเลือกที่จะปกปิดความจริงมากกว่าที่จะเลือกยุติพฤติกรรมทางเพศที่เป็นเหตุทำให้พ่อและแม่เสียใจเป็นหนทางเดียวกันกับที่ “ปู” และ “ปิง” เลือกใช้ เมื่อเขาทั้งสองถูกอำนาจของสำนักแห่งการเป็นบุตรที่ตีปะทะกับความปรารถนาที่จะเรียนรู้และลิ้มลองเพศรสที่ได้เกิดขึ้นแล้วต่อไป เจื่อนไขของการปกปิดเพื่อไม่ให้พ่อและ/หรือแม่ได้รับรู้ถูกต่อแฉด้วยแนวคิดที่ว่า “ไม่รู้ย่อมไม่ผิด”

“...กลัวซีทำไมจะไม่กลัว แต่มันชอบนี่... มันคงเหมือนกับเวลาหนีไปเล่นเกมส์ ถึงจะถูกห้ามแต่ก็หนีไปเล่น เพราะอะไร เพราะมันสนุก อีกอย่าง ก็เชื่อว่าไม่มีใครรู้... เมื่อไม่มีใครรู้ เราก็กทำต่อ มันเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อเขาไม่รู้เราก็กไม่กลัว ก็เป็นอย่างนี้กันทุกคนไม่ใช่หรอ...”

คำอธิบายของ “ปิง” เป็นสิ่งแสดงถึงแนวคิดดังกล่าวได้อย่างชัดเจน เขาไม่ได้ปฏิเสธถึงความกังวลในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไป เขารับรู้และสามารถคาดเดาได้ถึงความรู้สึกของพ่อและแม่ว่าจะเป็นอย่างไรหากทราบเรื่องราวทั้งหมด แต่เขาก็ยังคงเลือกที่จะกระทำโดยสร้างเงื่อนไขใหม่เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นหรือลดระดับความวิตกกังวลลงไปให้ได้มากที่สุด และเงื่อนไขที่สร้างก็กลายเป็นแรงขับให้เขาสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุของความวิตกกังวลนั้นต่อไปได้

การต้องทำหน้าที่ที่มากกว่าสถานะภาพที่เป็นอยู่เพื่อสิ่งที่ดีกว่าของผู้ถูกกระทำ เป็นอีกรูปแบบหนึ่งในกระบวนการวิธ “การสร้างใหม่” ที่แสดงถึงการสร้างตรรกะเพื่อใช้อธิบายการกระทำของตนขึ้นมาใหม่อย่างเป็นรูปธรรม โดยมี “การแต่งต่อ” โดยการหยิบยืมวาทกรรมกระแสหลักหรือหากแม้จะมีกลิ่นอาย “การแต่งต่อ” อยู่บ้างก็ในระดับที่ไม่เข้มข้นจนมองเห็นความสัมพันธ์ของวาทกรรมหลักที่ถูกใช้เป็นฐานรากอย่างเด่นชัดนัก การใช้กระบวนการวิธในรูปแบบนี้เห็นได้อย่างชัดเจนในการอธิบาย “พฤติกรรมนำ” ของพ่อที่กระทำต่อบุตรสาวในกรณีที่ 3 เมื่อ “ชาย” อธิบายถึงสาเหตุที่เขาล้วงจับหน้าอกของ “แก้ว” บุตรสาววัย 13 ปี พร้อมทั้งการลูบได้ บีบ และ/หรือขยำในทุกครั้ง ที่มีโอกาสก่อนที่จะได้บุตรสาวเป็นภรรยาในอีก 1 ปีต่อมาจาก ทุกอย่างที่เขาได้กระทำล้วนเป็นไปเพื่อสิ่งที่ดีกว่าของเธอในอนาคต

“...(เป็นการ) ช่วยขยาย(นม)ให้ใหญ่ ๆ เวลาเป็นสาวจะได้(นม)สวย มีลูกจะได้มีนมพอให้ลูกกิน...”

นอกจากนี้ “ชาย” ยังยืนยันถึงสิ่งที่ต้องกระทำเกินหน้าที่จากที่ต้องกระทำในขอบเขต สถานภาพของการเป็นพ่ออีกว่า มิใช่เพียง “แก้ว” เท่านั้นที่เขาจะกระทำให้ แต่หมายรวมไปถึง “กิ้ง” บุตรสาวคนรองด้วย เพียงแต่ยังไม่ทำให้เพราะยังไม่ถึงเวลา ในกรณีของ “แก้ว” พ่อจะอ้าง สิ่งที่ดีกว่าในอนาคตเป็นเป้าหมายโดยมีการกระทำในปัจจุบันเป็นวิถีทาง แต่ในกรณีของ “แมว” จะเป็นการอ้างสิ่งที่ดีกว่าในปัจจุบันอันเกิดจากการกระทำของพ่อเป็นผลสุดท้าย โดยการฉายภาพ ในอนาคตที่เลวร้ายกว่าเป็นสาเหตุ เพราะในกรณีของ “แมว” พ่อบอกกับเธอว่า ที่เขาเลือกให้เธอ ขยับเลื่อนสถานภาพขึ้นมาเป็นภรรยาเพราะเชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมและดีกว่าผู้ชายคนอื่น ฉะนั้น เพื่อให้ “แมว” ได้ในสิ่งที่ดีกว่าเขาจึงปฏิเสธช่องทางที่จะให้เธอเป็นภรรยาของผู้ชายคนอื่น ในอนาคต ด้วยการเลื่อนขยับเธอขึ้นมาเป็นภรรยาของเขาในปัจจุบัน แต่ถึงอย่างไรในทั้งสองกรณี ก็เป็น “การสร้างใหม่” โดยการสร้างภาพเปรียบเทียบให้เห็นถึงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นหากเธอปฏิเสธ การกระทำตามข้อปฏิบัติที่มีอยู่ในวาทกรรมใหม่

ตารางที่ 4.5 แสดงลักษณะการได้มาของเนื้อหาในตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ใน “ช่วงหลัง” แยกรายกรณีและรายบุคคล

	กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5	
	พ่อ	แมว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นี	ปิง	ปู
<u>การเลือกหยิบ</u>										
- เรื่องของความรัก	√						√	√		
- เรื่องของเวรกรรม				√	√	√				
- เรื่องของสิทธิส่วนตัว		√	√			√	√	√	√	√
- เรื่องประโยชน์สูงสุด	√	√	√	√	√	√	√	√	√	√
- เกณฑ์มาตรฐานความปกติ		√		√		√				
<u>การสร้างใหม่</u>										
- ทดแทนบุญคุณ		√			√	√				
- ไม่ให้ครอบครัวเดือดร้อน	√	√	√	√	√	√	√	√	√	√
- ทำเกินหน้าที่เพื่อให้สิ่งที่ดีกว่า	√				√					

แม้การศึกษาถึงอำนาจ จะมีข้อจำกัดของการไม่สามารถย้อนรอย (trace) เพื่อถอยกลับไปค้นหาจุดกำเนิดเริ่มต้น (origin) ของวาทกรรมที่ประกอบสร้างเป็นตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน ข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดได้ แต่การถอยกลับไปหาการก่อตัว (beginning) ทำให้สามารถพบเห็นร่องรอยของ “การมีอยู่” และ “การแสวงหา” ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนตามที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดการเผยตัว (emergence) ให้เห็นถึงภาวะที่พลังอำนาจเข้าปะทะ ประสาน และสวมทับของชุดวาทกรรมเพื่อการแย่งยึดพื้นที่ความชอบธรรม ไม่ว่าจะด้วยกลวิธีของ “การเลือกหยิบ” หรือ “การสร้างใหม่” ดังที่สรุปไว้ในตารางที่ 4.5 แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่า วาทกรรมของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่เข้าแย่งยึดพื้นที่จากวาทกรรมกระแสหลักจะกระทำไปโดยปราศจากความสัมพันธ์ทางอำนาจ เพราะไม่มีระบบความรู้ใดที่สามารถผลิตและดำรงอยู่ได้โดยปราศจากความสัมพันธ์ทางอำนาจ และในทางกลับกัน ย่อมไม่มีอำนาจใดที่อยู่ได้โดยปราศจากการรับรองความถูกต้องจากระบบความรู้ (Foucault, 1991a: 27 - 28) ฉะนั้นวาทกรรมที่ผู้กร้อยเป็นชุดของเหตุผลในการรับรองการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศย่อมเกิดขึ้นและดำรงอยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ทางอำนาจ ดังจะเห็นได้จากข้อเท็จจริงของกรณีศึกษาว่า ในทุกชุดวาทกรรมที่ “ผู้เคยกระทำ” ใช้กล่าวอ้างเพื่อสนับสนุนรองรับความชอบธรรมของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนของตน มิได้เป็นวาทกรรมที่ปราศจากการถูกครอบงำโดยอำนาจ ในทางตรงข้าม ชุดวาทกรรมเหล่านั้นกลับมีเป้าหมายที่จะควบคุมและครอบงำให้ตนเอง บุคคล เป้าหมาย รวมไปถึงบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องให้ความสยบยอม (Sarup, 1993: 67) อันเป็นเป้าหมายของปฏิบัติการแห่งอำนาจทั้งสิ้น

ชีวิตของมนุษย์จึงมิได้เป็นอิสระหรือหลุดไปจากการถูกกระทำโดยอำนาจแต่อย่างใด เมื่อทุกความสัมพันธ์ทางสังคมล้วนมีปฏิบัติการของอำนาจแทรกซึมอยู่ ไม่เว้นแม้ในวิถีปฏิบัติ เรื่องเพศที่ดูเหมือนมีความเป็นส่วนตัวของปัจเจกบุคคลอย่างมากก็ได้ถูกวาทกรรมเข้าควบคุม ครอบงำ และจัดการให้เป็นไปตามระเบียบวินัยของสังคม (Foucault, 1980: 119 - 120) นอกจากการเข้าควบคุมในส่วนของพฤติกรรมที่สามารถมองเห็นได้ว่าเป็นรูปธรรมแล้ว อำนาจที่มีวาทกรรมเป็นกลไกสำคัญยังได้แผ่ขยายครอบคลุมไปถึงความรู้สึกและความปรารถนาที่เป็นนามธรรมอยู่ภายในจิตใจอีกด้วย จนมนุษย์ต้องตกอยู่ภายใต้พันธนาการอย่างเหนียวแน่นของอำนาจในทุกระนาบของชีวิต (Foucault, 1984b: 39 - 42) เมื่ออำนาจเข้ากระทำต่อทุกความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในทุกที่ของสังคม และในรูปแบบที่หลากหลาย การต่อต้านชัดเจน

อำนาจที่เข้ามากระทำก็จะต้องเกิดขึ้นในทุกส่วนของสังคมที่มีอำนาจเข้ากระทำและในรูปแบบที่หลากหลายเช่นกัน ดังจะเห็นได้จาก การสร้างวาทกรรมที่ต่อต้านชัดเจนที่ไม่ว่าจะเป็นการใช้วิธีของ “การเลือกหยิบ” หรือ “การสร้างใหม่” แต่ทั้งหมดล้วนมุ่งสร้างวาทกรรมคู่ตรงข้ามเป็นกลไกในการทำให้อำนาจสามารถเปลี่ยนถ่ายและแทรกซึมไปได้อย่างทั่วถึงและต่อเนื่องเพื่อการต่อต้านชัดเจนที่มีประสิทธิภาพ และเพื่อการแย่งยึดพื้นที่ความชอบธรรมในวาทกรรมทางเพศ การสร้างตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดจึงมีทั้งการสวมทับ ฉวยใช้ปะทะ ประสาน และ/หรือกดทับให้วาทกรรมตรงข้ามสูญเสียดำเนินการที่ยึดครอง พร้อมกับเป็นการเปิดช่องทางให้ตนสามารถเข้าแย่งยึดพื้นที่เพื่อสถาปนาความชอบธรรมได้ในขณะเดียวกัน

วิเคราะห์กรณีศึกษา: ข้อเท็จจริงที่ค้นพบซึ่งมิได้แยกช่วงพิจารณา

การปิดล้อม/การเปิดขยาย

การมีเพศสัมพันธ์จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากขาดบุคคลอีกฝ่ายในฐานะของคู่ร่วมในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางเพศ ฉะนั้นการมีตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเพียงฝ่ายเดียวจึงมิได้ก่อให้เกิดปฏิบัติการของความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์ได้ การสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวจึงต้องเกิดขึ้นกับทั้งสองฝ่ายที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ ฉะนั้นตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของบุคคลในลักษณะของ “การมีอยู่” จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการเกิดพฤติกรรมที่เป็นจริง แต่ก็มีได้หมายความว่า การเกิดความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตจะเกิดขึ้นได้ก็แต่เฉพาะในกรณีที่ทั้งสองฝ่ายอยู่ในสถานภาพ “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนเป็นพื้นฐานเท่านั้น เพราะแม้ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนจะมีอยู่เฉพาะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวก็สามารถเกิดเพศสัมพันธ์ในสายเลือดได้ หากตรรกที่มีอยู่นั้นสามารถแผ่ขยายไปสู่อีกฝ่ายหนึ่งได้จนเกิดการยอมรับ ไม่ว่าจะผ่านกระบวนการแก้ไขปรับปรุงหรือไม่ก็ตาม เพราะประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า ตรรกะที่เกิดขึ้นภายหลังการยอมรับนั้นมีสาระสำคัญไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่ หากเป็นตรรกะชุดเดียวกันและสามารถยึดครองพื้นที่จนสถาปนาความชอบธรรมได้แล้ว มันก็จะกลายเป็น “การมีอยู่” ครบตามเงื่อนไขทั้งสองฝ่าย และเมื่อมีสัญญาณแห่งความพร้อมปรากฏให้เห็น การแสดงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดระหว่างคนทั้งสองก็จะเกิดขึ้น

หรืออีกหนทางหนึ่ง ที่เริ่มจาก “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จนนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิต โดยที่อีกฝ่ายหนึ่งมีจำเป็นต้องมีตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามทางเพศในชุดเดียวกันกับฝ่ายแรกแต่อย่างใด และหลังจากนั้น ฝ่ายที่ถูกตั้งรังเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติ กามกิจฝ่ายนั้นจึงเกิดตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนในลักษณะของ “การแสวงหา” เพื่อสร้างความชอบธรรมแก่การกระทำของตน ซึ่ง “การแสวงหา” นี้อาจเกิดขึ้นทั้งสองฝ่ายภายหลังได้ การกระทำละเมิดข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดแล้วก็ได้ การมีตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดสามารถดำเนินต่อไปได้ ไม่ว่าจะตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนนั้นจะเป็น “การมีอยู่” ก่อนตัดสินใจลงมือกระทำ หรือจะเป็น “การแสวงหา” หลังจากที่ได้ตัดสินใจกระทำแล้วก็ตาม

เพื่อให้ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนสามารถยึดครองพื้นที่และสถาปนาตนเองได้อย่าง ต่อเนื่องและมั่นคง กลวิธี “การปิดล้อม” วาทกรรมอื่นที่แตกต่างและ “การเปิดขยาย” วาทกรรม แห่งการต่อต้านชัดเจนจึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการก่อให้เกิดผลสำเร็จข้างต้น ไม่ว่าจะ เป็นในระดับปัจเจกบุคคลที่เป็นการปะทะและแย่งชิงพื้นที่ระหว่างวาทกรรมทางเพศกระแสหลักกับวาทกรรม แห่งการต่อต้านชัดเจนหรือในระดับของการตั้งรังบุคคลเป้าหมายให้เข้ามายอมรับในวาทกรรม ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ตนเองมีอยู่ก็ตาม

“การปิดล้อม” เป็นปฏิบัติการที่จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับ “การเปิดขยาย” พื้นที่ของวาทกรรม ซึ่งแม้ในระดับปัจเจกบุคคลจะไม่สามารถมองเห็นกระบวนการได้อย่างชัดเจนนัก แต่ก็เชื่อว่า จะไม่สามารถกระทำได้เลย “การปิดล้อม” จะเกิดขึ้นเพื่อปฏิเสธวาทกรรมอื่นที่ขัดแย้งกับตรรกแห่ง การต่อต้านชัดเจนมิให้เข้ามาสร้างความชอบธรรมในความคิดของตนได้ เพราะหากวาทกรรมที่ ขัดแย้งเหล่านั้นสามารถเข้ามาแย่งยึดพื้นที่และสถาปนาความถูกต้องลงไป ในความคิดของบุคคล เหล่านั้นได้ ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนในเรื่องเพศสัมพันธ์ในสายเลือดย่อมได้รับผลกระทบจน อาจจะไปสู่การถูกเบียดไล่ออกไปจากพื้นที่ทางความคิดได้ในอนาคต “การปิดล้อม” จึงเป็น กลวิธีเพื่อป้องกันวาทกรรมอื่นที่ขัดแย้งเข้ามาสั่นคลอนเสถียรภาพของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน ที่มีอยู่หรือที่กำลังจะปักหลักสถาปนาความชอบธรรม

การปฏิเสธกรอบคิดที่ว่าด้วยพฤติกรรมปกติตามเกณฑ์มาตรฐานชีวิตของสังคมจึงเป็นรูปแบบหนึ่งที่ปัจเจกบุคคลใช้ใน “การปิดล้อม” เพื่อให้วาทกรรมการต่อต้านขัดแย้งของตนสามารถดำรงอยู่และดำเนินต่อไปได้ “แมว” เองก็ใช้กลวิธีนี้เช่นกัน เพราะเธอยืนยันความถูกต้องในสิ่งที่เธอได้กระทำและปิดล้อมสิ่งที่เธอคิดไว้ โดยการปฏิเสธที่จะรับรู้ถึงคำตัดสินจากกรอบแนวคิดอื่นที่แตกต่างไปจากที่ตนมี

“...สุข ทูซซี่ ชั่ว ดี เราโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เรารู้...เราไม่ได้ทำชั่ว
เราไม่ได้ไปแย่งของใคร เราชักกัน เราอยู่กันอย่างมีความสุข...”

นอกจากการไม่เปิดรับแนวคิดอื่นที่แตกต่างแล้ว การติดฉลากให้กับสิ่งอื่นที่แตกต่างไปจากสิ่งที่ตนเองยึดถือด้วยคุณค่าที่ด้อยกว่าจนมีต้องให้ความสำคัญก็เป็นอีกกลยุทธ์หนึ่งที่พบได้เหมือนกับที่ “แมว” ตีค่าและจัดประเภทวาทกรรมอื่นที่อยู่รอบตัวเธอว่า เป็นวาทกรรมที่มีได้นำไปปฏิบัติกันอย่างเป็นรูปธรรมจริง มีข้อห้ามมากมายในขณะที่บุคคลในสังคมมิได้นำไปปฏิบัติจริง วาทกรรมข้อห้ามทางเพศที่เป็นมาตรฐานกำหนดคุณลักษณะของความเป็นคนปกติ จึงเป็นเพียงเปลือกนอกที่มีได้เกิดขึ้นจริง เมื่อเป็นเช่นนั้น เธอจึงปฏิเสธการรับฟังและถือเอาข้อห้ามทางเพศของวาทกรรมหลักในสังคมซึ่งมิได้เป็นความจริงที่สามารถใช้ได้จริงกับชีวิตเข้ามาเป็นหลักเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตของเธอ ในขณะที่พฤติกรรมระหว่างเธอกับพ่อเป็นสิ่งที่สร้างความสุขได้จริง มีความถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับความรู้สึกที่แท้จริงของทั้งพ่อและเธอ ที่มีคุณค่าอยู่ภายในมากกว่าการเป็นเพียงพฤติกรรมทางเพศที่พ่อและลูกผสมระหว่างกัน เช่นเดียวกับที่พ่อบอกมาตลอดเวลว่า สิ่งที่ทำกับเธอมันสูงค่ามากกว่าความสัมพันธ์ทางสังคมทั่วไป เพราะพ่อรักเธอมากกว่าลูกในฐานะลูก และรักเธอมากกว่าภรรยาในฐานะภรรยา ทั้งหมดล้วนเกิดจากความประสงค์ดีที่มีต่อกันและพร้อมที่จะถ่ายทอดให้กันละกัน

“แสน” ก็มีลักษณะของ “การปิดล้อม” เพื่อให้ “พฤติกรรมนำ” ของตนสามารถดำเนินต่อไปได้ท่ามกลางการต่อสู้กับวาทกรรมหลักที่ชีวิตและจัดประเภทให้พฤติกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ดีซึ่งเขาเองก็ได้ปฏิเสธถึงการรับรู้ในเกณฑ์ชีวิตนั้น แต่ “การปิดล้อม” โดยการสร้างคำอธิบายต่อต้านว่า พฤติกรรมดังกล่าวเป็นเพียงการกระทำที่ไม่มีอะไรมากไปกว่าความอยากรู้อยากเห็นที่มีอยู่ในคนปกติทั่วไป และการกระทำเพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของเขาก็มิได้สร้าง

ความเสียหายให้แก่บุตรสาวแต่อย่างใด เมื่อมันเป็นเพียงพฤติกรรมที่ไม่ได้ทำให้ใครเสียหาย ก็เท่ากับว่า เขาได้ทำการปิดล้อมพื้นที่ทางความคิดของเขาให้อยู่ภายในกรอบที่มีรากฐานการอธิบายว่า เป็นเพียงพฤติกรรมหนึ่งของมนุษย์ที่เกิดขึ้นได้เป็นปกติธรรมดา มิได้เลวร้ายหรือมีความพิเศษไปจากพฤติกรรมอื่นใด เช่นกันกับ “ชาย” ที่ปิดล้อมโดยอธิบายพฤติกรรมทางเพศของตนที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวว่ามีได้มีอะไรพิเศษหรือเลวร้ายไปกว่าการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาตนเอง อีกทั้งบุตรสาวก็เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความต้องการทางเพศที่บุตรสาวปรารถนาจะได้รับการสมรสจากชาย เขาในฐานะเป็นผู้ชายก็สามารถกระทำได้ เพราะการมีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับใครก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากกัน

“การปิดล้อม” ด้วยวิธีการโยนความผิดไปให้สิ่งที่อยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของตน เป็นอีกรูปแบบที่นำมาใช้ปิดล้อมตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ของตนเพื่อป้องกันการกระทำที่ตนกระทำหรือคิดจะกระทำให้สามารถบรรลุผลหรือดำเนินต่อไปได้ ด้วยเหตุที่ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากสิ่งที่อยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของเขาและ/หรือเธอจะสามารถกระทำได้ ฉะนั้นเขาและ/หรือเธอก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรับทราบสิ่งใดหรือรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นตามมา รวมไปถึงในกรณีของการมองว่าตนเองอยู่ในสถานการณ์ของการเป็นเพียงผู้ถูกกระทำที่จะต้องรอรับการกระทำจากผู้มีอำนาจกระทำ โดยที่ตนเองปราศจากอำนาจที่จะทำการต่อต้านหรือควบคุมสถานการณ์ใด ๆ ได้ ก็ไม่ได้สร้างผลลัพธ์ที่แตกต่างไปจากในกรณีแรก เพราะเมื่อผู้ถูกกระทำปราศจากอำนาจในการกำหนดพฤติกรรมใด ๆ การเกิดขึ้นของพฤติกรรมจึงอยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของเขาและ/หรือเธอเช่นกัน และนั่นย่อมหมายถึงการปฏิเสธที่จะรับรู้สิ่งอื่นใดและปฏิเสธที่จะต่อสู้ดิ้นรนให้หลุดไปจากสภาพนั้น จึงเป็นการปิดล้อมในลักษณะของการจำนนและสยบยอมโดยุษฎี

“...หนูไม่ได้เป็นคนเริ่ม จะว่าหนูผิดได้อย่างไร... ใครจะถูกจะผิด หนูไม่รู้ แต่อย่ามาว่าหนูก็แล้วกัน...แล้วจะให้ทำอย่างไร มันเป็นไปแล้ว อยากเขาก็เอา แต่อย่ามาว่าหนูผิด...ไม่โทษใครหรอก คงเป็นกรรมเวร นะ อย่าถามมากเลยพี่ ไม่เป็นใครไม่รู้หรอก..”

วาทกรรมของ “นา” แสดงให้เห็นถึงการผลักความรับผิดชอบไปให้สิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุม ซึ่งอาจเป็นผู้มีอำนาจที่จะกระทำ หรือเวรกรรมที่อยู่เหนือการควบคุม เช่นเดียวกับ “แก้ว” ที่ผลักความรับผิดชอบที่มีขึ้นจากการกระทำของพ่อและเธอ หรืออาจรวมไปถึงแม่ของเธอด้วย ว่าเป็นผลมาจากเวรกรรมแต่ชาติปางก่อน ที่กำลังส่งผลเช็ดซักให้ทุกคนต้องเป็นไปในสิ่งที่ต้องเป็น ทุกคนจึงอยู่ในฐานะของผู้ถูกกระทำเพื่อชดใช้หนี้กรรมที่ร่วมก่อกันมา

อย่างไรก็ตาม “การปิดล้อม” โดยอ้างอำนาจที่เหนือกว่ามิใช่ตีกรอบล้อมไว้เพียงเฉพาะเวรกรรม แต่ยังมีกรยกให้เป็นอำนาจของความรักที่บริสุทธิ์อันทรงคุณค่าเกินกว่าความรักที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม เมื่อสิ่งที่มีอำนาจเหนือการควบคุมเป็นสิ่งที่เติมเปี่ยมไปด้วยพลังของความรักบริสุทธิ์ และยากที่คนอื่นจะเข้าถึงได้ การทะนุถนอมและยินยอมปฏิบัติตามจึงเป็นสิ่งที่เขาและเธอสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องกระทำ กลยุทธ์ในการปิดล้อมเพื่อป้องกันมิให้วาทกรรมอื่นซึ่งด้อยกว่าเข้ามาบ่อนทำลายจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกระทำ “นี่” และ “นนท์” จึงไม่เคยคิดว่าสิ่งที่ตนกระทำหรือแม้แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก่อนที่จะได้กระทำเป็นสิ่งผิด แม้สังคมส่วนใหญ่จะเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่ต่ำทรามหรือเบี่ยงเบนไปจากคนปกติ สิ่งที่เขาทั้งสองรับรู้มาตลอดก็คือ เขาและเธอรู้อีกกันในฐานะที่ “มากกว่า” แ่คำว่าพี่น้อง คำว่า “มากกว่า” ในความหมายของเขาทั้งสองมิใช่เพียงแค่ปริมาณที่เกินเลยไปจากความรักฉันพี่น้อง แต่หมายถึง “คุณค่า” ที่มีอยู่ เมื่อความรักฉันพี่น้องเป็นเพียงความรู้สึกที่อยู่ในลำดับขั้นต้น ๆ ของความรู้สึกของเธอและเขา ส่วนความรักที่ทั้งสองมีอยู่เป็นลำดับขั้นที่สูงเกินกว่าคนอื่นจะเดินขึ้นมาถึงได้ เมื่อบุคคลเหล่านั้นไม่สามารถเข้าถึงในจุดที่เธอและเขาเป็นอยู่ คนเหล่านั้นย่อมไม่มีคุณค่าเพียงพอที่จะเข้ามาจัดการ อีกทั้งวาทกรรมที่อยู่ในลำดับขั้นที่ต่ำกว่าก็สมควรที่จะให้เขย่งข้ามเข้ามาแสดงตัวในปริมณฑลที่สูงกว่า

“...ถ้าไม่ใช่เพราะความรัก มันก็คงไม่เกิดขึ้น มันเป็นความรักที่บริสุทธิ์ มันจึงชนะได้แม้กำแพงความเป็นพี่น้อง..ไม่ใช่เรื่องปกตินะที่พี่น้องกันจะมารักกันแบบนี้ แล้วถ้าไม่ใช่รักแท้มันจะเกิดได้หรือ ความรักห้ามไม่ได้ และก็บังคับให้เกิดไม่ได้ มันยิ่งใหญ่ แต่คนมักไม่ค่อยรู้จักรักที่เป็นรักอมตะ มีแต่รักจอมปลอม ผมเชื่อในรักอมตะ เหมือนเรื่องในตำนานมากมาย คนที่ไม่เชื่อเพราะเขาไม่เคยเจอ ผมเชื่อเพราะผมเจอกับตัวเอง...”

ภาษาพูดที่ถูกถ่ายทอดออกมาจาก “นนท์” ล้วนแสดงถึงการปฏิเสธวาทกรรมอื่นใดที่แตกต่างไปจากที่เขายึดถืออยู่ ลักษณะเช่นนี้มิได้ถูกห่อหุ้มอยู่เฉพาะในความเป็นปัจเจกบุคคลของเขา แต่เพียงคนเดียว แต่ยังปรากฏให้เห็นได้ในวิถีคิดของ “นนท์” มิได้คิดว่า “นี่” เป็นเพียงแค่น้องสาว และในทางกลับกัน เธอก็ไม่เคยคิดว่า “นนท์” เป็นเพียงพี่ชายของเธอเช่นกัน

การตีค่าการกระทำที่ละเมิดข้อห้ามทางเพศของสังคมกระแสหลักให้มีค่าสูงกว่าพฤติกรรมทางเพศที่เป็นปกติของบุคคลทั่วไป โดยยกให้ความรักเป็นอำนาจที่อยู่เหนือการควบคุมที่ “ผู้เคยกระทำ” จำต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นในทิศทางเดียวกับที่ความรักเรียกร้องตามที่กล่าวมานั้น มิได้มีอยู่ในตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนของ “ปุ” กับ “ปิง” เลย แม้ทั้งสองจะใช้วิธีการปิดล้อมเพื่อเปิดโอกาสให้ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อสามารถหยั่งรากสร้างความชอบธรรมให้กับตัวเอง เพราะ “ปุ” และ “ปิง” มองว่า พฤติกรรมที่เขาและเธอร่วมกันก่อนนั้นเป็นเพียงประสบการณ์หนึ่งของชีวิตที่มีได้มีคุณค่าอะไรมากไปกว่าพฤติกรรมอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน การมองกิจกรรมทางเพศว่าเป็นเพียงการกระทำหนึ่งของร่างกายได้เกิดขึ้นกับ “ปุ” มาตั้งแต่ในช่วงเด็กที่เธอเล่าให้ฟังถึงความรู้สึกที่ว่า

“...เราไม่ได้คิดว่ามันผิดหรือถูก แต่เราคิดว่ามันไม่ได้เสียหายอะไร
ก็ไม่ได้ไปมีอะไรกับผู้ชาย ขอโทษนะ เราก็ไม่ได้เอาอะไรใส่เข้าไปด้วย...
ตื่นเต้น แต่ก็ผ่อนคลายนะ รู้สึกดีมากกว่า

สิ่งที่ซ่อนอยู่ในวาทกรรมของ “ปุ” ที่บอกเล่าถึงมุมมองที่เธอมีต่อพฤติกรรม “การเล่นเพื่อน” ที่เธอเคยกระทำกับพี่สาวก็คือ เธอมิได้ให้ความสนใจต่อระเบียบวินัยของสังคมในเรื่องเพศ เพราะเธอเห็นว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นเพียงการกระทำหนึ่งของร่างกายเหมือนอากัปกิริยาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นได้ เมื่อความคิดเช่นนี้เกิดขึ้น “การปิดล้อม” ความคิดดังกล่าวของเธอจึงเกิดตามมา เพื่อมิให้วาทกรรมอื่นที่แตกต่างเข้ามาสั่นคลอนความมั่นคงของกรอบคิดที่มี ภายใต้การปิดล้อมจึงทำให้พฤติกรรมที่เป็นการละเมิดข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดสามารถก่อตัวและแสดงผลได้ในเวลาต่อมา แนวคิดแบบนี้ก็มีอยู่ใน “ปิง” เพราะเขาก็บอกว่า ทุกคนเกิดมาต้องมีความต้องการทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก็เหมือนกับการกินและการนอน เมื่อต้องการก็ทำ เขาเปรียบเทียบพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของเขากับพี่สาวว่า เป็นเหมือนการเล่นเกมที่ให้ทั้งความสุข

และความตื่นเต้น แต่โดยตัวมันแล้วมันไม่ได้มีอะไรสำคัญเป็นพิเศษ จะเห็นได้ว่า “การปิดล้อม” ของ “ปัง” และ “ปู” เป็นการสร้างกรอบการกระทำของเขาว่าเป็นสิ่งธรรมดาเกินกว่าที่จะนำเข้าไปใช้กับกรอบมาตรฐานทางสังคม ซึ่งเมื่อการกระทำไม่คู่ควรกับเกณฑ์ชีวิต เขาและเธอก็ไม่จำเป็นต้องเปิดช่องว่างเพื่อให้วาทกรรมอื่นใดเข้ามาแย่งยึดและสร้างความชอบธรรม ต่างไปจาก “การปิดล้อม” ในระดับปัจเจกบุคคลกรณีของ “ชาย” ที่มองว่า บุตรสาวเป็นสมบัติของเขา และเพศสัมพันธ์ก็เป็นเรื่องส่วนตัวที่เขาสามารถจะกระทำได้ หากไม่มีใครพูดหรือทำให้คนอื่นรับรู้ทุกอย่างก็ยังสามารถเกิดขึ้นได้ การอ้างเหตุผลอื่นเป็นเพียงเหตุผลประกอบ เพื่อปิดล้อมความคิดของตนเองทั้งในช่วงก่อนการร่วมประเวณีและหลังการร่วมประเวณี ไม่ว่าจะเป็นการอ้างเหตุผล การเสียความบริสุทธิ์ของบุตรสาว ความโกรธ การมองว่าบุตรสาวมีความต้องการทางเพศสูง หรือการเชื่อว่าบุตรสาวพึงพอใจในเพศรสที่ตนเองมอบให้

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า “การปิดล้อม” มิใช่สิ่งที่มีปฏิบัติการอยู่เฉพาะในระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ “การปิดล้อม” ยังเกิดขึ้นในระดับของบุคคลภายนอก เพื่อมิให้วาทกรรมอื่นที่ตรงข้ามเข้ามาทำลายตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ทั้งสองมีอยู่ในขณะนั้นและ/หรือมิให้เข้ามาเป็นอุปสรรคต่อการปักฐานที่มั่นและขยายพื้นที่การยึดครองของตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจน “การปิดล้อม” ในระดับบุคคลภายนอกนี้ จะเป็นไปได้ทั้งในลักษณะของการกระทำที่เกิดจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวหรือเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย และอาจเป็นพฤติกรรมที่ต่างคนต่างกระทำหรือร่วมกันกระทำก็ได้ โดยจะมีรูปแบบที่แตกต่างหลากหลายเป็นการเฉพาะในแต่ละกรณี ตามแต่บริบทและลักษณะของวาทกรรมตรงข้ามที่อาจจะเข้ามาแย่งยึดพื้นที่ความชอบธรรม

การใช้อำนาจในรูปแบบของความรุนแรง (violence) ถูกนำมาใช้กำกับให้บุคคลที่เป็นเป้าหมายที่จะทำการตั้งรังเข้ามาสู่พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดยินยอมที่จะทำ “การปิดล้อม” ความคิดเพื่อให้พ้นไปจากการถูกอำนาจของวาทกรรมอื่นที่ขัดแย้งเข้ากระทำ ความรุนแรงของอำนาจมิได้หมายถึงเฉพาะการใช้กำลังเข้ากระทำโดยตรงต่อร่างกายของผู้ถูกระทำเท่านั้น แต่ยังหมายรวมไปถึง การห้ามกระทำ การผลักดัน การบังคับ การปิดช่องทาง การใช้คำพูด หรือการกระทำอื่นใดที่ส่งผลให้ผู้ถูกระทำทราบได้หรือรู้สึกได้ถึงอำนาจที่เข้ามากระทำต่อตน เช่น การข่มขู่ หรือแม้แต่การจ้องมอง โดยต้องเป็นการกระทำของฝ่ายหนึ่งที่มีต่อการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นต่อการกระทำของอีกฝ่ายอย่างทันทีทันใด หรือจะเป็น

การกระทำที่มีต่อการกระทำที่คาดหมายว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะกระทำให้เกิดขึ้นในอนาคตก็ตาม (Foucault, 1986: 219 - 220) การใช้กลวิธีเช่นนี้จะเกิดขึ้นในกรณีที่ใช้อำนาจไม่มั่นใจว่าบุคคลที่เป็นเป้าหมายของตนจะยินยอมร่วมกับตนในการที่จะแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ละเมิดระเบียบวินัยของสังคมหรือไม่ และใช้อำนาจเป็นผู้ที่อยู่ในสถานภาพทางอำนาจที่เหนือกว่า แต่เมื่อเขาหรือเธอทราบว่า บุคคลที่เป็นเป้าหมายยินยอมที่จะร่วมกระทำและมีตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน ข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดมั่นคงแล้ว การใช้อำนาจในรูปแบบของความรุนแรงก็จะหมดไป ซึ่งในทุกกรณีศึกษาที่มีการใช้อำนาจในรูปแบบความรุนแรง มิได้ใช้อำนาจในรูปแบบนี้เพียงรูปแบบเดียวตลอดกระบวนการ แต่เป็นการใช้อำนาจครอบงำในรูปแบบของความรู้ร่วมด้วยเสมอ

อำนาจที่เหนือกว่าซึ่งถูกแปลงเปลี่ยนให้กลายเป็นพฤติกรรมความรุนแรงมักจะเกิดขึ้นในช่วงแรกของกระบวนการการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ซึ่งอาจพบได้ ตั้งแต่ในช่วงการแสดงพฤติกรรมนำ จนถึงการร่วมประเวณีในครั้งแรก ๆ แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่า ภายหลังจากมีการร่วมประเวณีระหว่างกันแล้ว การใช้ความรุนแรงจะไม่เกิดขึ้นอีกเลยตลอดการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด เพียงแต่เมื่อเวลาเนิ่นนานขึ้นรูปแบบความรุนแรงนี้ก็จะเกิดในจำนวนที่ลดน้อยลงทั้งในด้านความถี่และระดับความรุนแรงจนอาจถึงระดับของการไม่มีเกิดขึ้นเลยในที่สุด หากเป็นกรณีที่ทั้งสองฝ่ายมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดจากความยินยอมพร้อมใจ เพราะถ้ายังมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของฝ่ายหนึ่งเข้าบังคับขึ้นใจให้อีกฝ่ายกระทำหรือยินยอมให้กระทำ ก็จะทำให้พฤติกรรมทางเพศของทั้งสองนั้นไปตกอยู่ในกลุ่มของการข่มขืนกระทำชำเราจากบุคคลร่วมสายโลหิต ซึ่งมีไซกลุ่มตัวอย่างของงานวิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำหรับข้อเท็จจริงที่ค้นพบจากกรณีศึกษาทั้ง 5 กรณี พบว่า กรณีของ “ชาย” กับ “แก้ว” เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนถึงกระบวนการใช้อำนาจความรุนแรงทำการครอบงำ ตั้งแต่ในช่วงที่เขาแสดง “พฤติกรรมนำ” โดยการเข้ามาจับหน้าอก แม้จะถ่ายถอดออกมาด้วยคำว่า “ขอดู” แต่พฤติกรรมที่กระทำต่อบุคคลที่เขาใช้คำพูดว่า “ขอดู” กลับมิได้เป็นเพียงการขออนุญาตตามความหมายของคำ แต่เป็นการส่งสัญญาณให้ทราบว่า เธอกำลังจะถูกทำอะไร และอย่าขัดขืนหรือส่งเสียงดังให้คนอื่นได้ยิน เพราะภายหลังจากที่ “ชาย” เอ่ยบอกถึงการขอ เขาก็มิได้รอคอยคำยินยอมจาก “แก้ว” ก่อนที่จะลงมือกระทำในสิ่งที่เขา “ขอ” เลยแม้แต่ครั้งเดียว และยิ่งกว่านั้นก็คือ พฤติกรรมที่ “ชาย” ปฏิบัติต่อหน้าอกของบุตรสาวก็มิได้เป็นไปตามความหมายของคำพูดที่เขาบอกกับเธอว่า เป็นการขอดูเพื่อที่จะทราบว่า เต้านมของ “แก้ว” ขึ้นหรือยัง แต่พฤติกรรมที่ “ชาย” แสดงออกมากลับเป็นการปฏิบัติต่อเต้านมของบุตรสาว

ในฐานะที่ “มีนมแล้ว” ไม่ว่าจะเป็นการจูบได้ จับบีบ และ/หรือขยาก็ตาม ในที่สุดการใช้อำนาจในรูปแบบความรุนแรงของ “ชาย” ก็ได้ขยายพื้นที่ไปสู่พฤติกรรมความร่วมมือประเวณีในเย็นวันหนึ่งที่กระท่อมปลายนา ตามที่ “แก้ว” บอกเล่าถึงเหตุการณ์วันนั้นว่า

“...พ่อขอดูหน้าอก บอกว่าจะดูอย่างบริสุทธิ์อยู่หรือเปล่า พ่อเลิก
เสื่อขึ้นแล้วล้วงเข้าไปในเสื่อใน เขามีมือคลึงไปคลึงมา แล้วตะคอกเสียง
ดังว่า เสียตัวให้มันแล้วใช่ไหม ยังไม่ทันได้ตอบอะไร พ่อก็ผล็องไป
นอนกับพื้น ดึงกางเกงออก แล้วเขามีมือจับตรงนั้น...พ่อถามเสียงดัง
โดนมันแล้วละชิ ก็ทั้งตกใจทั้งกลัวตอนนั้นคิดว่าพ่อคงดูออก...”

“แก้ว” บอกว่าเธอตั้งตัวไม่ทันกับความรุนแรงที่พ่อปฏิบัติโดยตรงกับเธอ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเธอตอนนั้นก็คือ ความกลัวและคิดว่าภายหลังการได้เห็นร่างกายของเธอแล้วพ่อจะต้องรู้ความจริงบางอย่าง และคิดว่าเธอจะต้องถูกตบหรือบีบคอเป็นการลงโทษ แต่สิ่งที่เธอคาดคิดมิได้เป็นไปตามที่คาดไว้ เมื่อเธอรู้สึกตัวภายหลังการตระหนกและตื่นกลัวว่า อวัยวะเพศของเธอโดนล้วงล้ำและถูกล้วงประเวณีโดยพ่อของเธอเป็นที่เสร็จสิ้นไปแล้ว อำนาจในรูปแบบความรุนแรงยังถูกผลิตซ้ำออกมาผ่านคำพูดและการกระทำของ “ชาย” อยู่อีกระยะหนึ่งภายหลังการมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวในวันนั้นแล้ว จนกระทั่งเมื่อเขาเชื่อมั่นได้ว่า “แก้ว” มิได้เปิดรับอำนาจอื่นที่อาจจะเข้ามาสั่นคลอนการสถาปนาความถูกต้องของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เขาได้ตั้งรังเธอเข้ามาร่วมกระทำด้วย และทำยสุดการถอดทิ้งความรุนแรงก็เกิดขึ้นภายหลังการเข้าควบคุมโดยอำนาจในรูปลักษณะการครอบงำสามารถทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิผลแล้ว

“นา” เองก็ไม่ต่างไปจาก “แก้ว” นักในเรื่องของการถูกอำนาจในรูปแบบความรุนแรงเข้ากระทำโดยตรง ตั้งแต่ในช่วงพฤติกรรมนำก่อนการร่วมประเวณีจนถึงในช่วงต้นภายหลังที่เธอถูกตั้งรังเข้าไปสู่การเป็นภรรยาอีกคนของพ่อแล้ว แต่อาจจะต่างกันตรงที่ “นา” มิได้ถูกปฏิบัติการของความรุนแรงกระทำเฉพาะในส่วนพื้นที่ของเรือนร่างเหมือนกับที่ “แก้ว” ถูกกระทำเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษาผ่านวาทกรรมของผู้เกี่ยวข้องทำให้ทราบว่า “นา” ได้ถูกปฏิบัติการแห่งอำนาจของพ่อที่มีอยู่เหนือกว่า เข้ากระทำการจัดวางให้เธอต้องอยู่ในพื้นที่ทางกายภาพในจุดที่สามารถสนองต่อความรู้สึกทางเพศของเขา “นา” จึงต้องรับรู้มหรสพทางเพศที่เกิดขึ้น

ระหว่าง “แสน” ผู้เป็นพ่อกับ “สุ” ผู้เป็นแม่มาตั้งแต่ในช่วงต้นของการก้าวย่างเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ การจงใจที่จะทำให้บุตรสาวได้รับทราบถึงกิจกรรมการร่วมเพศจากภาพจริงและเสียงจริงอย่างใกล้ชิด จึงถูก “แสน” จัดเรียงไว้อย่างสอดคล้องกับเวลาและสถานที่ที่ “นา” ต้องอยู่ในพื้นที่ที่ไม่สามารถ “ขาดหาย” ไปจาก “การเฝ้ามองของผู้ถูกมอง” ได้ในตลอดระยะเวลาของการแสดง มหรสพทางเพศ เพราะทุกคนต้องนอนรวมกันในห้องเดียวกัน และ “นา” ต้องนอนอยู่ด้านใน ซึ่งไม่สามารถเดินออกหรือหนีไปจากการอยู่ร่วมรับรู้เหตุการณ์ได้ การรับรู้ของเธอจึงตกอยู่ภายใต้ อำนาจในรูปแบบความรุนแรงจากพ่อ มุมมองหรือการตีความจากมหรสพที่ตนเองได้เห็นก็หาได้ เป็นอิสระแต่อย่างใด เพราะทุกอย่างที่กล่าวมาล้วนถูกกำหนดจากภาพของมหรสพที่ได้จัดวางไว้แล้ว อีกนัยหนึ่งก็คือ การรับทราบและตีความเพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งที่เห็นขึ้นอยู่กับวาทกรรมของภาพที่จัดวางตำแหน่งของผู้ชม (subject position) นั่นเองว่าจะให้ “เห็น” หรือ “ไม่เห็น” อะไร หรือ “เห็น” ได้มากน้อยแค่ไหน ในมุมมองอย่างไร (Hall, 1997: 56 - 61)

ความรุนแรงที่มุ่งกระทำกับเป้าหมายได้ทวีความถี่และเพิ่มระดับขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนเกิดการผูกต่อพฤติกรรมจากกระทำต่อร่างกายด้วยการเข้ามากอด จูบ สัมผัสร่างกายของเธอในช่วง กลางวันหรือหัวค่ำ ต่อเนื่องด้วยการแสดงกิจกรรมการร่วมเพศระหว่างพ่อกับแม่ที่เข้มข้นและใกล้ชิด กับเธออย่างมากในเวลากลางคืน และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การผลิตเลียนร่างกายของพ่อจาก เรือนร่างของแม่เข้ามาหาเธอและกระทำการสอดใส่และสัมผัสในทุกส่วนสำคัญของร่างกายเธอ แม้ในช่วงแรกจะเป็นเพียง “การได้พยายาม” ที่ไม่ประสบความสำเร็จก็ตาม

“...รู้ว่าแกจะทำอะไร แต่มันเจ็บมาก ทนไม่ไหว ก็เลยเข้าไม่ได้
แกก็เลยลง แต่เอามือจับของหนูไว้ แล้วก็ทำให้ตัวเอง...”

“นา” เล่าเหตุการณ์ต่อเนื่องที่พ่อกระทำกับเธอ ที่แสดงถึงความพยายามที่เป็นได้เพียง “การได้พยายาม” สุดท้าย “แสน” จึงเลือกที่จะจบลงที่พฤติกรรมของ “อึดตกาม” หรือ การสำเร็จ ความใคร่ด้วยตนเอง โดยมีเรือนร่างของบุตรสาวให้สัมผัสอยู่ด้วยอย่างใกล้ชิดตลอดการประกอบ กิจกรรมนั้น แม้คืน-วันที่เกิดเหตุจะผ่านไป แต่ “นา” มิได้ขยายบริมณฑลของการรับรู้ไปสู่นุคคลอื่น เป็นการปิดล้อมพื้นที่ทั้งความคิดและการกระทำ ในที่สุดเธอก็ถูกอำนาจโอบรัดและผลักดันให้ เข้าไปสู่สถานภาพอันเป็นที่ต้องการของพ่อบังเกิดเกล้าในเวลาต่อมา ซึ่งการที่ “นา” ต้องยินยอม

ให้เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นล้วนมีรากฐานสำคัญมาจากการต้องสยบยอมต่ออำนาจที่เหนือกว่าของพ่อ ซึ่งเธอสามารถคาดเดาได้เป็นอย่างดีถึงสิ่งที่จะเกิดตามมาหากเธอกระทำการใดที่เป็น การต่อต้านชัดเจน อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับเธอหรือ ทางอ้อมที่ได้เห็นเป็นประจำจากภาพของควมรุนแรงที่พ่อปฏิบัติต่อแม่ หากแม่ต่อต้านชัดเจนไม่ สนองตอบต่อความต้องการของพ่อได้ ประสบการณ์ที่ได้ทำให้ “นา” ยินยอมที่จะกระทำในสิ่งที่ สร้างความพึงพอใจให้พ่อกว่าที่จะพยายามแสดงการต่อต้านชัดเจนเหมือนคำพูดที่เธอบอกว่า “...ดีกว่าโดนตบ...” ฉะนั้น เพื่อความปลอดภัยจึงทำให้เธอเลือกที่จะยินยอมให้พฤติกรรมทาง เพศของพ่อสามารถขยายผลต่อไปและปิดล้อมความจริงไว้ให้อยู่ในระดับที่เธอเชื่อว่าเธอปลอดภัย

แต่อำนาจความรุนแรงก็มีไขว่คว้าหาใจเดียวที่ทำให้ “นา” ปิดล้อมวาทกรรมและปฏิบัติการที่ เป็นรูปธรรมทั้งหมดไว้ เงื่อนไขที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ปริมาณที่เป็นพื้นที่สาธารณะของ เธอมีน้อยมาก เพราะ “นา” เติบโตมาท่ามกลางบริบทรอบตัวที่ปิดล้อม เธอต้องยุติการศึกษา ตั้งแต่อายุยังน้อยเพื่อเดินเข้าสู่ตลาดแรงงาน และภายในสถานที่ทำงานที่เธอขายแรงงานอยู่นั้น มิได้มีคนในวัยเดียวกับเธอหรือแม่แต่จะเพียงคำว่าใกล้เคียงก็ตาม “นา” จึงทำงานท่ามกลาง ความโดดเดี่ยวที่มีเพียงพ่อหรือแม่เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมงานที่สามารถมีปฏิสัมพันธ์ด้วยได้ สังคม ของ “นา” จึงหมายถึง พ่อ แม่ และน้องชายวัยเด็กเท่านั้น เมื่อสังคมอันเป็นที่สาธารณะได้รับรู้ ถึงพฤติกรรมที่พ่อและเธอมีต่อกันแล้ว เธอจึงไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องนำเรื่องที่สมาชิกภายใน สังคมรับรู้อยู่แล้วไปบอกเล่าขยาย การไม่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แม่หรือน้องชายได้รับรู้จึงมิใช่ เพียงการพยายามที่จะปิดล้อมเรื่องราวทั้งหมดด้วยการสยบยอมต่ออำนาจของพ่อเท่านั้น แต่ด้วย เงื่อนไขของโครงสร้างที่ทำให้เธอรู้สึกได้ว่า การพูดอะไรออกไปก็มีได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ใด ๆ ในชีวิตของเธอ การไม่บอกเล่าเรื่องทั้งหมดแก่คนในครอบครัวจึงเป็นเพียง “การไม่ได้พูดใน สิ่งที่เป็นปกติ”

ถึงอย่างไร เงื่อนไขของปริมาณของพื้นที่สาธารณะกับอำนาจของความรุนแรงที่เกิดขึ้น ในกรณีของ “แสน” กับ “นา” ก็มีได้ตัดขาดออกจากกัน เพราะข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษาได้ ชี้ชัดถึงความสัมพันธ์ในสองเงื่อนไขว่า เงื่อนไขของปริมาณของพื้นที่สาธารณะที่ดูเหมือนว่าเป็น เงื่อนไขอิสระนั้น ในความจริงแล้วเป็นผลโดยตรงมาจากอำนาจในรูปแบบความรุนแรงที่ “แสน” ใช้ในการเข้ามามีการจัดการตีเส้นจำกัดเขตพื้นที่ทางสังคมของบุตรสาว เมื่อ “นา” กลัวการถูกทำโทษ

จากพ่อหากจะออกไปเล่นกับใครหรือแม้การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น นอกจากนี้ยังมีการใช้เทคโนโลยีในการสร้างระเบียบวินัยเข้ามาควบคุมอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการจัดพื้นที่ให้อยู่ในสายตาของพ่อและแม่ผู้เฝ้ามอง การกำหนดตารางเวลาของชีวิตประจำวันที่ต้องทำงานเหมือนพ่อและแม่ ในขณะที่กลับบ้านบ้านยังต้องช่วยงานบ้านและช่วยเลี้ยงน้องทุกวัน ซึ่งทำให้เธอไม่มีเวลาที่จะไปเปิดพรมแดนสังคมของเธอได้เลย การปิดล้อมในลักษณะเช่นนี้มีความสอดคล้องกับการสร้างระเบียบวินัยที่ใช้หลักของการจัดแยกบุคคลออกเป็นสัดส่วนโดยอิงกับพื้นที่ (distribution of individuals in space) (Foucault, 1991: 141 - 149) กรณีของเธอจึงเป็นการทำงานที่เสริมต่อกันของอำนาจ ความรุนแรง การสยบยอม และการปิดล้อม ซึ่งผลที่ได้ท้ายสุดก็คือความมั่นคงของวาทกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่ "แสน" ได้ทำการเปิดขยายมาสู่ "นา" ในขณะที่ "นา" ต้องสยบยอมต่ออำนาจในรูปแบบความรุนแรงที่เกิดจากพ่อโดยการยินยอมที่จะทำการปิดล้อมวาทกรรมแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ถูกส่งต่อมาจากพ่อไว้ และปฏิเสธการเข้ามาแย่งชิงพื้นที่ความชอบธรรมจากวาทกรรมอื่นใดที่ขัดแย้ง จนเมื่อในเวลาต่อมา ความรุนแรงที่พ่อเคยใช้เป็นกลวิธีในการดั่งรังเธอเข้าสู่ปฏิบัติการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามทางเพศก็จะลดระดับลง ในขณะที่เดียวกัน "นา" ก็เริ่มที่จะทำ "การแสวงหา" ชุดตรวจเพื่อรองรับในสิ่งที่ตนเองได้ร่วมกระทำกับพ่อ จนสามารถหยั่งรากสถาปนาตนเองสู่ความชอบธรรมได้ในที่สุด

การใช้อำนาจในรูปแบบความรุนแรงของกรณี "ปิง" ซึ่งแม้จะไม่ได้มีการใช้กำลังเข้ากระทำให้สามารถเห็นได้ว่าเป็นรูปธรรมเท่าสองกรณีแรกที่กล่าวมา แต่โดยเนื้อหาแล้ว จะเห็นได้ว่ามิได้มีความแตกต่างไปจากกันแต่อย่างใด เพราะการยินยอมของ "ปู" ในครั้งแรกก็เกิดจากความรู้สึกเกรงกลัวต่อความรุนแรงของอำนาจที่น้องชายกระทำต่อเธอเช่นกัน

“...เขาเอามือปิดปาก บอกว่าไม่มีอะไร ขอถอดหน่อย ให้อยู่เฉย ๆ...
หนูตกใจ เขาถามอีกว่า ได้ไหม ได้ไหม เสียงเขาน่ากลัว เหมือนทั้ง
กลัว ทั้งงู หนูไม่ได้ตอบ เขาปิดปากอยู่ ได้แต่พยักหน้า...”

การที่ "ปิง" ไม่ได้กระทำความรุนแรงอะไรก่อนการร่วมเพศมากไปกว่าการปิดปากที่สาวของตนนั้น มิได้เป็นการแสดงถึงความมาก-น้อยของระดับความรุนแรงที่เขามีต่อที่สาวแต่อย่างใด เพราะระดับความรุนแรงของการกระทำมิได้มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการใช้

อำนาจ การยินยอมที่เกิดขึ้นเพียงแค่การถูกขู่จึงมิได้หมายถึงการยินยอมพร้อมใจจากผู้ถูกกระทำ เช่นเดียวกับกรณีของ “ปู” ที่เธอยินยอมให้น้องร่วมประเวณีได้จนสำเร็จแม้จะเป็นความพยายามที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของ “ปิง” ก็ตาม แต่จากลักษณะของการเกิดขึ้น ประกอบกับร่างกายที่ใหญ่โตของ “ปิง” เป็นสาเหตุให้เธอเลือกที่จะยินยอมมากกว่าที่จะต่อต้านชัดเจน แม้เมื่อเหตุการณ์จบลงเธอก็มิได้เปิดขยายการรับรู้ให้กับบุคคลอื่น จนเป็นเหตุนำไปสู่ความพยายามของ “ปิง” ในครั้งที่สองที่เกิดขึ้นในคืนต่อ ๆ มา แม้ในครั้งนั้นจะเป็นความล้มเหลวในการร่วมประเวณี แต่ก็ได้สิ่งแลกเปลี่ยนเมื่อเธอยอมใช้มือของเธอสำเร็จความใคร่ให้กับเขา และอนุญาตใช้เรือนร่างของเธอเป็นสิ่งที่กระตุ้นผ่านการป้อนปายและการสัมผัสด้วยใบหน้าและมือของเขาอย่างอิสระ

หลังจากการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ทั้งสองครั้ง “ปิง” ได้พยายามสื่อให้ “ปู” ทราบถึงความจำเป็นใน “การปิดล้อม” วาทกรรมและพฤติกรรมทั้งหมดไว้เพียงปริมณฑลของความเป็นส่วนตัวระหว่างกัน โดยชี้ชวนให้เห็นถึงผลที่เกิดตามมาจากการแพร่พรายเรื่องทั้งหมดไปสู่บุคคลอื่น ซึ่งท้ายสุดก็จะวกมาสู่การรับรู้ของพ่อและแม่ได้ในที่สุด ในสิ่งที่ “ปิง” พยายามสื่อบอกกับเธอเป็นสิ่งที่ในความจริงแล้ว เธอมีอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่พฤติกรรมทางเพศในครั้งแรกระหว่างเขาและเธอได้เกิดขึ้นแล้ว และนั่นจึงเป็นเหตุสำคัญของการปิดล้อมทุกอย่างไว้

จาก “การปิดล้อม” ที่มีอยู่ในส่วนของ “ปิง” ได้ก่อให้เกิด “การเปิดขยาย” ส่วนปัจเจกบุคคลของตนอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งกลายเป็นพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดจากความยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่ายในเวลาต่อมา หลังจากที่เขาได้พยายามร่วมประเวณีกับพี่สาวอีกครั้งในหลายเดือนต่อมา ซึ่งเป็นความพยายามที่ประสบความสำเร็จและบรรลุผลในการตั้งรังพี่สาวให้เดินกลับเข้ามาสู่พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดด้วยความยินยอมอย่างจริงจัง ในช่วงนี้เองที่การปิดล้อมของทั้งสองคนมิได้เป็นผลที่เกิดขึ้นมาจากความหวั่นเกรงต่อการรับรู้ของพ่อและ/หรือแม่แต่เพียงอย่างเดียว แต่กลับมีความหวั่นเกรงการถูกขูดแฉะความชอบธรรมจากวาทกรรมอื่นที่ขัดแย้งจะเข้ามาในระบบความคิดของทั้งสองอีกด้วย ทั้งสองจึงทำ “การปิดล้อม” พื้นที่ทางความคิดซึ่งกันและกัน ด้วยความปรารถนาที่จะให้เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นถูกเก็บไว้เฉพาะในความเป็นส่วนตัวของเขาทั้งสอง ไม่ต้องการให้เรื่องระหว่างเขาและเธอหลุดออกไปสู่บุคคลอื่นไม่ว่าในกรณีใด ๆ ในช่วงนี้ “การปิดล้อม” จึงเกิดขึ้นทั้งในส่วนที่ทั้งสองได้กระทำต่อกัน กระทำร่วมกัน และต่างฝ่ายต่างกระทำ

ขณะที่ “การปิดล้อม” ถูกดำเนินการไปตามช่องทางทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและในระดับระหว่างบุคคลนั้น ในอีกด้านหนึ่งของปฏิบัติการเพื่อสถาปนาความชอบธรรมให้แก่การมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่จะต้องเกิดขึ้นในทิศทางที่สอดคล้องต้องกันก็คือ “การเปิดขยาย” ในสภาวะของกระบวนการทั้งสองมักจะเกิดขึ้นควบคู่กันไป แต่การแยกพิจารณาออกเป็นสองส่วนในงานชิ้นนี้ เป็นการแยกออกโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้สามารถทำความเข้าใจในกระบวนการดังกล่าวได้สะดวกและชัดเจนมากขึ้น

“การเปิดขยาย” ในระดับปัจเจกบุคคลแสดงผ่านการปรับเปลี่ยนความคิดในประเด็นของความชอบธรรมในพฤติกรรมทางเพศที่ละเมิดระเบียบวินัยทางสังคมที่เกิดขึ้นตลอดช่วงระยะเวลาตั้งแต่ก่อนที่จะมีพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นจริง กรณีของ “แสน” ที่เริ่มจากการอยากรู้ว่าเด็ตามของเด็กสาวที่ “เริ่มขึ้น” เป็นอย่างไร ทำให้เขาสร้างตรรกะรองรับความอยากรู้ของเขาว่า เพียงแค่อยากรู้มิได้ทำให้เกิดผลเสียอะไรตามมา การเริ่มก่อตัวของการต่อต้านชัดเจนระเบียบวินัยทางเพศของสังคมใน “แสน” จึงเริ่มปรากฏเค้าร่างให้เห็น และขยายไปสู่การสร้างตรรกะเพื่อให้การรองรับความชอบธรรมต่อพฤติกรรมของเขาอันจะนำสู่ภาวะที่ระดับความอยากรู้ลดลง นั่นหมายถึงการเปิดขยายวาทกรรมให้สามารถเข้าไปรองรับความชอบธรรมในพฤติกรรมการล่วงจับเปิดดู และ/หรือบีบขย้าเด็ตามที่เขากระทำต่อบุตรสาวได้ จนในที่สุดขอบเขตของความชอบธรรมที่มีต่อการกระทำของ “แสน” ก็ถูกแผ่ขยายไปถึงการสอดใส่เพื่อร่วมประเวณีและการจัดวางบุตรสาวให้ปฏิบัติหน้าที่ทางเพศเฉกเช่นหญิงที่เป็นภรรยาพึงกระทำ

กระบวนการของ “การเปิดขยาย” ในระดับปัจเจกบุคคล มิได้เกิดขึ้นเพียงเฉพาะกับ “แสน” เท่านั้น เพราะในความเป็นปัจเจกบุคคลของ “นา” ก็ปรากฏ “การเปิดขยาย” เช่นกัน แม้ในเบื้องต้น “นา” จะถูกอำนาจในรูปแบบความรุนแรงเข้ากระทำโดยตรงกับตนจนรู้สึกได้ ไม่ว่าจะโดยกำลัง หรือประสบการณ์การได้เห็นที่ต้องเห็นก็ตาม แต่ภายหลังที่เธอสยบยอมต่ออำนาจและกระทำ “การปิดล้อม” การรับรู้สิ่งอื่นที่แตกต่างแล้ว “การเปิดขยาย” ในประเด็นเพศสัมพันธ์ในสายเลือดก็เกิดขึ้นจนในที่สุดเธอก็ยอมรับได้ว่า การถูกจับหน้าอก การได้เห็นกิจกรรมเพศสัมพันธ์ระหว่างพ่อและแม่ จนถูกดึงรั้งเข้าไปมีส่วนร่วมในบางเวลาเป็นเรื่องปกติและชอบธรรม ซึ่งเธอมิได้รู้สึกว่าเป็นการกระทำที่ผิดแต่อย่างใด การเปิดขยายความรู้สึกดังกล่าวได้รับการพัฒนาจนเข้มแข็งอยู่ภายในความเป็นปัจเจกของ “นา” จนการร่วมประเวณีระหว่างพ่อกับเธอก็ได้เกิดขึ้นจริง

ซึ่งนั่นมิได้หมายความว่า การได้ร่วมประเวณีจะทำให้เธอเปลี่ยนตรรกะไปในทิศทางตรงข้ามจากที่มีอยู่ เพราะการได้ร่วมประเวณีกับพ่อในระยะต่อ ๆ มายังทำให้เธอรู้สึกได้ว่า การให้ความยินยอมเป็นสิ่งที่ดีกว่าการปฏิเสธและขัดขืน มิใช่เพียงว่าเธอมิได้กระทำผิด แต่มันได้ทำให้เธอรู้สึกพึงใจและเกิดผลดีกับเธอมากกว่าในช่วงก่อนที่จะกระทำ เธอบอกเล่าด้วยการอุปมาอุปไมยว่า แม้เธอจะรู้สึกไม่ชอบ ในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เธอก็ไม่ปฏิเสธว่ามันทำให้เธอมีความสุขจากอารมณ์เพศเหมือนยาเสพติด สิ่งที่ทำให้เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยได้รับ จนบางครั้งก็รู้สึกได้ถึงความต้องการ โดยเฉพาะหากได้ยินและ/หรือได้เห็นพฤติกรรมการร่วมเพศระหว่างพ่อกับแม่

“...ชอบไหม ตอบไม่ได้ แต่ไม่ได้อยากให้มันเป็น...ก็มีบ้างแหละที่
มีอารมณ์ หนูเป็นคนนะพี่...แล้วจะให้ทำอย่างไร มันเป็นไปแล้ว อยาก
เธอก็เอา...”

วาทกรรมที่ผ่านการบอกเล่าของ “นา” พ่อที่จะทำให้ทราบได้ว่า “การเปิดขยาย” พื้นที่เพื่อสร้างความชอบธรรมของวาทกรรมแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดได้ก่อตัวและสถาปนาตัวขึ้นในความเป็นปัจเจกบุคคลของเธอได้แล้วอย่างมั่นคง ซึ่งนั่นย่อมสะท้อนถึงการเกิดขึ้นอย่างสัมฤทธิ์ผลของ “การปิดล้อม” ในตัวเธอเช่นกัน ลักษณะของ “การเปิดขยาย” ในระดับปัจเจกบุคคลที่เกิดกับ “นา” มีส่วนคล้ายคลึงกับที่เกิดกับ “แก้ว” ทั้งใน “ช่วงแรก” จาก “พฤติกรรมนำ” ของ “ชาย” ผู้เป็นพ่อที่ปฏิบัติต่อเธอ ซึ่งเธอก็มิได้ให้ความยินยอมพร้อมใจในการกระทำของพ่อแต่ประการใดตั้งแต่ในเบื้องต้นจนการร่วมประเวณีเกิดผลสำเร็จ การยินยอมให้กระทำในครั้งนั้นจึงเป็นการสยบยอมเพราะเกรงกลัวต่ออำนาจในรูปแบบความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นกับเธอ แต่หลังจากที่ตกอยู่ในบทบาทภรรยาอีกคนของพ่อ โดยมีกระแสอำนาจและ “การปิดล้อม” เป็นปัจจัยสำคัญทำให้ความชอบธรรมในพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวได้รับการก่อตัวและสถาปนาความชอบธรรมขึ้นได้ภายในความเป็นปัจเจกของเธอ จนท้ายที่สุด ความชอบธรรมของการร่วมประเวณีที่พ่อกระทำต่อเธอจึงเกิดการคลี่คลายขยายผลกลายเป็นพฤติกรรมที่เธอชื่นชอบ ซึ่งมีใช่เพียงการชื่นชอบในฐานะผู้ถูกกระทำดังที่เกิดขึ้นในช่วงต้นของการสถาปนาความชอบธรรมให้แก่พฤติกรรมดังกล่าวเท่านั้น แต่ความชอบธรรมได้ขยายรวมและนำไปสู่การพึงพอใจกับการได้ร่วมกระทำกิจกรรมทางเพศกับพ่ออันหมายรวมทั้งในฐานะผู้กระทำและในฐานะผู้ถูกกระทำในขณะ

เดียวกัน เหมือนที่ “แก้ว” เล่าถึงความรู้สึกที่มีต่อพ่อซึ่งเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัดในช่วงที่เธอต้องเดินทางไปศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษาที่ในตัวจังหวัดและต้องไปพักอาศัยอยู่บ้านญาติที่ในเมือง

“...คิดถึงเขา (หมายถึงพ่อ--ผู้ศึกษา) แต่มันคนละอย่างกับที่คิดถึงแม่... ไม่รู้สิ อยากถูกกอด หรืออะไรก็ไม่รู้ วันไหนจะกลับบ้าน จะรู้สึกดีมาก ๆ พุดอย่างไม่อาย กลับถึงบ้าน เริ่มเองเกือบทุกที (หมายถึงเริ่มต้นเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับพ่อ--ผู้ศึกษา) มันบอกไม่ถูก เวลาเป็นมาก ๆ ยังเคยอิจฉาแม่ที่นอนกับพ่อทุกคืน...”

และเธอยังได้เล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์กับพ่อ โดยเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้สึกที่เกิดขึ้นในช่วงแรก ๆ กับความรู้สึกในช่วงหลังซึ่งเธอยอมรับสถานภาพการเป็นภรรยาอีกคนของพ่อแล้วว่า

“...กับพ่อเธอ...มันบอกไม่ถูก ยังเด็กอยู่มั้ง ทั้งตื่นเต้น ทั้งตกใจ กลัวก็กลัว มันผสม ผเสกกันไป แต่ตอนหลัง ๆ ก็ดีขึ้นกว่าตอนแรก...”

แต่เมื่อพิจารณาในส่วนของ “ชาย” ในฐานะพ่อ ผู้หยิบยื่นวาทกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดให้ “แก้ว” ผู้เป็นบุตรสาวจนเธอให้การยอมรับในเวลาต่อมา เรากลับไม่พบพัฒนาการของการเปิดเผยในระดับส่วนตัวของเขาอย่างเป็นรูปธรรมมากนัก โดยเฉพาะในกรณีที่ “ชาย” กระทำกับ “แก้ว” บุตรสาวคนโต แต่จากพฤติกรรมนำต่อเนื่องจนถึงการร่วมประเวณีซึ่งแม้ภาพที่แสดงออกมากว่าเป็นไปเพื่อการลงโทษที่บุตรสาวไปมีความสัมพันธ์กับชายอื่น หากแต่เมื่อนำไปประกอบกับ “พฤติกรรมนำ” ที่เขากระทำกับ “แก้ว” และการขยายพฤติกรรมร่วมประเวณีกับบุตรสาวของตนไปกระทำกับ “กิง” บุตรสาวอีกคนของเขา อีกทั้งการเปิดพื้นที่การแสดงพฤติกรรมทางเพศของเขามากขึ้น ก็จะทำให้เชื่อได้ว่า “ชาย” มิได้มีปฏิบัติการทางเพศในสายเลือดโดยปราศจากการเปิดเผยความคิดในเรื่องการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดอย่างแน่นอน เพียงแต่เราไม่สามารถมองเห็นได้ถึงลักษณะของความต่อเนื่องและรายละเอียดใน “การเปิดเผย” ที่มีอยู่ในความเป็นส่วนตัวของ “ชาย” อันเป็นผลมาจากการไม่สามารถเปิดลึกลงไปสัมผัสได้ถึงเนื้อหาสาระที่เป็นตรรกะรองรับการกระทำที่ฝ่าฝืนของเขาที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วง

เวลาและแต่ละพฤติกรรมได้ อีกทั้งเพราะลักษณะของความลึกลับในสิ่งที่เขา “แสวงหา” และ “นำมาอธิบาย” ความชอบธรรม ดังจะเห็นได้จากวาทกรรมที่เขาเลือกมาอธิบายถึงเหตุผลของการตั้งรัง “แก้ว” เข้ามาร่วมประกอบกิจกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่แม้จะเป็นเหตุการณ์เดียวกัน แต่เขากลับใช้วาทกรรมที่แสดงถึงตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีสาระแตกต่างกัน ระหว่างการอธิบายให้ “แก้ว” กับที่อธิบายให้ผู้ศึกษาฟัง

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกที่ชื่นชอบในเพศรสที่ได้จากการปฏิบัติเพศสัมพันธ์ในสายเลือดมิได้เกิดขึ้นเฉพาะกับ “แก้ว” เท่านั้น แต่จากกรณีศึกษาพบว่า ในอีกหลายคนและหลายกรณีที่ได้ถ่ายทอดถึงความสุขที่ได้รับจากการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิต ไม่ว่าจะเป็น “แมว” ที่ยืนยันว่า พฤติกรรมทางเพศที่เธอได้ร่วมกระทำกับพ่อของเธอก่อนที่จะเขาจะจากไปด้วยอุบัติเหตุ ได้สร้างความสุขให้แก่เธอมากกว่าทั้งร่างกายและจิตใจ เช่นเดียวกับที่พ่อก็เคยบอกกับเธอว่า เธอเป็นผู้หญิงที่ให้ความสุขได้มากกว่าที่เขาเคยได้รับมาตลอดชีวิต หรือในกรณีของ “ปู” ที่มีจุดเริ่มต้นของการถูกกระทำด้วยอำนาจในรูปแบบของความรุนแรงเหมือนกับกรณีของ “นา” และ “แก้ว” แต่ผลสุดท้ายก็เป็นความรู้สึกที่ไม่แตกต่างกัน

“...ไม่มั่นใจว่า ไซ่เกิดอารมณ์กับเขาหรือเปล่า คือบางครั้ง บางครั้งนะ (เน้นเสียง--- ผู้ศึกษา) เวลาเกิดอารมณ์ก็มีภาพคั้นนั้นนูนเข้ามา แต่ถ้าฝืนนะ บ่อย ยิ่งช่วงแรก ๆ ถือว่าบ่อยเลยแหละ...”

“ปู” เล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในช่วงแรก ๆ ของการถูกน้องชายร่วมรัก แต่ในเวลาต่อมาเธอก็ยอมรับถึงความล้มเหลวในการพาตนเองให้หนีพ้นออกมาจากอิทธิพลของความสุขทางเพศที่เกิดขึ้นได้ เช่นกันกับ “ปิง” บอกว่าเพศสัมพันธ์กับพี่สาวได้สร้างความสุขและความตื่นตัวให้กับเขาอย่างมาก หรือในกรณีของ “นิ” ที่เปิดเผยายตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนจนเต็มพื้นที่ความชอบธรรมทางเพศก่อนที่จะตัดสินใจร่วมรักกับพี่ชาย เธอบอกถึงครั้งแรกที่ถูกพี่ชายกอดจูบและสัมผัสในลักษณะของพี่สาว ว่า

“...รู้ว่าเกินกว่าปกติ แต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงยอม ไม่อยากโทษอารมณ์ แต่ไม่รู้ว่าโทษใคร... มันรู้สึกอบอุ่น จะว่าเคลิ้มก็ใช่ ไม่รู้ว่าพูดอย่างไร

ดี บอกไปก็คงไม่เข้าใจ รู้แต่ว่าชอบ หมายถึงในตอนนั้นนะ.. ถึงกับ
ต้องการไหม คงไม่น่า ไม่คิดถึงขนาดนั้นหรอก...

แล้ว “การเปิดขยาย” ก็ได้มีส่วนทำให้การละเมิดข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดสามารถบรรลุผลสำเร็จ เช่นในกรณีของ “นนท์” และ “นี” เขาทั้งสองยินยอมให้ความรู้สึกและวาทกรรมที่เอื้อต่อการปฏิบัติกามกิจระหว่างพี่น้องสามารถขยายตัวได้อย่างเต็มความสามารถเท่าที่เงื่อนไขของบริบทรอบตัวจะพอมีช่องทางเปิดโอกาสให้ ทั้งสองก็มีได้ต่างไปจากในหลายกรณีคือ การยืนยันถึงความสุขที่ได้จากเพศระหว่างเขาและเธอนั้น เป็นที่สุดของความสุขที่จะหาได้จากการร่วมประเวณี

จากวาทกรรมที่ว่าด้วยเพศที่มีความสุขอันเกิดจากการได้ร่วมประเวณีและ/หรือการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น มักจะเป็นการสะท้อนออกมาจากคำพูดของ “ผู้เคยกระทำ” ภายหลังที่เขาหรือเธอเหล่านั้นได้ผ่านการมีประสบการณ์ทางเพศกับบุคคลที่เป็นเครือญาติแล้วระยะหนึ่งแล้ว เว้นแต่ในกรณีของ “นนท์” และ “นี” ที่รับรู้ถึงความรู้สึกดังกล่าวได้ตั้งแต่ก่อนที่จะตัดสินใจกระทำจริง แต่ถึงอย่างไรหากพิจารณาถึงลำดับของความเข้มข้นอันเป็นเสมือนพัฒนาการของความสุข “นนท์” และ “นี” ก็มีได้แตกต่างไปจากกรณีอื่นแต่อย่างใด เมื่อทั้งสองก็ยอมรับว่า ภายหลังที่ได้ก้าวไปสู่การเป็นสามี-ภรรยาทางพฤตินัยอย่างจริงจังแล้ว เพศที่ได้ยิ่งสนองตอบต่อความต้องการอันยังผลให้เกิดความสุขยิ่งขึ้นเช่นกัน ฉะนั้น คำบอกเล่าถึงความรู้สึกที่เปลี่ยนไป จึงเป็นสัญญาณที่สื่อแสดงให้เห็นถึงบทรูปของ “การปิดล้อม” และ “การเปิดขยาย” พื้นที่ความชอบธรรมของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนเพศสัมพันธ์ในสายเลือดว่า ได้มีปฏิบัติการในการสถาปนาความชอบให้แก่ตรรกะดังกล่าวได้อย่างมั่นคงในระดับปัจเจกบุคคลของเขาหรือเธอแล้ว

“การเปิดขยาย” ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่เกิดขึ้นในระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีทั้งการเปิดขยายจากระดับปัจเจกบุคคล “ที่มีอยู่” จากฝ่ายหนึ่งไปสู่ในระดับปัจเจกบุคคลของอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นเป้าประสงค์ในการตั้งรังให้เขาหรือเธอเข้ามาอยู่ภายในปริมณฑลของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน และการเปิดขยายไปสู่บุคคลอื่นที่มีบุคคลเป้าหมายของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดในลักษณะของการมุ่งแสดงอัตลักษณ์ของตนให้บุคคลอื่นได้รับทราบและให้การยอมรับ

ซึ่งอาจเป็น “การเปิดขยาย” จากระดับปัจเจกบุคคลฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งและ/หรือในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในฐานะที่ทั้งสองฝ่ายอยู่ในกรอบวาทกรรมตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดก็ได้

ในรูปแบบของ “การเปิดขยาย” จากปัจเจกบุคคลสู่บุคคลเป้าหมาย สิ่งนี้จะต้องเกิดขึ้นเสมอเพื่อแสดงจุดยืนและเป้าหมายของตนให้บุคคลที่เป็นเป้าหมายได้ทราบ เสมือนการส่งสัญญาณให้ฝ่ายตรงข้ามได้รับทราบ ซึ่งมีทั้งการส่งสัญญาณโดยตรง เช่น การแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เป็นพฤติกรรมนำอันสื่อถึงความปรารถนาทางเพศอย่างชัดเจน หรือการแสดงความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยอย่างตรงไปตรงมา ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการส่งสัญญาณทางอ้อม เช่น การพูดจาหรือแสดงพฤติกรรมที่มีลักษณะอ่อนโยนและ/หรือคาบเกี่ยวระหว่างพฤติกรรมปกติตามควรกับสถานภาพความสัมพันธ์ทางสายโลหิตกับพฤติกรรมที่สื่อไปถึงความปรารถนาแบบซู้สาว การแสดงพฤติกรรมหรือคำพูดที่คาบเกี่ยวนี้จะทำให้นักลอบเป้าหมายสามารถตีความหรือรับรู้ได้ในสองความหมาย หากผู้รับสัญญาณสามารถตีความพฤติกรรมที่คาบเกี่ยวนั้นได้ว่าเป็นสัญญาณของความปรารถนาอันซู้สาวประกอบกับผู้ตีความก็มีความรู้สึกที่เหมือนหรือใกล้เคียงกัน โอกาสที่ทั้งสองจะพัฒนาความสัมพันธ์ไปสู่ “การเปิดขยาย” พื้นที่ถึงกันก็สามารถเป็นไปได้โดยง่าย และ “การปิดล้อม” วาทกรรมอื่นที่ตรงข้ามก็เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน แต่หากบุคคลผู้เป็นเป้าหมายมิได้ตีความพฤติกรรมออกมาเช่นนั้น การส่งสัญญาณซ้ำก็เกิดขึ้นโดยจะมีความถี่และความเข้มข้นของสาระเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้บุคคลเป้าหมายที่รับสัญญาณสามารถเข้าใจถึงความนัยที่แฝงอยู่ในตัวพฤติกรรม แต่หากบุคคลที่เป็นเป้าหมายไม่สามารถที่จะรับรู้ ไม่ยอมรับรู้ หรือปฏิเสธที่จะกระทำตามสิ่งที่รับรู้ ผลที่จะเกิดตามมาอาจนำไปสู่ “การเปิดขยาย” ในรูปแบบโดยตรงจากบุคคลที่ส่งสัญญาณ ซึ่งนั่นย่อมหมายความว่า โอกาสที่อำนาจในรูปแบบของความรุนแรงจะถูกนำมาใช้ย่อมมีมากขึ้นเช่นกัน

กรณีที่เกิดขึ้นกับ “นา” และ “แก้ว” เป็นตัวอย่างที่ดีของ “การเปิดขยาย” ที่เกิดขึ้นระหว่างปัจเจกบุคคลที่มุ่งกระทำต่อบุคคลเป้าหมายในรูปแบบลักษณะของการแสดงพฤติกรรมที่สื่อแสดงถึงความหมายโดยตรง เพราะทั้งสองกรณีพอได้ส่งสัญญาณด้วยการแสดง “พฤติกรรมนา” ไม่ว่าจะเป็นการจับคลึงเต้านม กอดจูบ หรือแม้แต่การแสดงกิจกรรมการร่วมเพศให้บุตรสาวในฐานะบุคคลเป้าหมายได้รับทราบมาตลอด แต่เมื่อไม่มีสัญญาณโต้ตอบถึงความยินยอมพร้อมใจที่บุตร

สาวจะเข้าร่วมกิจกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดในกรณีของ “แก้ว” หรือการตีความของ “แสน” ที่มองการสยบยอมเพราะเกรงกลัวอำนาจที่อาจจะเกิดขึ้นในรูปความรุนแรงของ “นา” ว่าเป็นการส่งสัญญาณตอบรับในสิ่งที่เขาปรารถนาก็ตาม แต่ผลสุดท้ายที่เหมือนกันทั้งสองกรณีก็คือ ทั้งสองเลือกที่จะเปิดขยายวาทกรรมของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ในตัวเขาให้บุตรสาวของตนได้รับรู้ผ่านการร่วมประเวณีจริง

ส่วนในกรณีของ “ปิง” ที่แม้จะแสดง “พฤติกรรมน่า” ในช่วงสั้น ๆ ก่อนที่จะร่วมประเวณีกับพี่สาวจริง แต่ “พฤติกรรมน่า” ที่น้องชายกระทำกับเธอนั้นกลับมิได้ถูกรับรู้ความหมายที่แท้จริงจากเธอ กระตุ่มเสี้ยนอนที่ถูกปลดจนเปิดเผยให้เห็นถึงเรื่อร่างทอนบนที่ปราศจากชุดชั้นในจึงเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อให้เธอได้รับรู้ได้เพียงว่า มันเป็นปรากฏการณ์ที่มีผลมาจากการหลุดที่เกิดจากการนอนที่เป็นปกติของเธอ “การเปิดขยาย” พื้นที่จาก “ปิง” ได้ถูกผลิตซ้ำในคืนต่อ ๆ มา และจบลงที่การแสดงพฤติกรรมที่สื่อถึงความต้องการดั่งรั้งให้พี่สาวเข้าร่วมในกิจกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด อันหมายถึงการเปิดขยายวาทกรรมแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ในความเป็นปัจเจกของเขากลับมาให้กับบุคคลเป้าหมายได้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม และพฤติกรรมเช่นนี้ก็ได้รับการเปิดขยายแสดงตนให้พี่สาวของตนได้รับรู้อย่างต่อเนื่องในเวลาต่อ ๆ มา จนในที่สุดการเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นกับ “ปู” ที่เดิมอยู่ในฐานะผู้รับรู้สัญญาณจากน้องชายที่ดูเหมือนจะปฏิเสธการเปิดรับตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่น้องชายทำการเปิดขยายพื้นที่มาถึงเธอ สูการเปิดรับการเปิดขยายจากน้องชายและปิดล้อมความคิดนี้ไว้ในเวลาต่อมา ดังที่เธอบอกถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเธอว่า ในช่วงแรกพฤติกรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้นได้สร้างความสับสนให้กับเธออย่างมาก แต่เมื่อพฤติกรรมนั้นได้รับการปฏิบัติซ้ำบ่อยครั้งขึ้นมันได้ส่งผลให้เธอเกิดความรู้สึกที่แจ่มชัดมากยิ่งขึ้น จนสามารถตอบได้อย่างไม่ผิดพลาดว่า พฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นได้สร้างประสบการณ์แห่งความสุขและความพึงพอใจให้กับเธอมากขึ้นตามลำดับ “ปู” จึงกล้าที่จะค้นหาความสุขจากเรื่อร่างทอนของตัวเองและให้ประโยชน์สูงสุดจากร่างกายของน้องชายเพื่อความสุขทางเพศ ในที่สุด “การเปิดขยาย” ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนจาก “ปิง” สู “ปู” ได้สร้างการยอมรับและ “การปิดล้อม” แนวคิดที่เป็นอื่นออกไป จนความชอบธรรมของพฤติกรรมต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์กับน้องชายสามารถยึดครองและสถาปนาตัวขึ้นได้อย่างมั่นคง สะท้อนผ่านวาทกรรมคำพูดของ “ปู” ที่อธิบายการมีประสบการณ์ทางเพศเชื่อมโยงสอดคล้องเข้ากับความเป็นปกติ

กรรมปกติของคนในทุกยุคสมัย เพียงแต่อาจจะแตกต่างกันไปบ้างในรายละเอียดของวิธีการและบุคคลที่เป็นเป้าหมายของการกระทำ

“...มันไม่ต่างกันหรอก เพราะทุกคนก็มีความต้องการทางเพศ เพียงแต่เราจะเก็บซ่อนไว้ได้มากแค่ไหน เดียวนี้ใคร ๆ ก็หาโอกาสที่จะมีประสบการณ์ทางเพศกันทั้งนั้น เด็ก ๆ ม.ต้นเขาก็มีประสบการณ์กันแล้ว มันไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะมันเป็นความต้องการตามธรรมชาติ... ผู้ใหญ่ที่ออกมาห้าม ลับหลังก็ไปเที่ยวเด็ก มันเป็นเรื่องส่วนตัว ถ้าทำแล้วไม่เกิดปัญหา หรือเกิดปัญหาแล้วแก้ไขได้ก็ทำไปเถอะ...”

สิ่งที่ “ปู” คิดและเชื่อได้ปรากฏอย่างชัดเจนอยู่ในวาทกรรมการพูดของ “ปิง” เช่นกัน โดยทั้งสองยืนยันตรงกันว่ากรณีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติของคนในสังคมที่สามารถกระทำได้ ซึ่งแนวคิดและความเชื่อเช่นนี้เป็นการเกิดขึ้นและมีอยู่ในแต่ละคนอย่างอิสระต่อกัน เพราะเขาและเธอมิได้กระทำ “การเปิดขยาย” กรอบคิดนี้ไปสู่อีกฝ่ายเลยแต่อย่างใด แต่ทั้งสองก็ไม่สามารถตอบได้หรือกล้าที่จะยืนยันว่า แนวคิดเรื่องนี้เป็นกรับเข้ามาจากภายนอกและ/หรือเป็นการเกิดขึ้นเองอย่างอิสระภายในความคิดของแต่ละคน

การเกิดขึ้นเองหรือการรับเข้ามาเป็นประเด็นที่ทั้ง “นนท์” และ “นี” กล้าที่จะให้คำตอบที่ชัดเจน เพราะทั้งสองยืนยันถึงการเกิดขึ้นเองมากกว่าที่จะเป็นจากอิทธิพลของการเปิดขยายจากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด การส่งสัญญาณถึงตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนระหว่างเขาและเธอเป็นการสื่อสารสองทางในเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน จาก “การมีอยู่” ของแนวคิดการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในเครือญาติที่ปรากฏเค้าโครงอยู่แล้วในระดับปัจเจกบุคคลของเขาทั้งสอง ซึ่งทั้ง “นนท์” และ “นี” ยืนยันตรงกันว่า เป็นการเกิดขึ้นอย่างอิสระต่อกัน แต่เมื่อวันหนึ่งการส่งสัญญาณที่ทั้งสองกระทำต่อกันเกิดขึ้น การตอบรับในสิ่งที่อีกฝ่ายเปิดขยายจึงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และแน่นอนว่า “การปิดล้อม” ย่อมก่อตัวขึ้นกับบุคคลทั้งสองอย่างทันทีเช่นกัน “การเปิดขยาย” ระหว่างบุคคลจึงเป็นเพียงช่องทางในการนำไปสู่การบรรลุความต้องการตามตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่แล้วในแต่ละบุคคลมากกว่า หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นเงื่อนไขเสริมให้ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ในระดับปัจเจกบุคคลได้รับการคลี่คลายขยายผลไปสู่

พฤติกรรมจริง ส่วนกรอบคิดเรื่องความชอบธรรมในพฤติกรรมที่กระทำหรือเรื่องที่ปรารถนานั้น เป็นสิ่งที่มีอยู่ก่อนที่จะเกิดการกระทำจริง นั้นหมายความว่า แม้จะไม่มีโอกาสได้เปิดขยายให้อีก ฝ่ายได้รับรู้ เขาและเธอก็ไม่คิดว่าเรื่องดังกล่าวเป็นสิ่งผิดหรือเป็นการกระทำที่ขาดความชอบธรรม แต่อย่างใด เหมือนกับที่ในขณะปัจจุบัน ที่เขาและเธอต้องยุติพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ลงไปแล้ว และต่างคนต่างมีครอบครัวของตน เขาและเธอก็ไม่เคยคิดว่าสิ่งที่ตนเองได้กระทำไป เป็นความปกติหรือความผิดแต่อย่างใด และที่สำคัญก็คือ เขาและเธอก็ไม่สามารถยืนยันได้ว่า เพศสัมพันธ์ในสายเลือดระหว่างเขาและเธอจะจบสิ้นลงอย่างถาวรตลอดไปหรือไม่ เพียงแต่การที่ต้องเป็นอยู่อย่างทุกวันนี้ก็ด้วยเงื่อนไขของวันนี้ที่ทำให้ต้องเป็นไป แต่หากวันหนึ่งที่เงื่อนไขซึ่งเป็น ข้อจำกัดมีการเปลี่ยนแปลง เขาและเธอก็ไม่สามารถที่จะให้คำตอบได้ว่า ทุกอย่างจะต้องเป็น อย่างที่เป็นอยู่ต่อไป หรือว่า ทุกอย่างจะหวนกลับไปสู่อย่างที่เคยเป็นมา

เงื่อนไขที่มีอยู่ในบริบทจึงเป็นข้อจำกัดที่สำคัญ เหมือนที่ “แมว” บอกว่า หากพ่อไม่จาก เธอไปด้วยอุบัติเหตุ เธอก็ยืนยันว่าจะดำรงชีวิตอยู่กับพ่อต่อไปในสถานภาพของการเป็นภรรยา ของพ่อพร้อม ๆ กับการเป็นบุตรสาวของพ่อด้วยในเวลาเดียวกัน บทสรุปที่แตกต่าง เพราะบริบท ที่เป็นเงื่อนไขมีความแตกต่าง แต่หากเลือกได้ ทั้งสองกรณีก็เลือกที่จะแสดงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดต่อไป แต่สิ่งที่แตกต่างกันอีกประการหนึ่งในกรณีของ “นนท์” กับกรณีของ “แมว” ก็คือ “การเปิดขยาย” ซึ่งแม้ทั้งสองกรณีจะเป็นลักษณะการส่งสัญญาณทางอ้อมใน พฤติกรรมที่คาบเกี่ยวระหว่างพฤติกรรมที่อยู่ในกรอบปกติตามความสัมพันธ์ทางเครือญาติ หากพิจารณาจากเกณฑ์มาตรฐานความปกติของสังคมส่วนใหญ่กับพฤติกรรมที่สื่อแสดงถึง ความปรารถนาทางเพศที่เป็นสิ่งผิดปกติหากพิจารณาผ่านกรอบมาตรฐานเดียวกัน แต่ในกรณี ของ “แมว” การก่อโครงของตรรกะแห่งการต่อต้านขัดขืนมิได้เกิดขึ้นกับเธอก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ กับบิดาตนเอง สัญญาณที่ส่งผ่านมาทาง “พฤติกรรมน่า” ไม่ว่าจะเป็นการเข้ามาจูบและ/หรือ กอดเธอหลังจากที่พ่อดูวิดีโอโป๊และ/หรือสำเร็จความใคร่ให้ตนเองแล้ว ไม่ได้รับการตีความจาก “แมว” ในกรอบของเพศสัมพันธ์ในสายเลือด แต่เป็นการตีความผ่านความเข้าใจของบุรุษเพศที่มีความ ต้องการทางเพศอันเป็นเรื่องปกติส่วนการเข้ามากอดและ/หรือจูบเธอเป็นเพียงการกระทำที่ ต่อเนื่องจากการเสร็จกิจภาระทางเพศของพ่อแล้วจะเข้านอน มิได้มีความหมายอะไรมากไปกว่า พ่อรักลูก ทำยสุดเมื่อสัญญาณทางอ้อมไม่ประสบผลสำเร็จ “การเปิดขยาย” โดยตรงจึงถูกนำมา ใช้ โดยแสดงผ่านพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่กระทำต่อ “แมว” ในฐานะบุคคลเป้าหมาย

นอกจากบุคคลเป้าหมายจะตกเป็นเป้าประสงค์ของ “การเปิดขยาย” ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนแล้ว ยังมีบุคคลอื่นที่อยู่ในเป้าประสงค์ของการเปิดขยายได้เช่นกัน เช่น บุคคลในครอบครัว แต่ความมุ่งหมายใน “การเปิดขยาย” ที่กระทำต่อบุคคลอื่นมิใช่เป็นไปเพื่อที่จะดึงรั้งบุคคลเหล่านั้นเข้ามาร่วมปฏิบัติกิจการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเป็นเป้าหมายหลัก แต่มักเป็นการแสดงอัตลักษณ์ในการกระทำของตน โดยหวังให้ผู้ที่ได้รับการเปิดขยายให้การยอมรับในพฤติกรรมของตน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เพื่อขยายความชอบธรรมในอัตลักษณ์ของตนเอง ซึ่งหากบุคคลที่ได้รับการเปิดขยาย ให้การยอมรับไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ก็จะทำให้เขาหรือเธอเหล่านั้นสามารถเปิดขยายพื้นที่ทางกายภาพที่จะแสดงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดได้มากขึ้น และ/หรือเปิดขยายการกระทำไปสู่บุคคลเป้าหมายใหม่ หรือแม้กระทั่งการดึงรั้งให้ผู้ที่ยอมรับเข้ามามีส่วนร่วมในการประกอบกิจการเพศระหว่างเขาและเธอที่เป็นบุคคลร่วมสายโลหิต แต่สิ่งที่กล่าวมาเป็นเพียงผลพลอยได้จากการเปิดขยายตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนไปสู่บุคคลอื่นที่มีไขบุคคลเป้าหมายของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดให้เกิดการยอมรับแล้ว มากกว่าที่จะเป็นเป้าหมายหลักของการเปิดขยายตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนตามรูปแบบนี้

“แมว” และพ่อได้แสดงพฤติกรรมการเป็นสามี-ภรรยาให้น้อง ๆ ในฐานะสมาชิกของครอบครัวได้รับรู้มากขึ้นในระยะหลัง ไม่ว่าจะโดยการนอนร่วมกันและมีเพศสัมพันธ์กันเมื่อน้อง ๆ จะนอนร่วมเตียงอยู่ด้วย หรือการแสดงบทบาทสามี-ภรรยาของพ่อและเธออย่างชัดเจนให้น้อง ๆ ได้รับรู้ ซึ่งเธอเชื่อมั่นว่าน้อง ๆ ยอมรับรู้ได้แม้มิได้บอกกล่าวด้วยการพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอและพ่อให้น้อง ๆ ได้รับทราบโดยตรง การเปิดขยายการต่อต้านชัดเจนไปสู่การรับรู้จนเกิดเป็นการรับได้ของน้อง ๆ ในครอบครัว ทำให้เธอและพ่อสามารถเปิดขยายพื้นที่ทางกายภาพที่จะแสดงพฤติกรรมที่ต่อต้านชัดเจนข้อห้ามทางเพศได้มากยิ่งขึ้น รวมถึงการขยายพื้นที่ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เธอมีต่อสมาชิกในครอบครัว เพราะเธอมีอำนาจในการตัดสินใจและเข้าจัดการกับความเป็นไปของครอบครัวได้มากกว่าที่จะอยู่ในสถานภาพของบุตรสาว แม้เธอจะพยายามแยกแยะระหว่างบทบาทความเป็นพี่สาวออกจากบทบาทภรรยาของพ่อหรือแม่เลี้ยงของน้อง ๆ แต่เธอก็ยอมรับว่ามีบ่อยครั้งที่เธอรู้สึกและแสดงบทบาทความเป็นภรรยาของพ่อที่มีภาระหน้าที่และความรับผิดชอบต่อครอบครัวมากกว่าการเป็นบุตรสาวของพ่อและพี่สาวของน้อง ๆ

“การเปิดขยาย” สู่การรับรู้ของน้อง ๆ ในกรณีของ “แมว” จนทุกคนรับได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น มิได้เป็นการเปิดขยายโดยตรงผ่านอำนาจ แต่เป็นการเปิดขยายผ่านการกระทำที่เชื่อได้ว่า การใช้ชีวิตของทุกคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บ้านร่วมกันจะทำให้ทุกคนสามารถจะรับรู้ผ่านการมองเห็น การได้ยิน และ/หรือการสังเกตได้ไม่ยาก โดยที่ “แมว” และพอมิได้ตั้งใจที่จะกระทำในลักษณะของการแสดงให้ทุกคนรับทราบแต่อย่างใด ฉะนั้นในกรณีของ “แมว” จึงเป็นการเปิดขยายสู่บุคคลอื่นที่ไม่สามารถแยกแยะลำดับเวลาระหว่างการเปิดขยายพื้นที่ทางกายภาพกับการเปิดขยายสู่การรับรู้ของบุคคลอื่นว่าพฤติกรรมใดที่เกิดขึ้นก่อนและพฤติกรรมใดเป็นผลตามมา หรือว่าเกิดขึ้นพร้อมกัน อย่างอิสระแต่ส่งผลถึงกันอย่างมีนัยสำคัญ

กรณีของ “นนท์” กับกรณีของ “ปู้” เป็นเหตุการณ์ที่บุคคลภายนอกเข้ามารับรู้เรื่องราวทั้งหมดเพราะเงื่อนไขจำเป็นในรายกรณี เมื่อ “นี” ตกเลือดจากการยุติการตั้งครรภ์จนเป็นเหตุให้แม่รับทราบถึงการกระทำที่มาจากต่อต้านขัดขืนของบุคคลทั้งสอง ส่วนกรณีของ “ปู้” เป็นผลมาจากภาวะการเลื่อนออกไปของการมีประจำเดือน จนทำให้ “ปู้” วิดกกังวล จนนำไปสู่การรับรู้ของ “ปลา” ผู้เป็นพี่สาว ทั้งสองกรณีจึงมิใช่ “การเปิดขยาย” เพื่อการสถาปนาความชอบธรรมของการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ให้บุคคลอื่นยอมรับในอัตลักษณ์ของตน แต่เป็นการรับรู้จากบุคคลอื่นด้วยเงื่อนไขเฉพาะกรณีที่ทำให้เรื่องราวทั้งหมดต้องถูกถ่ายทอดออกไปสู่พื้นที่สาธารณะ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สามารถพบได้จากทั้งสองกรณีก็คือ การเปิดขยายพื้นที่ทางกายภาพที่ใช้ในการแสดงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นที่โรงแรมชั่วคราว หรือห้องนอนของพี่ชายในกรณีของ “นี” กับ “นนท์” หรือในกรณีของ “ปู้” กับ “ปิง” ที่เริ่มจากห้องนอนของ “ปิง” แล้วเปิดขยายไปสู่พื้นที่อื่นของบ้านในเวลาต่อมา

“แสน” ใช้การเปิดขยายพื้นที่ในการประกอบกิจทางเพศที่เขากระทำกับบุตรสาว ด้วย “พฤติกรรมนำ” ไม่ว่าจะเป็นการแสดงมหรสพทางเพศให้บุตรสาวได้เห็น หรือการเลื่อนลงจากเรือนร่างของภรรยาภายหลังการแสดงเสร็จสิ้นแล้วแทรกร่างของตนเองลงบนเรือนร่างของบุตรสาว เพื่อแสดงเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวให้ภรรยารับรู้ ล้วนเป็นเครื่องแสดงถึงการพยายามที่เขาจะเปิดขยายพื้นที่การรับรู้แก่ภรรยา “การเปิดขยาย” ของ “แสน” ที่กระทำต่อภรรยาในฐานะบุคคลอื่นจึง

เกิดขึ้นก่อนที่เขาจะร่วมประเวณีกับบุตรสาว ในขณะที่การนิ่งเฉยของ “สุ” ทั้งในฐานะภรรยาของเขาและมารดาของ “นา” ได้ถูกตีความจากบุคคลทั้งสองว่าเป็นการรับรู้และยินยอมในการเกิดขึ้นของพฤติกรรมทางเพศ เมื่อเพศสัมพันธ์ได้ขยับเลื่อนไปสู่การร่วมประเวณี การขยายพื้นที่ในการกระทำก็เกิดขึ้นอย่างไม่ยากนัก

ในกรณี “แก้ว” ที่นำเรื่องไปบอก “ต๋อย” ผู้เป็นแม่ เป็น “การเปิดขยาย” ที่ต่างจุดประสงค์ เพราะ “แก้ว” บอกเล่าเหตุการณ์ให้บุคคลอื่นได้รับทราบเพราะถูกถามและหวังที่จะให้การบอกเล่านำไปสู่การยุติพฤติกรรมทางเพศที่พ่อกระทำกับตน ซึ่งมีใช่ตามนัยของการเปิดขยายตรงกึ่งการต่อต้านชัดเพื่อสร้างความชอบธรรมในอัตลักษณ์ของตน แต่การกระทำของ “แก้ว” กลับส่งผลดีกับผลสำเร็จในการเปิดขยายของ “ชาย” เพราะการรับปากว่าจะไม่กระทำ ในขณะที่ต่อมาเขายังคงกระทำในสิ่งที่เป็นข้อหาใหญ่ใจความในสัญญาได้แสดงให้ทุกคนในบ้านได้รับรู้ถึงการต่อต้านชัดขึ้นที่เขามีอยู่อย่างเป็นรูปธรรมโดยมีต้องผ่านการใช้ภาษาพูดเป็นสื่อแสดง กรณีของ “ชาย” จึงเป็น “การเปิดขยาย” พื้นที่การแสดงพฤติกรรมที่ละเมิดวินัยสู่การรับรู้ของบุคคลอื่น ซึ่ง “แก้ว” ได้บอกเล่าว่า จุดเริ่มต้นเป็นตอนเย็นของวันหนึ่งที่กระท่อมปลายนาโดยไม่มีใครรับรู้ ขยับสู่การรับรู้ของแม่และทุกคนในบ้านในคืนวันนั้น แล้วพฤติกรรมการร่วมเพศระหว่างพ่อกับ “แก้ว” ก็ถูกนำมาจัดวางไว้ในปริณิสนของบ้านที่สามารถกระทำได้ภายใต้การรับได้ของทุกคนภายในเวลาไม่นานจากวันเริ่มต้น อันรวมไปถึงการร่วมรักกันแม้ในมุ้งเดียวกับที่น้องสาวของ “แก้ว” นอนร่วมอยู่ด้วย และในที่สุดพฤติกรรมทางเพศของบุคคลทั้งสองก็ถูกผลักเข้าไปสู่การร่วมหลับนอนในฐานะภรรยาอีกคนของพ่อและกลายเป็นวิถีชีวิตปกติภายใต้การยอมรับของทุกคนในครอบครัว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.6 แสดงปฏิบัติการของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ใน
สายเลือด แยกสายกรรมและรายบุคคล

	กรรมที่ 1		กรรมที่ 2		กรรมที่ 3		กรรมที่ 4		กรรมที่ 5	
	พ่อ	แม่	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นีน	ปิง	ปู
การปิดล้อม/การเปิดขยาย										
● ระดับปัจเจกบุคคล										
- ถูกกำหนดจากอำนาจ	√			√		√	√	√		
- เพิ่มคุณค่าให้การกระทำ	√	√					√	√		
- เป็นพฤติกรรมปกติ			√		√				√	√
● ระหว่างบุคคลเป้าหมาย										
- จำกัดพื้นที่ทางกายภาพ			√							
- จำกัดพื้นที่ทางความคิด	√		√		√		√	√	√	√
- ให้ความรุนแรง			√		√				√	
● ระหว่างบุคคลภายนอก										
- ขยายพื้นที่แสดงพฤติกรรม	√	√	√	√	√	√	+	+	+	+
- การเปิดขยายโดยภาษา			+++	+++	√	++	+++	+++	+++	+++

หมายเหตุ

- + มีการขยายพื้นที่ในการมีพฤติกรรมทางเพศ แต่ไม่ได้กระทำเพื่อ “การเปิดขยาย”
- ++ เป็นการบอกเล่าเพื่อหวังยุติพฤติกรรม มิได้บอกเล่าโดยวัตถุประสงค์เพื่อ “การเปิดขยาย”
- +++ เป็นการบอกเล่าโดยมิได้ตั้งใจ และมีได้บอกเล่าโดยวัตถุประสงค์เพื่อ “การเปิดขยาย”

การสร้างคำใหม่/การทำลายคำเก่า

เมื่อพฤติกรรมการร่วมประเวณีระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตเกิดขึ้นเป็นผลสำเร็จแล้ว หรือแม้แต่หากยังไม่บรรลุผลสำเร็จถึงขั้นการร่วมประเวณีแต่หากกรอบคิดของแต่ละฝ่ายมีเค้าโครงของยอมรับในตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเกิดขึ้นอย่างชัดเจนแล้ว “การสร้างคำใหม่” เพื่อใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นย่อมเป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากวาทกรรมกระแสหลักไม่มีคำเหล่านั้นบัญญัติไว้หรือแม้จะมีบัญญัติไว้แต่ไม่สอดคล้องกับตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่เกิดขึ้น หรือไม่สามารถสื่อให้เข้าใจถึงความจริงที่เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ยังรวมไปถึง “การสร้างคำใหม่” เพื่อใช้เป็นเครื่องมือใน “การเปิดขยาย” และ/หรือ “การปิดล้อม” วาทกรรมของการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ในอีกทางหนึ่ง “การสร้างคำใหม่” ในวาทกรรมตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนย่อมเป็นการกีดเซาะคำเก่าที่ต่อต้านคำใหม่ที่สร้างขึ้น อาจกล่าวได้ว่า ภายใต้กระบวนการของ “การสร้างคำใหม่” จะต้องมีกระบวนการของ “การทำลายคำเก่า” ด้วยในขณะเดียวกัน

“การสร้างคำใหม่” จึงต้องพิจารณาไปพร้อม ๆ กับ “การทำลายคำเก่า” ซึ่งอาจพบได้ในหลายลักษณะเพื่อการกีดเซาะ สิ้นคลอน และ/หรือสร้างความคลุมเครือให้กับคำเก่าที่มีอยู่ จากวาทกรรมของ “ผู้เคยกระทำ” ในกรณีศึกษาทั้งหมด เราสามารถพบเห็นได้ถึงคำใหม่ที่เกิดจากกระบวนการสร้างคำใหม่และการทำลายคำเก่าที่มีทั้งส่วนที่เหมือนและแตกต่างกันไปในแต่ละกรณี ในส่วนที่เหมือนมักจะเป็นคำที่ใช้อธิบายสถานภาพของตนที่แตกต่างไปจากเดิมตามนิยามของคำในวาทกรรมหลักของสังคม ในส่วนที่ต่างกันจะพบได้ในกรณีของการผลิตคำเพื่อใช้อธิบายสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะหรือมีเป้าหมายเฉพาะในแต่ละกรณี แต่ถึงอย่างไร การสร้างคำใหม่ที่เหมือนกันก็มีได้หมายความว่า จะเป็นคำที่สื่อความหมายถึงเรื่องเดียวกันในลักษณะที่เหมือนกันเสมอไป เพราะคำใหม่ที่เกิดขึ้นในแต่ละกรณี เป็นการสร้างคำของ “ผู้เคยกระทำ” วิทยากรณี เพื่อใช้เฉพาะกรณี โดยมีความหมายเป็นการเฉพาะของตน คำที่พบเห็นได้บ่อยที่สุดคำหนึ่งก็คือ “ไม่เสียหาย” ซึ่งเป็นการหยิบคำเก่ามาใช้ในความหมายใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม เช่นในกรณีของ “แมว” ที่มองประสบการณ์ทางเพศของตนที่กระทำร่วมกับเพื่อนในช่วงที่เธออายุ 15 ปีว่า ไม่ได้เสียหายอะไร เพราะเป็นเพียงการกอดจูบและสัมผัสกันที่ผิวกายภายนอก มิได้ล่วงล้ำสอดใส่อวัยวะเข้าไปภายในร่างกาย แม้เขาและเธอจะพยายามแล้วก็ตาม

“...แบบเด็ก ๆ ก็พยายามทำนะ แต่ “แมว” เจ็บก็เลยไม่ยอม
สุดท้ายก็ไม่ได้เสียหายอะไร...”

คำว่าเสียหายในความหมายของ “แมว” จึงจำกัดอยู่ที่การร่วมประเวณีที่เสร็จสมบูรณ์แล้วเท่านั้น เหมือนกับที่การถูกพอกอด จูบ หรือสัมผัสไม่ว่าจะเป็นส่วนใดของร่างกาย ก็ได้เป็นการกระทำที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ตัวเธอในความหมายของเธอแต่ประการใด การให้ความหมายของคำว่าเสียหายจึงมีความหมายต่อการกำหนดขอบเขตพื้นที่ของความเป็นส่วนตัวตามมา เช่นเดียวกับ “ปู” ที่มองว่าการแสดงพฤติกรรมทางเพศของตนที่มีกับพี่สาวหรือแม้กระทั่งการร่วมเพศกับน้องชายเป็นเรื่องของประสบการณ์หนึ่งในชีวิต มิใช่ประเด็นของความเสียหาย อันเกิดจากการประทุพติผิดหรือล่วงละเมิดทางเพศตามแนวคิดเกณฑ์มาตรฐานความปกติของสังคมกระแสหลักแต่อย่างใด จากในสองกรณีจะเห็นถึงความแตกต่างของการจัดประเภทสิ่งทำให้เกิดความเสียหาย เมื่อ “แมว” แสดงพรหมแดนของความเสียหายไว้ที่การได้ร่วมประเวณีกับผู้ชายอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วเท่านั้น ส่วน “ปู” มีการขยายขอบเขตของคำว่า “ไม่เสียหาย” ครอบคลุมรวมไปถึงกิจกรรมทางเพศทุกกรณีแม้จะมีการร่วมประเวณีแล้วก็ตาม เพราะทุกอย่างถูกนำไปจัดวางไว้ในช่องทางของประสบการณ์ชีวิตที่เธอสามารถกระทำได้ ความเสียหายทางเพศจึงมิได้รวมประเด็นการร่วมประเวณีเข้าไว้เป็นสาระของความหมาย จะเห็นได้ว่า การอธิบายพฤติกรรมที่ยินยอมให้บุคคลอื่นกระทำการทางเพศบนเรือนร่างของตนหรือยอมตนเข้าร่วมในการกระทำทางเพศดังกล่าวว่าเป็นสิ่งที่ไม่ได้ก่อความเสียหายอะไรให้กับตนเองนั้น เป็นการสร้างความหมายใหม่บนรากฐานคำเก่าในสังคมกระแสหลัก เพื่อที่จะไม่ทำให้ตนเองต้องตกเข้าไปอยู่ในกรอบของคนผิดปกติหรือคนไม่ดีตามวิธีการจัดประเภทที่คนส่วนใหญ่ของสังคมให้การยอมรับ

แต่ถึงกระนั้น การมองพฤติกรรมของตนที่เกิดขึ้นว่า ไม่ได้เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ตนเองนั้น ก็จะสามารถใช้อธิบายได้เพียงเฉพาะการกระทำที่ตนเองได้ตัดสินใจให้ความยินยอมต่อการกระทำของบุคคลอื่นที่ส่งผลโดยตรงถึงตัวเองหรือการตัดสินใจยอมตนเข้าร่วมในการกระทำดังกล่าวเท่านั้น แต่ไม่สามารถอธิบายความชอบธรรมให้กับกรณีที่ตนเองเป็นฝ่ายเข้ากระทำการทางเพศบนเรือนร่างของบุคคลอื่นหากอีกฝ่ายมิได้ให้ความยินยอม หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ในฐานะของผู้กระทำนั่นเอง ฉะนั้นการใช้คำโดยสร้างความหมายใหม่พร้อมกับการแสวงหาเหตุผลมารองรับในความหมายนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรม

ของตน ในการที่จะเปิดขยายและดึงรั้งบุคคลเป้าหมายให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด โดยเฉพาะถ้าบุคคลเป้าหมายมิได้มีตรรกแห่งการต่อต้าน ชัดขึ้นข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดอยู่ก่อนจนอีกฝ่ายสามารถรับรู้ได้ ฉะนั้น การอธิบายว่า พฤติกรรมของตนที่มีต่อเขาหรือเธอมิได้สร้างความเสียหายแก่บุคคลอื่นหรือแม้แต่กับบุคคลที่เป็น เป้าหมายที่ถูกกระทำโดยตรง จึงเป็นโจทย์ปัญหาหลักที่บุคคลผู้กระทำจะต้องแสวงหาเหตุผลมา รองรับเพื่ออธิบายถึงความชอบธรรมในสิ่งที่ตนเองกระทำให้ได้ กระบวนการที่กล่าวมาข้างต้น สามารถพบเห็นได้จากกรณีศึกษา ทั้งในกรณีของ “แสน” และ “ชาย” หรือแม้แต่กรณีของ “นนท์” ในช่วงแรกที่มีการแสดง “พฤติกรรมนำ” โดยปราศจากการรับรู้ถึงในตรรกแห่งการต่อต้านชัดขึ้นที่มี อยู่ของอีกฝ่ายหนึ่ง

การอธิบาย “พฤติกรรมนำ” ที่ “แสน” ใช้สร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมการของเขา ที่ชอบแอบจับหน้าอก กอด และ/หรือจูบ “นา” บุตรสาวของตนว่า ไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่ทำให้ใคร ได้รับผลเสียหาย ก็เป็นชุดคำอธิบายหนึ่งที่สามารถพบได้จากวาทกรรมของ “แสน” โดยการนำ เรื่องของการมีสติที่เขาอ้างว่ารู้สำนึกอยู่ตลอดเวลาของการกระทำมาเป็นเหตุผลสนับสนุน ซึ่งเขาเองก็ยอมรับว่า มีบางครั้งที่เกิดความรู้สึกว่า เขากำลังก้าวล่วงไปไกลเกินกว่าสิ่งที่พอจะพึงกระทำ กับลูก แต่ความรู้สึกดังกล่าวจะสลายไปทุกครั้งภายใต้ชุดคำตอบที่เขาบอกกับตัวเองว่า สิ่งที่เขา กระทำมิได้เกิดจากรากฐานอื่นใดนอกจากเพียงความอยากรู้ในพัฒนาการของร่างกายบุตรสาว ซึ่งเป็นร่างกายเดียวกับที่เขาได้เห็นมาตลอดตั้งแต่วันแรกของการมีชีวิตของบุตรสาว เขาจึงมิได้ทำ อะไรให้ใครได้รับความเสียหาย และที่สำคัญก็คือ เขามีสติรู้สำนึกอยู่ตลอดเวลาที่จะไม่กระทำ อะไรล่วงเกินไปมากกว่าที่กระทำอยู่ ลักษณะของ “การสร้างคำใหม่” และแสวงหาเหตุผลเพื่อนำมาอธิบายพฤติกรรมของ “แสน” เป็น “การสร้างคำใหม่” เพื่อใช้ในการอธิบายพฤติกรรมเฉพาะ กรณี แต่เมื่อต่อมา เขาได้แสดงพฤติกรรมต่อบุตรสาวมากกว่าในขอบเขตเดิมของ “พฤติกรรมนำ” ทำให้ไม่สามารถใช้ชุดคำเดิมที่สร้างขึ้นเฉพาะเรื่องมาอธิบายเพื่อสร้างความชอบธรรมให้การกระทำที่เกิดขึ้นใหม่ได้ เขาจึงต้องกลับเข้าไปสู่กระบวนการของ “การสร้างคำใหม่” เพื่อให้สามารถนำมารองรับความชอบธรรมของพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป

“การสร้างคำใหม่” จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา หากคำที่มีอยู่ไม่สามารถใช้อธิบาย เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้กรณีของ “ชาย” จะใช้เหตุจากพฤติกรรมในอดีตที่เกิดขึ้นแล้วมาเป็นเงื่อนไขในการสร้างความชอบธรรมให้กับสิ่งที่ตน ได้กระทำในปัจจุบันและสืบเนื่องต่อไปได้ถึงอนาคต แต่เพื่อความมั่นคงและความต่อเนื่องของ พฤติกรรมทางเพศที่ฝ่าฝืนข้อบัญญัติของสังคม ทำให้เขาผลิตซ้ำวาทกรรมผ่านทั้งการสร้างคำใหม่ ในชุดอื่นและการปรับเปลี่ยนคำอธิบายของคำใหม่ที่สร้างขึ้นให้สอดคล้องและมีประสิทธิภาพใน การสร้างความชอบธรรมในการกระทำของเขาอยู่ตลอดเวลา เริ่มจากการอ้างความชอบธรรมที่ “ชาย” จะกระทำการร่วมประเวณีกับ “แก้ว” ซึ่งมิได้สร้างความเสียหายอะไรให้กับ “แก้ว” เลย เพราะสิ่งสูงค่าในตัวเธอได้สูญหายไปจนหมดแล้ว ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะร่วมประเวณีด้วยจากการที่ เธอไปมีความสัมพันธ์กับเพื่อนชายในหมู่บ้าน แม้ความจริงจะถูกยืนยันว่า “แก้ว” กับเพื่อนหนุ่ม มีความสัมพันธ์ทางเพศเพียงระดับของการกอดจูบและเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว ซึ่ง หากพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้ว ย่อมเบี่ยงเบนออกไปไม่ได้อยู่ในข่ายของคำว่าเสียหายให้เพื่อนชาย ตามที่ “ชาย” ใช้เป็นข้ออ้าง แต่ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับ “แก้ว” มิได้เป็นข้อสำคัญในการเรียกร้อง หรือทำให้คำที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่ของ “ชาย” ถูกทำลายลงแต่อย่างใด ตรงกันข้าม “ชาย” กลับ สร้างคำใหม่โดยใช้ผลที่เกิดจากคำเดิมที่สร้างขึ้นมาอธิบายความชอบธรรมได้อย่างเลื่อนไหล เมื่อ “แก้ว” ผ่านการร่วมประเวณีกับเขาแล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตามก็ได้ทำให้การร่วมประเวณี ระหว่างเขากับเธอเกิดการเปลี่ยนแปลงไป เพราะนั่นคือความจริงที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต เมื่อ การร่วมประเวณีจบสิ้นลงแล้ว การเป็นสามีภรรยาย่อมเกิดขึ้นเป็นผลต่อเนื่องที่ไม่สามารถจะ หลีกเลี่ยงได้ ไม่ว่าผู้ชายที่ร่วมประเวณีด้วยจะเป็นใคร เมื่อเขาเป็นเจ้าของร่างกายที่ทำให้เกิด การร่วมประเวณีเกิดขึ้นจนเกิดผลสำเร็จ เขาย่อมเข้าไปอยู่ในฐานะสามีของหญิงที่ถูกร่วมประเวณี ฉะนั้น การที่เขาได้เป็นสามีของบุตรสาวแล้ว ย่อมมีความชอบธรรมที่จะร่วมประเวณีกับบุตรสาว ในฐานะของภรรยาต่อไป เพราะมันมิได้ทำให้เธอผู้ถูกร่วมประเวณีไปแล้วในครั้งแรกจะต้อง เสียหายอะไรมากไปกว่าเดิม หรืออีกนัยหนึ่ง เธอมิได้เสียหายอะไรเลย

การอ้างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตเป็นเงื่อนไขความชอบธรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและอาจ จะต่อเนื่องไปถึงถึงอนาคตนั้น มักได้รับการสยบยอมจากอีกฝ่ายหนึ่งโดยง่าย หากผู้ถูกกระทำ เป็นผู้มีส่วนร่วมในการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ในอดีตที่ถูกกล่าวอ้างนั้น โดยเฉพาะหากผู้กล่าวอ้าง ถึงความชอบธรรมนั้นมิได้เป็นผู้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตนั้นเลย การอ้างถึง

ความสัมพันธ์ของ “แก้ว” กับเพื่อนชายจนนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่พ่อของเธอใช้อ้างเป็นเงื่อนไขสร้างความปลอดภัย โดยมีการสร้างคำใหม่ว่าเธอได้เสียหายไปแล้วจึงมีเซ่เรื่องเสียหายหากสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นโดยมีเขาเป็นคนที่กระทำ มีลักษณะการอ้างความเสียหายที่เกิดขึ้นบนตัวบุคคลเป้าหมายเพื่อสร้างความชอบธรรมกับการกระทำซ้ำบนตัวของบุคคลเป้าหมาย ซึ่งผู้กระทำซ้ำมิได้เสียหายและมิได้สร้างความเสียหายด้วยในขณะเดียวกัน แต่ในกรณีของ “นนท์” เป็นการใช้เหตุผลสนับสนุนคำพูดใหม่คือความไม่เสียหายในสองลักษณะ คือ การแอบดูน้องสาวของตนเปลือยกายอาบน้ำมิได้สร้างความเสียหายแก่ใคร เพราะเขาเคยถูกน้องสาวแอบดู การเปลือยกายอาบน้ำก่อน “นนท์” จึงอยู่ในฐานะผู้ถูกกระทำจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต ฉะนั้นจึงไม่เป็นการเสียหายในการที่เขาจะเป็นฝ่ายปฏิบัติกับน้องสาวเช่นที่น้องสาวเคยกระทำต่อเขา ในอีกลักษณะหนึ่ง เขาก็อ้างว่า เรือนร่างที่เปลือยของกันและกันเป็นสิ่งที่เคยเห็นมาก่อนแล้วตั้งแต่ในอดีตที่ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน เมื่อจะเป็นการมองเห็นอีกครั้งไม่ว่าจะที่ไหนและเมื่อไร ก็เป็นการมองเห็นในเรือนร่างเดิม ซึ่งมีได้เป็นการล่วงหน้าเมื่อก่อนให้เกิดความเสียหายแต่ประการใด

“การสร้างคำใหม่” โดยการนำคำเก่ามาเปลี่ยนแปลงความหมายให้เกิดความแตกต่างไปจากเดิม นอกจากคำว่า “ความเสียหาย” แล้ว ยังอาจพบได้กับขอบเขตของความเป็นคนดีที่ “แสน” ใช้อธิบายการกระทำของตนเองว่า การรับสารภาพในสิ่งที่ตนเองได้กระทำเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า เขาเป็นคนดีที่เมื่อกล่าวกระทำก็กล้าที่จะรับในสิ่งที่เกิดตามมา โดยยกเหตุเรื่องลูกที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เขาได้บังคับให้นุตรสาวทำลายแต่กลับให้การเลี้ยงดูจนมีชีวิตรอดถึงปัจจุบันเป็นข้อสนับสนุน หรือการอธิบายว่าตนเองมิใช่คนเลวเพราะมิได้เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมลักษณะใด หรือฆ่าใคร เช่นเดียวกับพ่อของ “แมว” ที่นอกจากจะอ้างความชอบธรรมโดยการสร้างคำว่ารักขึ้นใหม่ บนรากฐานของการไม่สามารถตัดใจจากการจากไปของแม่ได้ ประกอบกับไม่ต้องการเห็นลูกอันเป็นที่รักต้องตกไปอยู่ในสถานภาพภรรยาของบุคคลอื่นที่มิได้ให้ความรักที่แท้จริงอย่างที่เขามีอยู่ได้ คำว่าความรักจึงได้รับการปรับขยายความหมายให้เข้ารูปพอดีกับตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด จนสรุปรวมเป็นพฤติกรรมฝ่าฝืนข้อห้ามทางเพศ ด้วยความรักและความมีอยู่ของตัวตนแม่ที่แฝงฝังประกอบสร้างอยู่ในตัวบุตรสาวในฐานะผู้สืบทอดทายาททางสายโลหิต การมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวจึงเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับครึ่งหนึ่งของภรรยาอันเป็นที่รัก กับครึ่งหนึ่งในความเป็นตัวของเขาเอง ฉะนั้นจึง

มิได้เป็นการกระทำที่ผิดหรือขาดความชอบธรรมแต่อย่างใด การสร้างคำใหม่ในลักษณะนี้ปรากฏในวาทกรรมของ “แมว” อย่างชัดเจน เมื่อเขาเห็นว่า ความรักที่มีต่อแม่สามารถถ่ายทอดผ่านเรือนร่างของเธอที่เข้าไปปรนนิบัติเสมือนแม่ที่เคยกระทำต่อพ่อในฐานะของภรรยา อีกทั้งยังเป็นการสื่อแสดงความรักที่ตนมีต่อบิดาผู้ให้กำเนิดในส่วหนึ่งของร่างกายและชีวิตของเธอ จนเธอรับรู้ได้จากอารมณ์และความรู้สึกที่เปลี่ยนไปสู่สถานภาพการเป็นภรรยาของพ่ออย่างชัดเจนที่เกิดขึ้นกับเธอในช่วงหลัง

กรณีของ “ชาย” ก็มีลักษณะของการให้ความหมายคำว่า “คนดี” อยู่ที่การให้ความสนใจในเรือนร่างของบุตรสาวทั้งสอง การขอดูหน้าอก ลูบไล้ และบีบเค้นเต้านมของบุตรสาวก็เพื่อให้บุตรสาวได้มีหน้าอกที่สวยงามได้รูปและมีขนาดที่พอเหมาะ เมื่อโตเป็นสาวเธอจะได้มีเรือนร่างที่สวยงาม และยังจะส่งผลไปสู่การมีน้ำนมเลี้ยงบุตรของพวกเธอเมื่อเธอแต่งงานและมีครอบครัวจนให้กำเนิดบุตรในอนาคต การยกย่องพฤติกรรมนำของตนเองในลักษณะเช่นนี้จึงเป็นการรื้อถอนความหมายของพฤติกรรมเดิมที่ให้คุณค่าว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี พร้อมกับนำความหมายใหม่ที่เอื้อประโยชน์แก่ตนสวมทับเข้าไปในคำเดิมที่ใช้อธิบายพฤติกรรมให้เกิดเป็นคุณค่าที่แตกต่างไป

คำที่สร้างขึ้นเพื่อบอกเล่าสถานภาพที่เขาหรือเธอดำรงอยู่ เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในการอธิบายความชอบธรรม ซึ่งมันโยงไปสู่ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ อำนาจในการต่อรองภาระหน้าที่ และกรอบมาตรฐานความปกติ การมีสถานภาพทางสังคมซ้ำซ้อนในสองสถานภาพหลักที่สำคัญในบุคคลคนเดียวกัน ซึ่งจะต้องแสดงปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ในสถานภาพที่ซ้ำซ้อนสองสถานภาพหลักที่สำคัญเช่นกันนั้น ไม่สามารถที่จะหาคำในวาทกรรมทางเพศกระแสหลักที่จะสามารถสื่อแสดงถึงนัยที่แท้จริงอย่างถูกต้องสอดคล้องและเป็นที่ยอมรับของ “ผู้เคยกระทำ” ได้ เขาและ/หรือเธอจึงเลือกที่จะกำหนดการสร้างคำขึ้นมาเองภายในความเข้าใจของตัวเองผ่านประสบการณ์ที่แท้จริง มิใช่คำที่ถูกสร้างจากบุคคลที่เขียนเกี่ยวกับผู้กระทำทั้งที่ผู้สร้างคำไม่เคยแม้แต่เข้าใจการมีประสบการณ์ที่แท้จริงของคำเหล่านั้น ดังที่ “ปิง” พยายามจะสื่อให้ทราบว่า การรับรู้ที่ถูกต้องจะต้องเกิดตามมาหลังจากการได้ลงมือกระทำแล้วเท่านั้น เช่นเดียวกับ “แมว” “ปู” “นนท์” และ “นี” ที่เห็นว่าเป็นการไม่ยุติธรรมที่จะให้กรอบคิดของคนอื่นที่ไม่เคยลิ้มรสในสิ่งที่กล่าวถึงมากำหนดหรืออธิบายถึงความชอบธรรมใด ๆ ของคนที่เคยมีประสบการณ์ตรง

การที่เขาและเธอต้องอยู่บนการซ้อนทับของสองสถานภาพ สองบทบาท และสองความรู้สึกที่เกิดจากสถานภาพตามธรรมชาติความสัมพันธ์ทางเครือญาติ กับสถานภาพที่เกิดขึ้นภายหลังการกระทำทางเพศ ทำให้การอธิบายโดยใช้คำที่ถูกสร้างขึ้นของ “ผู้เคยกระทำ” เกิดได้ในสองลักษณะ นั่นคือ คำที่มีความหมายในลักษณะของการแยกสถานภาพทั้งสองออกจากกัน กับคำในความหมายที่เกิดเป็นความรู้สึกใหม่โดยรวมทั้งสองสถานภาพเข้าไว้ด้วยกัน

“แสน” เป็นหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างของกรณีศึกษาที่มีการสร้างคำใหม่เพื่อใช้บอกถึงตำแหน่งแห่งที่ของความสัมพันธ์ระหว่างเขากับบุตรสาวว่า เขามีความรู้สึกต่อ “นา” ทั้งในฐานะบุตรสาวและภรรยา แต่มิได้เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเขาพร้อมกันในเวลาเดียวกัน แม้ว่าทั้งสองความรู้สึกที่มีนั้นเป็นความรู้สึกที่มีอยู่แล้วทั้งสองสถานภาพในตัวเขา แต่ถึงอย่างไร ความรู้สึกที่มีต่อบุตรสาวในแต่ละลักษณะจะปรากฏขึ้นมาเองเพียงลักษณะเดียวในเวลาหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาใดและภายใต้บริบทเช่นไร หากเขาเกิดอารมณ์ความต้องการทางเพศ ที่ปรารถนาจะร่วมเพศกับเธอ เขาก็จะรู้สึกว่าเธอเป็นภรรยาที่ต้องทำหน้าที่อย่างเต็มที่ และเขาก็อยู่ในฐานะของการเป็นสามีซึ่งก็ต้องสวมบทบาทของสามีอย่างเต็มที่เช่นกัน แต่ถ้าเป็นเวลาอื่นก็อาจเป็นความรู้สึกว่าเธอเป็นลูกที่มีเขาอยู่ในฐานะของพ่อบังเกิดเกล้า

“...ตอนนั้น (หมายถึงขณะเกิดอารมณ์ความต้องการทางเพศและ/หรือขณะร่วมเพศ—ผู้ศึกษา) ใครจะไปมีอารมณ์คิด นอกจากอย่างนั้นเสร็จแล้วก็เสร็จกัน มันคนละตอน...กับแม่มันก็ไม่เห็นรู้สึกอะไร ตอนนั้นก็ตอนนั้น มันก็เป็นอย่างนั้นกันทุกคนแหละ ใครจะมัวมานั่งคิดทุกครั้ง...ทั้งแม่ทั้งมัน (หมายถึง ‘นา’ --- ผู้ศึกษา) นั่นแหละ ตอนเอามันก็เมียบ ตอนอื่นก็ตอนอื่น ไม่เห็นจะต้องคิดเลย เรื่องพรรคนี่...”

“แสน” เล่าถึงอารมณ์ที่เขารู้สึกกับ “นา” บุตรสาวหลังจากที่เขาได้ตั้งรังเธอเข้ามาอยู่ร่วมพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดแล้ว

กรณีของ “แสน” เป็นการมีอยู่ของทั้งสองบทบาท แต่ปรากฏให้รับรู้ได้ที่ละบทบาท โดยในแต่ละบทบาทดูเหมือนจะแยกขาดไปจากกัน ลักษณะคำอธิบายเช่นนี้กลับไม่ปรากฏให้เห็นในวาทกรรมของ “แมว” เพราะเธอบอกว่า เธอไม่สามารถแยกให้ความรู้สึกฉันคู่สาวที่มีต่อพ่อของเธอให้ออกไปจากความรู้สึกฉันเครือญาติตามสายโลหิตที่มีอยู่ก่อนแล้วได้เลย โดยเฉพาะในช่วงหลังการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพ่อ เธอรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในฐานะการเป็นภรรยาของพ่อมากกว่า แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าความรู้สึกเช่นนั้นจะทำให้ความรู้สึกในฐานะพ่อ-ลูกที่มีอยู่ในตัวเธอต้องลดลงหรือแปรเปลี่ยนไปแต่ประการใด ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจึงนำไปสู่สถานะภาพใหม่ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งมันไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำว่า “ภรรยา” เพราะเธอมิได้เป็นเพียงภรรยา และมันก็ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำว่า “ลูกหรือบุตรสาว” เพราะเธอมิได้เป็นเพียงแค่นุตรสาวของพ่อ หากจะใช้คำว่า “เป็นทั้งภรรยาและทั้งบุตร” เธอก็คิดว่าไม่สามารถอธิบายได้อย่างถูกต้องนัก เพราะมันไม่ใช่ นำความรู้สึกจากสองสถานะภาพมารวมกันในลักษณะผลบวกที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่มันมีความรู้สึกที่มากกว่านั้น หรืออาจจะเหมือนกับคำที่พ่อใช้กับเธอว่า “รักลูกมากกว่าลูกและรักลูกมากกว่าเมีย” ซึ่งเธอก็คิดว่ายังไม่สามารถถ่ายทอดสิ่งที่เกิดขึ้นได้ถูกต้องมากนัก เพราะในความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับเธอ มันมีทั้งส่วนของความเป็นลูก ความเป็นภรรยา ความเป็นสามี ความเป็นพ่อรวมอยู่ในนั้น นอกจากนั้นยังมีในสิ่งที่เลยไปจากความเป็นลูก ความเป็นภรรยา ความเป็นพ่อ และความเป็นสามีอีก ซึ่งเธอบอกว่า มันเป็นการยากที่จะให้เธออธิบายให้เข้าใจได้ มันละเอียดซับซ้อนกว่าที่ทุกคนเข้าใจ หรือคิดว่าเข้าใจ

การไม่สามารถสร้างคำมาอธิบายได้ในปรากฏการณ์ที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมของคนในกระแสหลัก เป็นปัญหาในการสื่อความเข้าใจถึงกันระหว่างบุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์กับบุคคลที่ผ่านประสบการณ์มาแล้ว การสนทนาเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ศึกษากับกรณีของ “นนท์” กับ “นี” ก็ไม่แตกต่างไปจากที่เกิดขึ้นกับกรณีของ “แมว” เมื่อวาทกรรมผ่านการบอกเล่าของ “นนท์” และ “นี” แสดงให้เห็นถึงลักษณะความสัมพันธ์ใหม่ที่เกิดขึ้นภายหลังการสร้างตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนในข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์สายเลือดและนำไปสู่ปฏิบัติการของตรรกะนั้นแล้ว ทั้งสองให้คำบอกเล่าไปในทิศทางเดียวกันว่า สถานะภาพที่เกิดใหม่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำของวาทกรรมทางเพศกระแสหลัก เพราะมิใช่เพียงการรวมสถานะภาพของความเป็นพี่หรือน้องเข้ากับสถานะภาพการเป็นสามีหรือภรรยาเข้าด้วยกันเท่านั้น แต่มันยังมีส่วนเกินที่เกิดต่อการนำสองสถานะภาพนั้นมารวมกันแล้ว มันจึงมิใช่ สามี หรือ ภรรยา ในความหมาย

ตามที่คนในสังคมส่วนใหญ่ที่ให้การยอมรับ และมันเป็นอย่างไรเขาและเธอก็ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดให้ตรงกับที่เขาและเธอรู้สึกได้จริง ๆ แม้แต่เขาทั้งสองยังไม่สามารถอธิบายให้กันเข้าใจได้ด้วยภาษาพูด แต่ทั้งสองเข้าใจกันและสื่อถึงกันได้จากการที่ได้ร่วมปฏิบัติจนเกิดการรับรู้ร่วมกัน ซึ่งคนอื่นที่นอกเหนือไปจากเขาทั้งสองย่อมไม่มีวันที่จะรับรู้และเข้าใจได้

คำที่ทั้งสองใช้สื่อต่อกันอาจเป็นคำเดียวกับที่คนในสังคมใช้สื่อสารกัน แต่ทั้งสองเข้าใจดีว่า ในคำ ๆ เดียวกันนั้น สำหรับเขาทั้งสองมันเป็นมากกว่าหรือแตกต่างไปจากที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเข้าใจกัน “นี่” จึงเป็นภรรยาที่มากกว่าการเป็นภรรยาและเป็นน้องสาวที่มากกว่าการเป็นน้องสาวของ “นนท์” ในทางกลับกัน “นนท์” ก็เป็นสามีที่มากกว่าการเป็นสามี และเป็นพี่ชายที่มากกว่าการเป็นพี่ชายของ “นี่” แต่คำว่ามากกว่าที่เขาและเธอใช้ มันมากกว่าที่คนในกระแสหลักที่ไม่เคยมีประสบการณ์จะเข้าใจได้อย่างถูกต้อง และมันก็ไม่ใช่ความมากกว่าที่มีระดับการวัดเชิงปริมาณเป็นตัวชี้วัดเพียงอย่างเดียว มันหมายถึงเนื้อหาสาระที่อยู่ภายในความรู้สึกและคำพูดที่สร้างใหม่เหล่านั้นด้วย

ปัญหาของคำที่เกิดขึ้นกับกรณีของ “นนท์” กับ “นี่” มีลักษณะแตกต่างไปจากในกรณีของ “ปู” กับ “ปิง” ในหลายประการ ส่วนหนึ่งมาจากรากฐานความคิดที่มีอยู่ในบุคคลทั้งสองกรณีมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะมุมมองที่มีต่อพฤติกรรมกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศ เมื่อ “ปู” และ “ปิง” สร้างความหมายใหม่ให้กับคำว่า “ประสบการณ์ชีวิต” ที่แตกต่างไปจากสังคมกระแสหลักด้วยความหมายใหม่ของคำว่าประสบการณ์ชีวิตทำให้เขาทั้งสองสามารถกระทำทางเพศต่าง ๆ ต่อกันได้โดยมิได้ทำให้เกิดความรู้สึกของความเป็นสามี-ภรรยาหรือความผูกพันอื่นใดนอกจากการได้เป็นผู้ร่วมสร้างประสบการณ์ทางเพศให้แก่กันและกัน การแยกแยะบทบาทหน้าที่ของ “ปู” กับ “ปิง” จึงมีลักษณะแตกต่างไปจากกรณีของ “แสน” ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อการร่วมประเวณีของพี่สาวและน้องชายมิได้ทำให้เกิดสถานภาพใหม่ขึ้น ความสัมพันธ์ของทั้งสองยังคงเป็นไปเช่นเดิมในฐานะพี่สาวกับน้องชาย สิทธิหน้าที่และความผูกพันไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงสู่สถานภาพใดที่นอกเหนือไปจากที่เป็นอยู่ในช่วงก่อนการมีความสัมพันธ์ เพศสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอเป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งของชีวิตปกติที่พี่-น้องจะพึงกระทำได้ การร่วมประเวณีระหว่างเขาและเธอมิใช่การร่วมประเวณีของผู้ชายในบทบาทของสามีและผู้หญิงในบทบาทของภรรยา แต่เป็นการละเล่นหรือกิจกรรมหนึ่งที่ผู้เล่นอยู่ในฐานะและบทบาทของพี่สาวและน้องชายที่มาเล่นด้วยกันเพื่อความสุ

ความเพลิดเพลิดเหมือนการเล่นระหว่างพี่น้องทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยของคนในสังคม ซึ่งแม้จะมีความแตกต่างไปจากคนอื่นบ้างก็เป็นเพียงเฉพาะในส่วนเนื้อหาของกิจกรรมที่ทั้งสองนำมาเล่นด้วยกัน แต่ถ้าจะกล่าวในส่วนของที่เป้าหมายและความรู้สึกที่เป็นพื้นฐานเขาทั้งสองมองว่ามิได้มีส่วนใดที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมการเล่นด้วยกันของพี่น้องทั่วไปในสังคมเลย ปัญหาการซ้อนทับของบทบาทหลายบทบาทบนคนคนเดียวกันจึงมิได้เกิดขึ้นกับเขาทั้งสองแต่ประการใด คำใหม่ที่สร้างจึงเป็นการนำคำเก่าในความหมายเก่ามาร้อยเรียงใหม่และเพิ่มขยายขอบเขตของคำว่าการเล่นที่มีต่อกันภายใต้ความหมายใหม่ของเขาทั้งสอง

ปัญหาของการไม่สามารถหาคำที่มีอยู่ภายในกรอบของความสัมพันธ์ทั่วไปมาอธิบายหรือใช้สื่อสารเพื่อถ่ายทอดให้เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลร่วมสายโลหิตได้ สะท้อนออกมาผ่านประโยคหรือคำอธิบายที่มีอยู่ในวาทกรรมของผู้ที่เคยมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ในสายเลือดในหลายกรณี เมื่อเขาหรือเธอไม่สามารถจะอธิบายให้เกิดความเข้าใจได้เนื่องจากขาดคำที่สามารถใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันได้ระหว่างผู้มีประสบการณ์ตรงกับผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ การใช้คำที่บ่งบอกถึงปัญหาดังกล่าวจึงถูกถ่ายทอดผ่านวลีในหลายลักษณะ ไม่ว่าจะเป็น “ตอบไม่ได้” หรือ “ก็ไม่ทราบ” หรือด้วยคำง่าย ๆ ว่า “ไม่รู้” แต่ทั้งหมดล้วนเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงปัญหาในการสื่อความรู้สึกที่เกิดขึ้นของในแต่ละกรณี เช่นในกรณีของ “แมว” ที่ถ่ายทอดถึงอารมณ์ของเธอในช่วงที่ได้รับการปฏิบัติจากพ่อผ่าน “พฤติกรรมนำ” ที่เป็นสัญญาณในลักษณะคาบเกี่ยวสองสถานะ ว่าเธอตอบไม่ได้ถึงเหตุผลการยอมให้พ่อแสดงพฤติกรรมนำต่อเธอโดยมิได้ทำการปฏิเสธ ไม่ว่าจะเป็นการถูกกอดหรือถูกจูบก็ตาม เพราะบางครั้งเธอก็รู้สึกตื่นเต้นและในบางครั้งมันก็สามารถกระตุ้นให้เธอเกิดอารมณ์เพศ แต่ถึงอย่างไรเธอก็ตอบไม่ได้ว่าที่เธอยอมเพราะชอบหรือเพราะเหตุผลอะไร กระทั่งต่อเนื่องไปสู่การร่วมประเวณี “แมว” ก็บอกว่า เธอไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมเธอจึงไม่ห้ามและปล่อยให้ “พฤติกรรมต่อเนื่อง” นั้นดำเนินต่อไปจนมาจบลงที่การมีเพศสัมพันธ์กับพ่อตนเอง

ในเรื่องเล่าของ “นา” ก็สะท้อนถึงการพยายามสร้างคำใหม่เพื่ออธิบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นว่าเพศสัมพันธ์ที่ตนมีกับ “แสน” พ่อบังเกิดเกล้า นั้น เปรียบเสมือนยาเสพติดที่เสพแล้วก็ยิ่งต้องการที่จะเสพอีก เพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นสร้างความรู้สึกต่อเธอในแบบที่เธอไม่เคยได้รับมาจากที่ใด “นา” ยอมรับว่ามันทำให้เธอติดและในหลายครั้งที่รู้สึกอยากให้พ่อทำ โดยเฉพาะเวลารับรู้เสียงและ/

หรือภาพการร่วมเพศระหว่างพ่อกับแม่ จนบางครั้งรู้สึกไม่พอใจในพฤติกรรมทางเพศที่พ่อและแม่ มีต่อกัน แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเหล่านั้นก็จะได้รับการผ่อนคลายลงเมื่อเธอและพ่อมีเพศสัมพันธ์กัน การมีเพศสัมพันธ์กับพ่อแม่จะสร้างความสุขและความผ่อนคลายให้กับเธอ แต่ในความสุขและการผ่อนคลายนั้นกลับแฝงไปด้วยความอึดอัดใจด้วยเสมอ ซึ่ง “นา” บอกว่า เธอเองก็ตอบไม่ได้ว่า เพราะรู้สึกผิดหรือเป็นเพราะอะไร แต่ท้ายสุดความอึดอัดใจที่เกิดขึ้นก็จะเลือนหายไปเมื่อได้ร่วมเพศกันอีกในเวลาต่อมา การไม่สามารถหาคำมาใช้อธิบายความรู้สึกของ “นา” ยังปรากฏอีกครั้ง ในเมื่อถูกถามเรื่องความรู้สึกที่มีต่อพ่อของตนเอง เธอบอกว่า มิได้รักพ่อในฐานะผู้ชายหรือมีความรู้สึกกับพ่อในฐานะสามี ส่วนอารมณ์ความต้องการทางเพศที่เธอมีกับพ่อ หรืออารมณ์อิจฉาแม่จะเกิดมาจากความรู้สึกแบบไหนเธอตอบไม่ได้

การตอบไม่ได้กับอารมณ์ความต้องการทางเพศของตนที่มีต่อพ่อ ก็เกิดขึ้นกับ “แก้ว” ไม่แตกต่างไปจากที่เกิดกับ “นา” เหมือนที่ “แก้ว” พยายามที่จะบอกถึงความรู้สึกนั้น แต่แล้วเธอก็ต้องติดกับปัญหาของการใช้คำเพื่อการอธิบาย บทสรุปสุดท้ายที่ออกมาก็คือ วลีในลักษณะเดียวกัน เมื่อเธอบอกว่า “..ไม่รู้สิ อยากถูกกอด หรืออะไรก็ไม่รู้...” เพื่อสื่อถึงอารมณ์ในขณะนั้น กรณีของ “นี่” เองก็ไม่แตกต่างไปจากในกรณีอื่น ๆ ดังที่เธอพยายามที่จะถ่ายทอดให้ฟังว่า

“...รู้ว่าเกินกว่าปกติ แต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงยอม ... มันรู้สึกอบอุ่น จะว่าเคลิ้มก็ใช่ ไม่รู้ว่าพูดอย่างไรดี บอกไปก็คงไม่เข้าใจ รู้แต่ว่าชอบ หมายถึงในตอนนั้นนะ...”

ปัญหาของการหาคำอธิบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่แตกต่างหรือเบี่ยงเบนไปจากพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ในสังคม จึงนำไปสู่การสร้างคำใหม่ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การใช้คำเดิมโดยให้ความหมายใหม่ ซึ่งแน่นอนว่าการกระทำเช่นนี้ย่อมเป็นการทำลายคำเก่า ทำให้คำเก่าเกิดความพวามัว คลุมเครือ และหลุดไปจากนิยามเดิมที่ใช้กันอยู่ในสังคมกระแสหลักที่คนส่วนใหญ่ให้การยอมรับ แต่เพราะกลุ่มผู้มีประสบการณ์ในฐานะผู้เคยกระทำเป็นกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมทางเพศในลักษณะเดียวกันแต่มีความเป็นกลุ่มที่เป็นสังคม ฉะนั้นการสร้างคำใหม่

หรือการกำหนดความหมายของคำที่เกิดขึ้นเพื่อใช้อธิบายหรือสื่อถึงพฤติกรรมของตนจึงมิได้เกิดขึ้นโดยความเห็นชอบหรือรับรู้ร่วมกัน แต่เป็นไปในลักษณะของการสร้าง/กำหนดขึ้นใช้สื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจร่วมกันเฉพาะภายในบุคคลที่ร่วมกระทำพฤติกรรมละเมิดข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของกรณีตนเองเท่านั้น การสร้างคำใหม่เพื่อใช้ภายในคู่มิตรรักของตนจึงเป็นการสร้างอัตลักษณ์ของเขาทั้งสองฝ่ายอีกวิธีหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการเปิดขยายและปิดล้อมเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด

ตารางที่ 4.7 แสดงการสร้างอัตลักษณ์ของบุคคลที่มีตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด แยกรายกรณีและรายบุคคล

	กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5	
	พ่อ	แม่ว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นี	ปิง	ปู
<u>สร้างคำใหม่/ทำลายคำเก่า</u>										
● คำเดิมความหมายใหม่										
- ไม่เสียหาย		✓	✓		✓		✓	✓	✓	✓
- การเป็นคนดี	✓	✓	✓		✓					
- ประสบการณ์ชีวิต									✓	✓
● คำใหม่ ความหมายใหม่										
- สถานภาพใหม่		✓	✓				✓	✓		
- ผิดผืนนอกครอบครัว					✓					
- ไม่สามารถหาคำสื่อสารได้				✓		✓	✓	✓		

การสยบ-ยอม/การสงบ-นิ่ง

แม้ภายหลังการพยายามต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของกรณีศึกษาทั้ง 5 กรณีจะมีได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรขึ้นกับเกณฑ์มาตรฐานชีวิตความปกติทางเพศของสังคมส่วนใหญ่ ซึ่งหมายถึงการไม่สามารถเข้าแย่งยึดพื้นที่เพื่อสร้างความชอบธรรมจากวาทกรรมทางเพศกระแสหลักได้ การสถาปนาตนเองของพรรคแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดจึงไม่ได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่ของสังคม แต่ก็มิได้หมายความว่า พฤติกรรมที่จะเมิดต่อระเบียบวินัยของสังคมจะถูกทำลายให้หายไปจากสังคมที่เต็มไปด้วยอำนาจกระแสหลักที่เป็นอยู่ เพียงแต่อำนาจที่ต่อต้านชัดเจนถูกกดทับไว้ภายใต้อำนาจกระแสหลักของสังคมที่ยังคงยึดครองพื้นที่ความชอบธรรมไว้ได้อย่างมั่นคง

บทสุดท้ายของผู้ที่มีพฤติกรรมต่อต้านชัดเจนในลักษณะของการฝ่าฝืนข้อห้ามทางสังคมที่คนส่วนใหญ่ให้การยอมรับ จึงมักจบลงที่การยอมรับในพลังอำนาจกระแสหลัก โดยพาตัวเองกลับเข้าไปสู่สังคมที่มีเส้นใยของอำนาจกระแสหลักเข้ายึดตรึง ควบคุม และชักเชิดให้เขาหรือเธอกระทำไปตามข้อกำหนดของเกณฑ์มาตรฐานชีวิตความปกติ หรืออาจจะยังคงดิ้นรนต่อสู้ต่อไปด้วยพรรคแห่งการต่อต้านชัดเจนภายใต้ความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยเส้นใยของอำนาจกระแสหลัก โดยที่เขาหรือเธอก็จะถูกเบียดไล่ออกไปอยู่ในสถานภาพของคนชายขอบ การมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดก็เช่นกัน ในกรณีศึกษาทั้งหมด พบว่า มีช่องทางที่เกิดขึ้นกับ “ผู้เคยกระทำ” ในสองลักษณะ กล่าวคือ “การสยบ-ยอม” ต่ออำนาจกระแสหลัก โดยยุติพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดและนำตัวเองกลับเข้าไปสู่สังคมกระแสหลัก กับ “การสงบ-นิ่ง” ต่ออำนาจกระแสหลัก โดยไม่ให้ความสนใจต่ออำนาจในวาทกรรมทางเพศกระแสหลัก และนิ่งเฉยต่อข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดและยังคงดำเนินพฤติกรรมของตนต่อไป

กรณีของ “ปิง” ที่กระทำร่วมกับ “ปู” เป็นตัวอย่างที่แสดงถึงการสยบ-ยอมต่อวาทกรรมทางเพศกระแสหลัก เมื่อทั้งสองยอมที่จะละทิ้งความสัมพันธ์ทางเพศที่มีต่อกัน และหันกลับไปสู่วิถีชีวิตที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ แม้ว่าในส่วนของ “ปิง” จะมีพฤติกรรมทางเพศที่เข้าข่ายของการต่อต้านชัดเจนข้อกำหนดของมาตรฐานความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นปกติ ด้วยการเลือกที่จะใช้ชีวิตทางเพศร่วมกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน แต่ถึงอย่างไร พฤติกรรมรักร่วมเพศก็ยังพอที่

จะมีพื้นที่ในการสถาปนาความชอบธรรมให้กับตนเองได้มากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด และหากจะนำเรื่องความเบี่ยงเบนของ “ปัง” ในฐานะผู้กระทำการต่อต้านชัดเจนระเบียบวินัยว่า ด้วยรักร่วมเพศมาพิจารณา ก็จะอยู่นอกเหนือขอบข่ายของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ แต่อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาเฉพาะในประเด็นของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดแล้ว กรณีของ “ปัง” และ “ปุ” ก็มีลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ ทำยที่สุดทั้งสองก็เลือกเดินในเส้นทางที่สังคมส่วนใหญ่ให้การรับรอง โดย “การสยบ-ยอม” อย่างปราศจากการเก็บกตหรือปิดทับตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในเครือญาติที่เคยมี

แม้ในกรณีของ “แมว” จะเป็นการยุติพฤติกรรมลงเพราะเงื่อนไขทางธรรมชาติที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่เมื่อถามถึงอนาคตว่า หากสามีของเธอที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยในปัจจุบันต้องจากไปไปลักษณะเดียวกับที่แม่จากเธอไป เธอจะยินยอมให้บุตรสาวของเธอมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ลึกซึ้งกับสามีของเธอในฐานะพ่อของบุตรสาวเหมือนที่เธอเคยกระทำกับพ่อตนเองหรือไม่ “แมว” กลับให้การปฏิเสธโดยอ้างถึงความไม่เชื่อมั่นว่า สามีของเธอจะเป็นคนดีหรือเหมาะสมกับบุตรสาวของเธอเหมือนกรณีพ่อกับเธอหรือไม่ และเมื่อถามว่าหากเงื่อนไขทุกอย่างเป็นเหมือนที่เคยเกิดขึ้นกับพ่อและเธอ เธอจะยินยอมให้สามีและบุตรสาวมีความสัมพันธ์ในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นกับเธอหรือไม่ “แมว” เลี่ยงที่จะให้คำตอบ โดยบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่เหตุการณ์สมมติจะเกิดขึ้นได้จริง เช่นเดียวกับกรณีที่เธอจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุตรชายที่เกิดจากเธอ การปฏิเสธที่จะตอบหรือการบ่ายเบี่ยงที่จะแสดงความคิดเห็น ทำให้เกิดข้อสมมติฐานขึ้นสองประการ ในประการแรก “แมว” ให้การยอมรับในข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่จะเกิดขึ้นซึ่งแสดงถึงการยอมรับในวาทกรรมทางเพศกระแสหลัก หรือประการที่สอง เธอยังคงยึดมั่นและให้การยอมรับต่อตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่เพียงแต่เธอได้พยายามกดทับไว้โดยไม่ยอมให้คำตอบที่ชัดเจนในเรื่องที่ถูกถาม แต่เธอเลือกที่จะผลักเรื่องทั้งหมดให้ไปอยู่ภายในเงื่อนไขของอนาคต ว่าจะต้องให้เงื่อนไขนั้นเกิดขึ้นจริงก่อนเธอจึงจะสามารถตอบได้ แต่ถึงอย่างไร ทั้งสองสมมติฐานที่มีล้วนมีฐานรากมาจาก “การสยบ-ยอม” ต่ออำนาจวาทกรรมทางเพศกระแสหลักที่ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ดังจะเห็นได้จาก การที่ “แมว” ยุติพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของเธอลงและใช้ชีวิตเยี่ยงบุคคลทั่วไปในสังคม ส่วนเรื่องในอนาคตแม้มีความเกี่ยวข้องกับตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่เธอเคยกระทำก็เป็นสิ่งที่เธอไม่ได้คิดหรือพยายามที่จะหาช่องทางที่จะให้มันเกิดขึ้นกับเธออีก

นอกจาก “การสยบ-ยอม” ที่ปรากฏให้เห็นในรูปลักษณะของการยุติพฤติกรรมที่แสดงถึงการต่อต้านชัดเจน และกลับไปดำเนินชีวิตในรูปแบบที่สอดคล้องกับมาตรฐานความปกติของสังคมส่วนใหญ่ที่ให้การยอมรับ โดยเขาและ/หรือเธอยอมสละตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนออกไปจากวิธีคิดและวิถีปฏิบัติแล้ว “การสยบ-ยอม” ในอีกรูปลักษณะหนึ่ง คือการยินยอมที่จะยุติพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนและยอมปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสังคม แต่เป็น “การสยบ-ยอม” ที่ฝังทับตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนไว้ภายใน รอว่าวันใดที่เงื่อนไขปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงอำนาจของวาทกรรมกระแสหลักสิ้นคลอน ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่กดเก็บไว้ในเขาและ/หรือเธอก็จะปรากฏขึ้นให้เห็นได้ภายใต้สภาวะที่มีพร้อมในการแสดงตัว การยุติและยินยอมปฏิบัติตามมาตรฐานสังคมจึงเป็นภาวะของการความมีเสถียรภาพที่ไม่มีเสถียรภาพที่แท้จริงในบุคคลเหล่านั้น “นนท์” และ “นี่” เป็นกรณีศึกษาที่ตกอยู่สถานการณ์ที่กล่าวมาข้างต้น เพราะแม้ทั้งสองจะยินยอมยุติพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของตน แต่การยุติล้วนเกิดจากการถูกอำนาจกระแสหลักจากทุก ๆ ความสัมพันธ์ที่นอกเหนือไปจากเขาทั้งสองคนเข้ากระทำจนเขาและเธอต้องยินยอมที่จะกดเก็บตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ไว้ภายใน หากเกิดสถานการณ์ที่ทำให้เงื่อนไขของอำนาจจะเปลี่ยนแปลง จนเชื้อต่อการยึดแย้งเพื่อยึดครองพื้นที่แห่งความชอบธรรม ณ สถานการณ์นั้นตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ภายในก็จะสามารถปรากฏตัวและมีปฏิบัติการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามทางเพศของวาทกรรมกระแสหลัก

...ถ้าเลือกได้เธอ ไม่ขอตอบนะ เธอเป็นว่า ที่เป็นอยู่คนอื่นเลือกให้ ใครก็อยากเลือกในสิ่งที่ต้องการ คนเราน่ะอยู่อีกไม่นานก็ตาย แต่ก่อนตาย ผมว่าทุกคนแหละที่อยากทำในสิ่งที่เขาต้องการ ถ้าเขามีโอกาส...”

“นนท์” กล่าวแสดงนัยผ่านบทสนทนาที่แสดงถึงการกดเก็บและพร้อมที่จะปรากฏตัวของพฤติกรรมที่ต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในเครือญาติ เช่นเดียวกับ “นี่” ที่ยืนยันว่า ถ้าเธอมีสิทธิ์ที่จะเลือก เธอก็จะเลือกเป็นภรรยาของพี่ชายเธอต่อไป

แต่ “การสยบ-ยอม” ดูจะไม่ใช่วิถีทางเดียวที่ผู้มีประสบการณ์จะต้องเลือกปฏิบัติ เพราะ “ชาย” เป็นคนหนึ่งที่ปฏิเสธ “การสยบ-ยอม” เขายังคงประพฤติปฏิบัติตนไม่แตกต่างไปจากเดิมมากนัก นั่นคือ ยังคงดำเนินชีวิตอยู่บนวิถีของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดต่อไป แม้ “แก้ว” ซึ่งเป็นบุตรสาวคนแรกที่เขาตั้งรังเข้ามาสู่พฤติกรรมการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดได้สำเร็จจะยุติบทบาทในฐานะการเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของเขาไปนานแล้ว แต่ “กิ่ง” บุตรสาวคนสุดท้ายของเขายังคงเดินอยู่บนวิถีของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดร่วมกับเขาแม้ในปัจจุบัน พฤติกรรมการมีภรรยาสองคนที่คนหนึ่งคือภรรยาผู้ให้กำเนิดภรรยาคนที่สองร่วมกับเขายังเป็นสิ่งปกติในครอบครัวของ “ชาย” เหมือนเมื่อหลายปีที่ผ่านมา แต่อาจจะต่างไปบ้าง ตรงที่ภรรยาอีกคนซึ่งเป็นบุตรสาวของเขาเช่นกันได้นั้นหลุดออกไปจากขอบเขตปริณิณของการมีเพศสัมพันธ์ในเครือญาติ คงทิ้งไว้แต่น้องสาวให้ทำหน้าที่ที่เธอเคยกระทำต่อไป การดิ้นรนที่จะกระทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับระเบียบวินัยทางสังคมของ “ชาย” จึงเป็นการ “การสงบ-นิ่ง” ปฏิเสธที่จะให้ความสนใจต่อกฎเกณฑ์ทางสังคมกระแสหลักที่มีอยู่ เป็นการสงบที่อยู่บนรากฐานของ “การปิดล้อม” ที่จะยอมรับว่าทกกรรมอื่นใดอันจะเกิดผลขัดแย้งต่อสิ่งที่เขากระทำ พร้อมทั้ง “การนิ่ง” ต่อกระแสอำนาจของข้อบัญญัติทางเพศที่มีอยู่ในสังคม การต่อสู้ภายใต้รูปแบบของ “ชาย” เป็นการดึงตัวเองออกมาจากเส้นใยของอำนาจหลักที่พาดโยงซับซ้อนอยู่ในความสัมพันธ์ของสังคมที่คนส่วนใหญ่ให้การยอมรับ ซึ่งมีได้แตกต่างไปจากที่ “แสน” บอกเล่าถึงความสัมพันธ์ที่ตนเองยังคงมีอยู่กับบุตรสาวหลังจากที่เขาต้องหมดสิ้นอิสรภาพอยู่ในเรือนจำนานนับปี การได้รับอิสรภาพอีกครั้งทำให้เขาสามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติอีกครั้งกับภรรยาทั้งสองของเขา อันหมายถึงภรรยาและบุตรสาวที่ปัจจุบันสังคมครอบครัวของเขาก็ให้การยอมรับในฐานะเป็นภรรยาของเขาอีกคน แม้ว่าพฤติกรรมของ “แสน” ที่กระทำต่อ “นา” บุตรสาว จะไม่ได้รับการยืนยัน เป็นคำพูดที่ชัดเจนจาก “นา” แต่เธอก็มิได้ให้การปฏิเสธอย่างจริงจังนักเมื่อถูกถามถึงประเด็นนี้ ในขณะที่ “สุ” เองก็ให้ข้อมูลไปในทิศทางที่สนับสนุนคำพูดของ “แสน” มากกว่า จึงเชื่อได้ว่าเหตุการณ์ที่ “แสน” บอกเล่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นความจริงที่เกิดขึ้น แต่ถึงอย่างไร เราก็สามารถพบเห็นตรรกะแห่งการต่อต้านขัดขืนที่ยังคงมีอยู่ในตัวของ “แสน” ที่แสดงผ่านวาทกรรมของเขาเอง เป็นการยืนยันเจตนาของตนว่า เขายังคงเชื่อมั่นในความถูกต้องชอบธรรมของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดขึ้น อีกทั้งมิได้ปฏิเสธการแสวงหาโอกาสเพื่อ “การเปิดขยาย” และผลิดซ้ำพฤติกรรมเหล่านั้น

จากกรณีศึกษา จะเห็นได้ว่า ตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนยังไม่สามารถเข้าแย้งยึดพื้นที่ ความชอบธรรมจากวาทกรรมทางเพศกระแสหลักได้อย่างสมบูรณ์แบบทั้งหมด ดังผลที่ปรากฏ จากบทสุดท้ายของการต่อสู้ชัดเจนที่แสดงออกมาในสองลักษณะ คือ “การสยบ-ยอม” โดยละทิ้ง ตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนและยอมรับอำนาจของวาทกรรมทางเพศกระแสหลัก เป็นการแสดงถึง อำนาจของวาทกรรมทางเพศกระแสหลักที่มีเหนือกว่าตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจน สามารถแย้งชิง พื้นที่ความชอบธรรมกลับคืนมาจากตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนได้สำเร็จหรืออย่างน้อยก็มากกว่า พื้นที่ที่ตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนยึดครองอยู่ เป็นเหตุให้เขาและ/หรือเธอเหล่านั้นยอมปฏิบัติตาม ตามเกณฑ์ของสังคมกระแสหลัก ส่วนผลสุดท้ายของการต่อสู้ชัดเจนอีกลักษณะหนึ่งคือ “การสงบ-นิ่ง” ต่อกวาทกรรมทางเพศกระแสหลักเพื่อตอบโต้ข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด โดยยังคง ปฏิบัติตามตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนและปฏิเสธข้อห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดด้วยการไม่ แสดงการรับรู้ในข้อห้ามเหล่านั้นถึงแม้จะมีการรับทราบก็ตาม จากการนิ่งเฉยต่ออำนาจกระแส หลักในสังคมได้ชี้ให้เห็นว่าการต่อสู้แย้งชิงพื้นที่ความชอบธรรมระหว่างวาทกรรมไม่จำเป็นต้องนำไปสู่ การจํานนหรือการต่อต้านชัดเจนมากไปกว่าความนิ่งเฉย ทั้งนี้เพราะกระบวนการประกอบสร้าง และการผลิตซ้ำของวาทกรรมมีความซับซ้อนและไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว (Foucault, 1990: 110) ฉะนั้น การนิ่งเฉยโดยไม่ให้ความสำคัญกับอำนาจที่เข้ากระทำจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของ ปฏิบัติการที่บุคคลมีต่ออำนาจที่กระทำอันแสดงถึงการปฏิเสธและไม่ยอมจํานนต่อปฏิบัติการแห่ง อำนาจนั้น บุคคลในกรณีศึกษาที่แสดงพฤติกรรม “การสงบ-นิ่ง” จึงมีลักษณะที่ตรงข้ามกับกลุ่ม ที่ “สยบ-ยอม” อันหมายถึงวาทกรรมทางเพศกระแสหลักยังมีอาจแย้งยึดพื้นที่ความชอบธรรมคืน จากบุคคลเหล่านั้นได้ ตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนจึงเป็นวาทกรรมที่ยังคงยึดครองพื้นที่และสร้าง ความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดให้กับเขาและ/หรือเธอในกลุ่มนี้ อย่าง น้อยก็ต้องมากกว่าพื้นที่ความชอบธรรมที่วาทกรรมทางเพศกระแสหลักจะแย้งยึดได้

บทสรุปที่กล่าวมาตั้งอยู่บนพื้นฐานเฉพาะกรณีศึกษาในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ โดยมีเงื่อนไข เวลา ณ ช่วงตอนที่เข้าเก็บข้อมูลเท่านั้น ไม่สามารถใช้อธิบายนอกเหนือข้อจำกัดที่กล่าวมาได้ เพราะเมื่อเวลาเปลี่ยนไป การแย้งยึดพื้นที่ความชอบธรรมของวาทกรรมคู่ตรงข้ามในเรื่องเพศสัมพันธ์ในสายเลือดอาจมีการเปลี่ยนแปลง เลื่อนไหลไปได้ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของวาทกรรม ประการหนึ่ง ทำให้การนำข้อสรุปที่ต่างเงื่อนไขไปอธิบายปรากฏการณ์ที่แตกต่างจึงเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความสามารถที่จะกระทำได้

ตารางที่ 4.8 แสดงผลสุดท้ายจากการต่อต้านขัดขืน แยกรายกรณีและรายบุคคล

	กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5	
	พ่อ	แม่ว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นี	ปิง	ปู
<u>การสยบ-ยอม/การสงบ-นิ่ง</u>										
การสยบ-ยอม	N	√				√	√	√	√	√
การสงบ-นิ่ง			√	√	√					

หมายเหตุ N ไม่สามารถหาข้อเท็จจริงได้

ตรวจแห่งการต่อต้านขัดขืน

ทั้ง “การเลือกหยิบ” และ “การสร้างใหม่” ในวาทกรรมที่นำมารองรับความชอบธรรมของตรวจแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด ได้แสดงให้เห็นถึงปฏิบัติการแห่งอำนาจของวาทกรรมชายขอบที่ถูกวาทกรรมกระแสหลักเบียดไลให้ไปอยู่ในบันไดขั้นต่ำของการจัดช่วงชั้นความรู้ เนื่องจากเนื้อหา (contents) ของวาทกรรมที่ประกอบเป็นตรวจแห่งการต่อต้านขัดขืนมีลักษณะกระจัดกระจาย ไม่มีความต่อเนื่อง และขาดความเป็นระบบจนไม่สามารถยึดครองความเป็นความรู้ที่ได้รับการยอมรับได้ (Foucault, 1980: 82) ต่อเมื่อมีการเปิดช่องให้ออกาสและพื้นที่แก่วาทกรรมที่ถูกเก็บกดจากอำนาจกระแสหลักเหล่านี้ได้แสดงตน ก็ทำให่วาทกรรมชุดความรู้/สัจจะของบุคคลที่ได้ชื่อว่าผิดปกติถูกถ่ายทอดออกมาสู่พื้นที่สาธารณะในฐานะ “เสียงโต้แย้งจากชายขอบ” (local character of criticism) ที่สื่อให้ทราบถึงตรวจที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตของพวกเขาและเธอ

ตรวจแห่งการต่อต้านขัดขืนซึ่งอยู่เบื้องหลังการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดทั้งในส่วนของ “การมีอยู่” และ “การแสวงหา” ไม่ว่าจะอยู่ใน “ช่วงแรก” หรือ “ช่วงหลัง” ของกรณีศึกษาทั้งหมด สามารถจัดแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม คือ ตรวจแห่งการต่อต้านขัดขืนที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยความรัก ว่าด้วยเวรกรรม ว่าด้วยความมีเหตุผล และว่าด้วยเกณฑ์มาตรฐานความปกติ ซึ่งตรวจทั้งหมดล้วนมีรากฐานมาจาก “การเลือกหยิบ” และ/หรือ “การสร้างใหม่” เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมทางเพศที่ฝ่าฝืนของตน

ตรรกแห่งการต่อต้านขั้วขึ้นที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยความรัก

เป็น “การเลือกหยิบ” มาจากวาทกรรมกระแสหลัก ทั้งในลักษณะของ “การมีอยู่” และ “การแสวงหา” โดยอธิบายพฤติกรรมของตนว่า มีรากฐานมาจากความรักฉันคู่สาว หรือหากเป็น “การแสวงหา” ก็จะอธิบายว่า ในช่วงหลังของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ละเมิดข้อกำหนดทางสังคมนั้น เขาหรือเธอก็เกิดความรู้สึกที่เปลี่ยนไป จากความรัก ฉันคู่สาวไปสู่อารมณ์รักฉันสามีภรรยาที่แท้จริง และเมื่อวาทกรรมกระแสหลักได้ให้การยกย่องความรักว่าเป็นพฤติกรรมที่บริสุทธิ์ อีกทั้งยังมีการให้คุณค่ากับการมีเพศสัมพันธ์ที่เกิดจากความรักเป็นพื้นฐานว่าเป็นสิ่งที่ดีงามและคู่ควรกับความเป็นมนุษย์ ทำให้ตรรกแห่งการต่อต้านขั้วขึ้นเข้าช่วยใช้และสวมทับในประเด็นของคุณค่าแห่งความรัก และแทรกซึมเข้าไปเพื่อแย่งยึดพื้นที่แห่งความชอบธรรม โดยการเชื่อมโยงตรรกะว่า ความรักที่เขาและ/หรือเธอมีต่อกันเป็นความรักที่เกิดจากความบริสุทธิ์ใจ จนนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศระหว่างกัน หากได้เกิดขึ้นจากความใคร่หรือเพียงเพราะอารมณ์ความต้องการที่จะหาความสุขจากเพศระหว่างกันเท่านั้น ลักษณะดังกล่าวเป็น “การเลือกหยิบ” บางส่วนของวาทกรรมกระแสหลักที่เอื้อประโยชน์แก่ตน และพยายามปกปิดกลไกที่มีอยู่ภายในไม่ให้แสดงตัวออกมา ซึ่งมีใช่เฉพาะตรรกแห่งการต่อต้านขั้วขึ้นเท่านั้นที่มุ่งเน้นการซ่อนเร้นการทำงานของอำนาจ แต่หมายถึงอำนาจในทุกส่วนอันรวมถึงอำนาจของวาทกรรมกระแสหลัก เพราะหากอำนาจสามารถปกปิดหรืออำพรางกลไกของตนไว้ได้มากเพียงใด ก็จะผลให้ปฏิบัติการของอำนาจสามารถก่อให้เกิดผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น (Foucault, 1990: 86)

การแย่งยึดเพื่อสร้างความชอบธรรมของตรรกแห่งการต่อต้านขั้วขึ้นที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยความรัก ได้แสดงให้เห็นถึงกระบวนการสร้าง “เอกลักษณ์” ให้กับวาทกรรมของตนพร้อมกับสร้าง “ความเป็นอื่น” ให้กับวาทกรรมที่แตกต่าง อันเป็นวิธีเดียวกันกับที่ตรรกแห่งการต่อต้านขั้วขึ้นถูกกระทำจากวาทกรรมหลัก (dominance discourse) ที่สามารถเข้ายึดตรึงและสถาปนา “เอกลักษณ์” และ “ความหมาย” (significance) ไว้ได้ก่อน ทั้งหมดจึงเป็นเรื่องของการใช้อำนาจและความรุนแรงเข้าไปบังคับ ยัดเยียดให้เป็นวาทกรรมชุดหนึ่ง ขณะเดียวกันวาทกรรมชุดดังกล่าวก็จะเก็บกด ปิดกั้น ขจัด หรือทำลายมิให้ สิ่งที่แตกต่างกันปรากฏตัวขึ้น” (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. 2542: 7) การต่อสู้ระหว่างอำนาจทั้งสองจึงเป็นไปโดยวิธีการที่มีได้แตกต่างกันไป จากกัน เพื่อเป้าหมายเดียวกัน และต่างเป็นคู่ตรงข้ามที่มุ่งกระทำต่อกันและกัน

ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยเวรกรรม

เป็นการอธิบายผ่านกรอบของเวรกรรมทางพุทธศาสนาว่าสิ่งที่เกิดขึ้นหรือสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปทั้งหมดนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากการประกอบกรรมของตนในอดีตกาล ซึ่งหมายถึงทั้งในชาติกำเนิดปัจจุบันที่สามารถระลึกถึงและจดจำได้และในอดีตชาติที่ผ่านมาและไม่สามารถรับรู้ถึงสิ่งที่ตนเองได้กระทำ จากกรรมที่ตนเองได้ก่อขึ้นจึงส่งผลกระทบต่อให้เกิดเหตุการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เขาและ/หรือเธอจึงพร้อมที่จะให้ทุกอย่างคงดำเนินต่อไป เพื่อเป็นการชดใช้กรรมที่ได้ก่อไว้ โดยหวังว่าเมื่อหมดวิบากกรรมแล้วทุกอย่างก็นำไปสู่สิ่งที่ดีกว่าด้วยตัวของมันเอง การอธิบายโดยยึดกรอบของเวรกรรมในลักษณะนี้พบได้ทั้งในส่วนของการมีอยู่และในส่วนของแสวงหา เป็นตรรกะที่ถูกใช้อธิบายความชอบธรรมให้แก่พฤติกรรมทางเพศของตนทั้งในส่วนของ “ผู้เคยกระทำ” และบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้อง

การเลือกหยิบวาทกรรมทางด้านศาสนาเพียงบางส่วนของเวรกรรมจึงมีลักษณะของกระบวนวิธีที่มีได้แตกต่างไปจากการเลือกหยิบในบางส่วนของวาทกรรมเรื่องความรัก เพราะเป็นการฉายใช้และสวมทับในส่วนที่สอดคล้องกับวาทกรรมของ การต่อต้านชัดเจน อีกทั้งในเรื่องของศาสนาโดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเวรกรรมเป็นสิ่งที่สังคมกระแสหลักให้การยอมรับ ประกอบกับมีการเพิ่มคุณค่าลงไปในวาทกรรมเหล่านั้นว่าเป็นสิ่งที่ดี สูงค่า และคู่ควรแก่การปฏิบัติ จริยธรรมและศีลธรรมจึงเป็นอีกด้านหนึ่งของอำนาจที่แสดงถึงปฏิบัติการด้านบวก (positive) ที่เข้าจัดการและควบคุมมนุษย์ให้แสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่เหมือนกันผ่านทางระเบียบวินัย (Foucault, 1980: 96 - 102) แต่ภายใต้ระเบียบวินัยทางจริยธรรมที่เข้ายึดตรึงพฤติกรรมมนุษย์ กลับถูกวาทกรรมตรงข้ามเข้าฉายใช้ สวมทับ และประสานเข้ากับยุทธศาสตร์หลักจนมีปฏิบัติการของการตอบโต้ได้อย่างสอดคล้องต่ออำนาจที่เป็นเป้าหมาย สิ่งที่เกิดขึ้นจึงแสดงถึงอำนาจแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีอยู่ ณ ที่เดียวกับอำนาจที่เป็นเป้าหมายของการต่อต้านชัดเจน การต่อต้านชัดเจนจึงมีลักษณะเป็นอำนาจที่หลากหลาย (multiple) และสามารถที่จะประสานรวมเข้ากับยุทธศาสตร์ระดับใหญ่ได้ (Foucault, 1980: 142)

ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยความมีเหตุผล

ซึ่งประกอบด้วยวาทกรรมที่ว่าด้วยสิทธิส่วนตัว ว่าด้วยประโยชน์สูงสุด ว่าด้วยการทำเกินหน้าเพื่อให้สิ่งที่ดีกว่า และว่าด้วยการไม่ได้ทำให้บุคคลภายในครอบครัวเดือดร้อน สามารถพบได้ทั้งในส่วนของ “การมีอยู่” และ “การแสวงหา” ทั้ง “การเลือกหยิบ” และ “การสร้างใหม่” เหตุที่นำตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนทั้งหมดที่กล่าวมารวมไว้ในกลุ่มเดียวกัน เพราะวาทกรรมทั้งหมดมีความเกี่ยวเนื่องโยงใยเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และมีรากฐานมาจากการมีกรอบความคิดว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผล (rational man) อันเป็นผลมาจากแนวคิดเรื่องการเป็นองค์ประธาน (subject) ของมนุษย์ (ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Foucault, 1984) จึงเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่เขาหรือเธอจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกกระทำหรือไม่กระทำการใดสิ่งหนึ่ง เพราะทุกคนย่อมเลือกกระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์สูงสุด ฉะนั้นการตัดสินใจที่จะมีและ/หรือยอมให้มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตของแต่ละบุคคลจึงเป็นเหตุผลส่วนตัวที่อยู่ภายใต้บริบทและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไปในแต่ละกรณี และภายใต้เงื่อนไขของแต่ละบุคคล

การอธิบายผ่านกรอบคิดที่ว่าสิ่งที่ตนเองกระทำเป็นไปเพื่อสิ่งที่ดีกว่าแม้จะเป็นการกระทำที่เกินหน้าที่อันพึงกระทำตามแนวคิดของวาทกรรมกระแสหลักก็เกิดรากฐานของความเป็นมนุษย์ผู้มีเหตุผล เช่นเดียวกับกรออ้างว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่ตนเองกระทำลงไปหรือกำลังปฏิบัติอยู่ไม่ได้ทำให้บุคคลภายในครอบครัวเดือดร้อนหรือเสียหายแต่อย่างใด ทั้งสองกรอบวิธีคิดจึงมี “ระบอบความถูกต้อง” ในลักษณะคล้ายคลึงกัน แม้จะมีความแตกต่างกันไปบ้างในรายละเอียด ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของกรณีศึกษาที่มีความเป็นอิสระต่อกัน การสร้างเอกลักษณ์และตัวตนหรือความเป็นองค์ประธานของมนุษย์ที่ “ผู้เคยกระทำ” หยิบยืมมาใช้ในการสร้างความชอบธรรมให้กับตนเองเป็นการแสดงถึงการประกอบสร้างที่เกิดจากวาทกรรม (discursive formation) ที่มีทั้งการประสาน การบรรจุ และ/หรือการผนวกรวมจนก่อให้เกิดความหมายขึ้นอันเป็นภาคปฏิบัติของวาทกรรม (discursive practices) อีกนัยหนึ่งก็คือ ภายในปริมณฑลที่มีวาทกรรมครอบครองพื้นที่อยู่ (discursive field) ย่อมต้องมีการปะทะ ประสานต่อสู้ แ่งชิง ผนวกรวม สวมทับ แทนที่ หรือขจัดออกจากพื้นที่อยู่เสมอ (Foucault, 1980: 69 – 70)

ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีรากฐานจากวาทกรรมที่ว่าด้วยเกณฑ์มาตรฐานความปกติ

การเลือกหยิบและสร้างใหม่โดยอ้างถึงเกณฑ์ชี้วัดความเป็นปกติของสังคมกระแสหลักสามารถพบได้ทั้งในส่วนของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนทั้งที่เป็นการมีอยู่และการแสวงหา การอ้างมาตรฐานความปกติอาจเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ว่า คนอื่นในสังคมที่มีสถานภาพเดียวกับที่เขาหรือเธอเป็นอยู่ก็มีพฤติกรรมทางเพศเหมือนที่พวกเขาและ/หรือเธอได้กระทำต่อกัน โดยมิได้มีการนำ ข้อมูลหรือเหตุการณ์ที่เป็นจริงตามที่กล่าวอ้างมายืนยันให้การสนับสนุน หรืออาจเป็นการอ้างมาตรฐานความปกติโดยการโยงเชื่อมสาระที่มีอยู่ในวาทกรรมที่เป็นเกณฑ์ชี้วัดมาตรฐานความปกติให้เข้ามาสู่พฤติกรรมทางเพศของตน เช่น การอ้างถึงความเป็นคนดีที่มีได้กระทำการละเมิดต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่น หรือการอ้างว่าสิ่งที่ตนเองกระทำเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของบุตรที่ดีและ/หรือเป็นการทำหน้าที่ของบิดาที่ดี

ถึงแม้มาตรฐานความปกติจะเป็นความรู้/ความจริงที่อยู่ในชุดความรู้ทางสังคมศาสตร์ในกระแสหลัก ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือประดิษฐกรรมของเทคโนโลยีทางอำนาจเหนือร่างกาย เพื่อสร้างระเบียบวินัยและควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ (Foucault, 1991a: 215 - 216) แต่ “ผู้เคยกระทำ” สามารถนำมาใช้เป็นส่วนประกอบในการสร้างตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีต่อชุดชี้วัดมาตรฐานความปกติ อันเป็นสิ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างวาทกรรม ที่มีได้เกิดขึ้นเฉพาะในส่วนของวาทกรรมที่อยู่ในชุดเดียวกันเท่านั้น เพราะวาทกรรมแต่ละชุดหาได้เป็นอิสระต่อกันแต่อย่างใด แม้จะเป็นชุดของคุณตรงข้าม “ด้วยความสัมพันธ์ที่มีทั้งการปะทะ ประสาน ต่อสู้ หนุนใช้ แทนที่ ผนกรวม สวมทับ หรือขจัดออกไปจากพื้นที่เดิม วาทกรรมจึงเป็น “สนามแห่งพลัง” ในการแย่งชิงการสร้างนิยาม” (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2542: 111) จากข้อเท็จจริงที่ค้นพบ ในกรณีที่อ้างความชอบธรรมด้วยวาทกรรมที่ว่าด้วยการทดแทนพระคุณของบิดามารดา จะปรากฏให้เห็นถึงการหนุนใช้ สวมทับ และผนกรวมเข้ากับแนวคิดเรื่องพฤติกรรมปกติของบุคคลตามสถานภาพที่กำหนดไว้ในวาทกรรมหลักเรื่องมาตรฐานการชี้วัดความปกติของบุตรและผู้ให้กำเนิดจะพึงมีต่อกัน อีกทั้งยังปรากฏ “สนามแห่งพลัง” จากการเข้าแย่งชิงเพื่อให้ความหมายของคำว่า “การทดแทนบุญคุณ” และ “การเป็นบุตรที่ดีของพ่อแม่”

ภายใต้การเข้าแย้งซึ่งกันที่ความชอบธรรมของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดทั้งหมดที่พบจากกรณีศึกษาเพื่อการสถาปนาและหยั่งรากลงได้บนพื้นที่ทางความคิดไม่ว่าจะเป็นการแย้งซึ่งกันที่ความชอบธรรมที่เกิดขึ้นในระดับปัจเจกบุคคล ระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอันเป็นบุคคลเป้าหมาย หรือในระดับความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง สิ่งที่จะต้องกระทำให้เกิดขึ้นในทุกกรณีและทุกระดับการแย้งซึ่งกันก็คือ การเปลี่ยนระเบียบวิธีจัดการกับความจริง หรือที่เรียกว่า “ระบอบของความจริง” (regime of truth) ที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล ซึ่งระบอบของความถูกต้องนั้นเป็นผลมาจากวาทกรรมกระแสหลักที่สามารถเข้ายึดครองและจัดการระบบความคิดของบุคคลเหล่านั้นได้ก่อนที่วาทกรรมของตรรกแห่ง การต่อต้านชัดเจนจะเข้ามาแย้งซึ่ง ระบอบของความถูกต้องจะทำหน้าที่จัดประเภทและกำหนดความถูกต้องให้กับวาทกรรมอื่น ๆ ว่า วาทกรรมใดเป็นความจริง และวาทกรรมใดไม่เป็นความจริง (Sheridan, 1980: 131) ความจริงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในกรอบของอำนาจ หรืออีกนัย “ความจริงก็คืออำนาจ” (Foucault, 1980:133)

การเปลี่ยนระบอบของความจริงจึงเป็นรากฐานสำคัญของการสถาปนาความชอบธรรมของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน เพราะหากบุคคลที่เป็น “ผู้เคยกระทำ” มิได้มีการปรับเปลี่ยนหรือจัดการระบอบของความจริงของตนแล้ว พฤติกรรมทางเพศที่ละเมิดต่อระเบียบวินัยของสังคมย่อมไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยการตัดสินใจของเขา/เธอเพื่อกระทำการดังกล่าว แต่เมื่อวาทกรรมที่ต่อต้านชัดเจนสามารถเข้าไปแย้งยึดพื้นที่จากวาทกรรมหลักที่มีอยู่เดิมได้ และสามารถเข้าไปปรับเปลี่ยนระบอบของความจริงที่บุคคลเหล่านั้นยึดถือได้ การแสดงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เคยเป็นสิ่งที่ผิดปกติ เป็นการกระทำที่ไม่ดี ก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไปอันเนื่องมาจากกรอบในการพิจารณาและจัดประเภทความปกติหรือความดีได้ถูกเปลี่ยนไป “ความดี/ความชั่ว” “กระทำถูก/กระทำผิด” และ “พฤติกรรมปกติ/พฤติกรรมไม่ปกติ” จึงเป็นการประกอบสร้างมาจากวาทกรรม อันเป็นพื้นที่สำคัญในการทำให้อำนาจหมุนเวียน เปลี่ยนถ่าย และแทรกซึมได้อย่างทั่วถึงและต่อเนื่องในทุกระนาบของสังคม (Foucault, 1980: 119 - 120) สิ่งเหล่านี้หาได้มีสาระหรือแก่นสาร (essence) ที่แท้จริงอยู่ภายในแต่อย่างใด การมีอยู่ของสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงผลของประดิษฐกรรมทางวัฒนธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย และแต่ละสังคมที่ใช้เป็นเครื่องมือของอำนาจในการสร้างระเบียบวินัยให้มนุษย์มีพฤติกรรมที่เหมือนกันอันถือเป็นความมีระเบียบในสังคม (Foucault, 1970: 386)

บทสรุปจากข้อเท็จจริงที่ค้นพบ

จากข้อเท็จจริงของกรณีศึกษา พบว่า ใน “ครั้งแรก” ของการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดมี ทั้งที่เกิดการยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย และการใช้ความรุนแรงหรืออำนาจเข้ากระทำต่ออีก ฝ่ายเพื่อให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย และบางกรณีไม่สามารถหาข้อสรุปได้ว่าเป็นการเกิดขึ้นโดย ความสมัครใจหรือเป็นการบังคับขืนใจ เนื่องจากความไม่ชัดเจนของข้อเท็จจริงอันเป็นผลมาจาก ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูล เพราะบุคคลผู้กระทำฝ่ายชายได้เสียชีวิตลงก่อนที่จะทำการเก็บข้อมูล จะเกิดขึ้น

ในส่วนของการใช้ความรุนแรงและ/หรืออำนาจเข้าบังคับจนฝ่ายหญิงต้องให้ความยินยอม ต่อผู้กระทำนั้น เป็นการเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากโครงสร้างทางชีวภาพและโครงสร้างทางความ สัมพันธ์เชิงอำนาจของบุคคลทั้งสองฝ่าย เมื่อผู้กระทำทั้งหมดเป็นฝ่ายชายที่มีอายุมากกว่าและมี พลังกำลังในการใช้ความรุนแรงมากกว่าทำให้ผู้ถูกกระทำไม่สามารถขัดขืนหรือตระหนักดีถึงผล ร้ายที่จะเกิดขึ้นหากเธอขัดขืน แม้จะมีกรณีของน้องชายกับพี่สาว ที่น้องชายมีวัยวุฒิที่ต่ำกว่า แต่ด้วยโครงสร้างทางชีวภาพที่ฝ่ายชายมีความได้เปรียบกว่าเนื่องจากเป็นคนร่างกายใหญ่โตและ แข็งแรงกว่าผู้ถูกกระทำ เป็นเหตุให้ฝ่ายหญิงที่ถูกกระทำซึ่งแม้จะมีอายุที่มากกว่าน้องชายซึ่งเป็น ผู้กระทำตกอยู่ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันกับในกรณีอื่น ๆ นั่นคือ ต้องให้ความยินยอมเพื่อแลกกับ ความปลอดภัยในชีวิตทั้งในขณะนั้นและ/หรือในอนาคต

นอกจากความเหนือกว่าของร่างกายแล้ว ผู้กระทำยังมีความเหนือกว่าอันเป็นผลมาจาก โครงสร้างทางความสัมพันธ์เชิงอำนาจ โดยเฉพาะในกรณีพ่อกระทำต่อบุตรสาว เพราะพ่อย่อมมี อำนาจในการจัดการกับชีวิตของบุตรและสามารถเข้าไปใช้อำนาจบังคับได้ ซึ่งทั้งสองกรณีที่พ่อใช้ ความรุนแรงกับบุตรสาวล้วนเกิดขึ้นกับครอบครัวที่มีโครงสร้างทางอำนาจที่พ่้อมีอำนาจสูงสุดภายใน บ้านและมีการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะของอำนาจนิยม ในขณะที่แม่ไม่มีอำนาจในการต่อรอง หรือให้ความช่วยเหลือผู้ถูกกระทำได้เลย นอกจากนี้ยังเป็นครอบครัวที่มัก “ละเลย” และ “ปฏิเสธ” เสี่ยงของบุตรสาวที่ถูกกระทำ การบอกเล่าของผู้ถูกกระทำมักถูก “ละเลย” และ/หรือ “ปฏิเสธ” จากบุคคลอื่นที่ได้รับข้อมูลอันเป็นเสี่ยงจากผู้ถูกกระทำเล่าถึงสิ่งที่ได้รับกระทำ ปากฏการณ์ที่ เกิดแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของปฏิบัติการยึดครองอำนาจของวาทกรรมความสัมพันธ์เชิง

อำนาจในแต่ละกรณีศึกษาที่ให้อำนาจกับพ่อจนเป็นเหตุให้เสียงของผู้ถูกระงับหรือแม่แต่ของบุคคลอื่นในครอบครัวได้รับการจัดประเภทเป็นเสียงที่ด้อยค่าและถูกเบียดขับออกไปจากพื้นที่ทางวาทกรรมของครอบครัว ทำให้วาทกรรมที่เกิดจากพ่อเป็นวาทกรรมหลักที่มีอำนาจและความชอบธรรมที่สมาชิกภายในบ้านให้การยอมรับและสยบยอม พร้อมกับการ “ละเลย” และ/หรือ “ปฏิเสธ” วาทกรรมที่เกิดจากบุคคลอื่น

จากกรณีศึกษาพบว่า การต่อต้านชัดเจนยังไม่สามารถเข้าแย้งยึดพื้นที่ความชอบธรรมและสถาปนาตนเองจนคนส่วนใหญ่ในสังคมจะให้การยอมรับได้ แต่การต่อต้านชัดเจนในประเด็นดังกล่าวก็ยังมีอยู่และคงดำเนินต่อไป กล่าวได้ว่า ตราบไคที่ยังมีอำนาจของข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดเข้ากระทำต่อบุคคลในสังคม การแสดงพฤติกรรมและ/หรือวาทกรรมที่แตกต่างขัดแย้งกับพฤติกรรมที่วาทกรรมกระแสหลักให้การรับรองว่าถูกต้องหรือเป็นปกติก็จะยังคงเกิดขึ้นในสังคม แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า ผลสุดท้ายของการปะทะแย้งซึ่งพื้นที่ความชอบธรรมของวาทกรรมคู่ตรงข้ามจะต้องจบลงที่การได้รับชัยชนะหรือพ่ายแพ้ในลักษณะของการทำลายล้างให้วาทกรรมที่ตรงข้ามหมดไปจากพื้นที่ของสนามวาทกรรม เพื่อผู้ชนะจะได้สถาปนาตนเองได้อย่างปราศจากอำนาจอื่นที่ต่อต้านชัดเจน วาทกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดก็เช่นกัน แม้จะเกิดคู่ตรงข้ามระหว่างวาทกรรมที่ห้ามเพศสัมพันธ์ในสายเลือดซึ่งสามารถแย้งยึดพื้นที่ความชอบธรรมจากสังคมส่วนใหญ่ไว้ได้กับวาทกรรมที่ว่าด้วยการมีตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ยอมรับให้เพศสัมพันธ์ในสายเลือดเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ในสังคม ซึ่งแน่นอนว่า วาทกรรมในชุดหลังย่อมตกเป็นวาทกรรมชายขอบที่ถูกอำนาจกระแสหลักเข้าเบียดไล่ให้หลุดออกไปจากศูนย์กลางของอำนาจบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตจึงเป็นกลุ่มคนชายขอบที่แม้จะเสนอความคิดหรือวาทกรรมใดออกมาก็จะถูกวาทกรรมกระแสหลักจัดประเภทให้กลายเป็นวาทกรรมหรือชุดความรู้ที่เบี่ยงเบนเป็นเพียงกรณียกเว้นหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะกรณี สิ่งที่พวกเขาตอบโต้หรือเสียงที่ส่งสัญญาณออกมาจึงถูกมองว่าเป็นคำพูดของพวกเขาโรคจิต กามวิปริต บ้ากาม หรือพวกจิตทรมาน ซึ่งไม่อยู่ในเกณฑ์ชี้ขาดความปกติของชุดความรู้ที่จะฟัง คิด และเชื่อได้ แต่สิ่งที่พบจากกรณีศึกษาอันเป็นข้อเท็จจริงของเสียงโต้แย้งจากคนชายขอบที่พูดและอธิบาย เกี่ยวกับตัวเองแสดงให้เห็นได้ถึงตรรกะที่เป็นเหตุผลรองรับภายใต้กรอบคิดของแต่ละบุคคล ดังสรุปไว้ในตารางที่

ตารางที่ 4.9 แสดงข้อเท็จจริงที่ค้นพบ แยกพิจารณารายการนี้และรายบุคคล

		กรณีที่ 1		กรณีที่ 2		กรณีที่ 3		กรณีที่ 4		กรณีที่ 5		
		พอ	แมว	แสน	นา	ชาย	แก้ว	นนท์	นี่	ปิง	ปู	
การมีอยู่/ การแสวงหา	การมีอยู่	√		√		√		√	√	√		
	การแสวงหา	√	√	√	√	√	√	√	√	√	√	
การ เลือก หยิบ / การ สร้าง ใหม่	การ เลือก หยิบ	เรื่องของความรัก	√					√	√			
		เรื่องของเวรกรรม				√	√	√				
		เรื่องของสิทธิส่วนตัว		√	√			√	√	√	√	√
		เรื่องประโยชน์สูงสุด	√	√	√	√	√	√	√	√	√	√
	การ สร้าง ใหม่	เรื่องเกณฑ์มาตรฐานความปกติ		√		√		√				
		ทดแทนบุญคุณ		√			√	√				
		ไม่ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน		√	√	√	√	√	√	√	√	√
	ทำเกินหน้าที่เพื่อให้สิ่งที่ดีกว่า	√				√						
การ ปิด ล้อม / การ เปิด ขยาย	ปัจเจก บุคคล	ถูกกำหนดจากอำนาจ	√			√		√	√	√		
		เพิ่มคุณค่าให้การกระทำ	√	√					√	√		
		เป็นพฤติกรรมปกติ			√		√				√	√
	บุคคล เป้า	จำกัดพื้นที่กายภาพ			√							
		จำกัดพื้นที่ทางความคิด	√		√		√		√	√	√	√
	หมาย บุคคล	ใช้ความรุนแรง			√		√				√	
		ขยายพื้นที่แสดงพฤติกรรม	√	√	√	√	√	√	+	+	+	+
ภายนอก	การเปิดขยายโดยภาษา			**	**	√	*	**	**	**	**	
	การสร้าง คำใหม่ / การ ทำลายคำ เก่า	คำเดิม ความ หมายใหม่	ไม่เสียหาย		√	√		√		√	√	√
การเป็นคนดี			√	√	√		√					
ประสบการณ์ชีวิต										√	√	
คำใหม่ ความ หมายใหม่	สถานภาพใหม่		√	√				√	√			
	ไม่สามารถหาคำสื่อสารได้				√		√	√	√			
สยบ-ยอม/ สงบ-นิ่ง	สยบ-ยอม	N	√				√	√	√	√	√	
	สงบ-นิ่ง			√	√	√						

หมายเหตุ N ไม่สามารถหาข้อเท็จจริงได้

+ มีการขยายพื้นที่ในการมีพฤติกรรมทางเพศ แต่มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อ “การเปิดขยาย”

* เป็นการบอกเล่าเพื่อหวังยุติพฤติกรรม แต่มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อ “การเปิดขยาย”

** เป็นการบอกเล่าโดยมิได้เต็มใจ และมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อ “การเปิดขยาย”

การมีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของกรณีศึกษาทั้ง 5 กรณี พบว่าเป็นการมีในสองลักษณะ คือ การมีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนอยู่ก่อนที่จะเกิดการร่วมประเวณีโดยพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายโลหิตที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กับตรรกะที่มีอยู่ไม่ว่าจะในลักษณะเป็นผลโดยตรงหรือผลสืบเนื่องก็ตาม กับลักษณะที่สองคือ การแสวงหาตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนภายหลังจากที่มีการร่วมประเวณีแล้ว มักเกิดขึ้นในกรณีที่การร่วมประเวณีมิใช่เป็นผลโดยตรงหรือต่อเนื่องจากตรรกะชุดหนึ่งชุดใดหรือหลายชุดที่มีอยู่ก่อนแต่เป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากสาเหตุอื่น เช่น อำนาจในรูปแบบความรุนแรง อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดขึ้นของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนทั้งสองลักษณะที่กล่าวมา พบว่ามีทั้งส่วนที่ส่งผลกระทบต่อกันในเชิงส่งเสริมกันและในส่วนที่เป็นอิสระต่อกัน ทำให้สามารถพบตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนทั้งสองลักษณะได้ในบุคคลคนเดียวกันและ/หรือในช่วงเวลาเดียวกัน

ทั้ง 5 กรณีศึกษาเป็น “การมีอยู่” ของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืน โดยมีเพียงกรณีเดียวคือ “นนท์” กับ “นี” ที่ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนเป็น “การมีอยู่” ในบุคคลทั้งสองฝ่าย ส่วนที่เหลือจะเกิดขึ้นเฉพาะในฝ่ายชายซึ่งเป็นบุคคลเริ่มต้นในการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือด แต่เมื่อมีการร่วมประเวณีไปแล้วระยะหนึ่งพบว่า บุคคลทั้งสองฝ่ายในทุกกรณีต่างมี “การแสวงหา” ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับตน แต่มีได้หมายความว่า ในบุคคลที่มีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนอยู่แล้วก่อนการร่วมประเวณีจะละทิ้งตรรกะชุดเดิม เพราะในทุกกรณีของผู้ที่มีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนอยู่ก่อนจะยังคงตรรกะที่มีอยู่พร้อมกับการแสวงหาตรรกะใหม่ที่สอดคล้องกับที่มีให้สามารถรองรับความชอบธรรมซึ่งกันและกันได้เพื่อให้ตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนทั้งหมดสามารถสถาปนาตนเองได้อย่างมั่นคงยิ่งขึ้น

แต่ไม่ว่าจะเป็น “การมีอยู่” หรือ “การแสวงหา” ให้ได้มาซึ่งตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดของตน ทั้งสองลักษณะจะมีวิธีการให้ได้มาซึ่งตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนที่แตกต่างหลากหลายกันออกไป ซึ่งมีทั้งที่เหมือนและแตกต่าง สามารถจัดได้เป็นสองกลุ่มลักษณะโดยพิจารณาการได้มาของเนื้อหา คือ “การเลือกหยิบ” จากบางส่วนของวาทกรรมกระแสหลักที่คนในสังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับ กับ “การสร้างใหม่” โดยอาจมีบางส่วนของวาทกรรมกระแสหลักเป็นรากฐาน เพื่อสร้างชุดวาทกรรมใหม่ที่มีความหมายและคำอธิบายแตกต่างไปจากเดิม

ทั้งการเลือกหยิบและการสร้างใหม่ สามารถพบได้ในทุกกรณีศึกษาและในบุคคลทั้งสองฝ่าย ในส่วนของการเลือกหยิบพบว่า การใช้บางส่วนของวาทกรรมหลักเกี่ยวกับประโยชน์สูงสุดที่จะเกิดขึ้นถูกเลือกหยิบมาใช้มากที่สุดในทุกกรณีและทั้งสองฝ่าย จากการเล็งเห็นประโยชน์สูงสุดที่จะเกิดขึ้นกับตนเป็นอันดับแรก ก่อนที่จะขยายการอธิบายไปสู่บุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็บุคคลเป้าหมายหรือบุคคลอื่นก็ตาม ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในรายการนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและช่วงเวลาที่ใช้อธิบาย การกล่าวอ้างโดยเลือกหยิบเรื่องของสิทธิส่วนตัวก็เป็นอีกประเด็นที่นำมาใช้ แม้ว่าในบางบุคคลจะไม่ได้เอ่ยอ้างในประเด็นนี้ แต่ก็พบว่ามีการเลือกหยิบมาใช้ในทุกกรณี เรื่องของสิทธิส่วนตัวมักมีความเกี่ยวเนื่องกับความมีเหตุผลในการเลือกกระทำของบุคคลเพื่อเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนและ/หรือบุคคลอื่น ส่วนเรื่องของเวรกรรมมักถูกเลือกหยิบมาใช้ในกรณีของ “ผู้เคยกระทำ” ที่มีระดับการศึกษาไม่สูง ในขณะที่เรื่องของความรักจะปรากฏอย่างชัดเจนในกรณีศึกษาที่มีการศึกษา หรืออย่างน้อยก็มีโลกทัศน์กว้างในฐานะที่ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมเมือง ส่วนการเลือกหยิบเกณฑ์มาตรฐานความปกติของสังคมกระแสหลักมาใช้นั้น พบเฉพาะในฝ่ายหญิงและเกิดขึ้นในช่วงของการแสวงหามากกว่าการมีอยู่ของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน

ในส่วนของ “การสร้างใหม่” พบว่าเกือบทั้งหมดนำประเด็นของความเดือดร้อนมาให้ ความหมายใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม โดยมองว่าการกระทำของตนและ/หรือทั้งสองฝ่ายมิได้สร้างความเดือดร้อนแก่บุคคลในครอบครัว หรือในบางกรณีก็มีการใช้กรอบคิดในลักษณะที่ว่า เมื่อไม่มีใครรู้ก็ยอมไม่เป็นความผิด อย่างไรก็ตาม ความเดือดร้อนที่ถูกนำมากล่าวอ้างไม่ในความหมายใดก็ล้วนเป็นการมองจากผู้กระทำแต่เพียงมิติเดียว เป็นการสร้างตรรกะให้ตนเองโดยผ่านกรอบการมองจากตนเอง ส่วนการทดแทนบุญคุณก็ถูกนำมาสร้างใหม่โดยสร้างความหมายใหม่นอกจากนี้ยังพบการอ้างถึงความประสงค์ที่ผู้เริ่มกระทำใช้อธิบายพฤติกรรมที่ตนเองกระทำต่อบุคคลเป้าหมายว่า ผลที่เกิดจากการกระทำของตนจะนำมาซึ่งสิ่งที่ดีกว่าในปัจจุบันและ/หรือสิ่งที่ดีกว่าในอนาคต แม้ในแต่ละบุคคลจะมีการเกิดขึ้นของเนื้อหาสาระในตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนดังที่กล่าวมาทั้งหมด แต่ทุกอย่างก็จะเป็นเพียงเรื่องของความคิดที่มีได้ก่อนผลกระทบใด ๆ ต่อสังคมหรือบุคคลอื่นให้เห็นได้ว่าเป็นรูปธรรม หากตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนนั้นปราศจากปฏิบัติการแห่งวาทกรรมที่ขยายขอบเขตไปสู่บุคคลเป้าหมาย ซึ่งจากกรณีศึกษาพบปฏิบัติการของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่หลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละกรณี แต่ละช่วงเวลา และแต่ละบริบทมีลักษณะเป็นปัจเจกของปฏิบัติการที่อิสระต่อกัน

การปิดล้อม/การเปิดขยายเป็นปฏิบัติการของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนข้อห้ามกำรมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันหรือใกล้เคียงกันจนยากที่จะแยกพิจารณาในลักษณะของการตัดขาดแยกออกจากกัน ทั้งนี้เพราะเมื่อเกิดการทำการปิดล้อมตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนที่มีอยู่เพื่อป้องกันมิให้อำนาจอื่นเข้ามาเบียดไล่และ/หรือสั่นคลอนความชอบธรรม ในขณะที่เดียวกัน การเปิดขยายพื้นที่ของตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนที่ถูกปิดล้อมอยู่ก็จะเกิดขึ้นเพื่อขยายยึดและสถาปนาความชอบธรรมให้กับชุดความคิดของตนเอง ฉะนั้น เมื่อมีการเปิดขยายไม่ว่าจะในระดับใด ปฏิบัติการของการปิดล้อมก็ย่อมจะเกิดขึ้นในทำนองเดียวกัน การวิเคราะห์ถึงการปิดล้อม/การเปิดขยายจึงต้องกระทำไปในขณะที่เดียวกันอย่างมีสำนึกถึงธรรมชาติของปฏิบัติการทั้งสอง

การใช้คำอธิบายการปิดล้อม/การเปิดขยายโดยผลึกความรับผิดชอบให้อำนาจที่เหนือกว่าในฐานะที่ตนเองตกเป็นผู้ถูกกระทำ (objective) สามารถพบได้ในเกือบทุกกรณี จะต่างกันตรงที่อำนาจที่เหนือกว่านั้นคืออะไร ซึ่งอาจหมายถึงความรุนแรง อำนาจของสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ หรืออำนาจของความรัก นอกจากนี้ยังมีกรอบอธิบายในฐานะที่ตรงข้าม นั่นคือ การอธิบายผ่านความสามารถของตนในฐานะของผู้กระทำ (subjective) ซึ่งทั้งหมดจะอธิบายพฤติกรรมของตนว่าเป็นสิ่งที่เหนือกว่าและดีกว่าพฤติกรรมในลักษณะเดียวกันที่พบได้ตามสังคมทั่วไป หมายความว่า เพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิตมีคุณค่าที่ดีกว่าและเหนือกว่าเพศสัมพันธ์ที่เกิดจากความใคร่หรือแม้แต่ความสัมพันธ์ที่มีรากฐานมาจากความรักอันซู้สาวที่เกิดขึ้นกับชาย-หญิงทั่วไป ความแตกต่างที่เหนือกว่าจะช่วยปิดล้อม/เปิดขยายตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนได้เป็นอย่างดี แต่ก็ใช่ว่าจะไม่พบการมองในรูปแบบอื่น เพราะการอธิบายพฤติกรรมของตนว่าเป็นเพียงพฤติกรรมหนึ่งที่มีได้มีคุณค่าอะไรเป็นพิเศษไปจากอากัปกริยาหรือพฤติกรรมใด ๆ ของมนุษย์ ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องไปให้ความสนใจในวาทกรรมอื่นใดที่มีต่อการกระทำของตน การที่จะยุติหรือกระทำต่อจึงเป็นผลโดยตรงมาจากความต้องการของทั้งสองฝ่าย มิใช่จากสำนึกในความรู้สึกผิด ชอบ ชั่ว ดี หรือเพราะสำนึกทางจริยธรรมใด

การปิดล้อม/การเปิดขยายในระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นเป้าหมาย พบว่า ในฝ่ายผู้ที่มีตรรกแห่งการต่อต้านขัดขืนจะเริ่มแสดงพฤติกรรมเพื่อเปิดขยายให้บุคคลเป้าหมายรับรู้ถึงตรรกะและความต้องการที่มีอยู่ ซึ่งจะกระทำพร้อมไปกับการปิดล้อมเช่นกัน วิธีการที่ถูกนำมาใช้ในทุกรณีก็คือ การเข้าครอบงำทางความคิด โดยมีเป้าหมายในการจำกัดพื้นที่ทางความคิดให้

บุคคลเป้าหมายคิดไปในทิศทางเดียวกับตน แม้ว่าในบางกรณีจะต้องใช้การบังคับโดยกำลัง ความรุนแรงในช่วงต้น แต่ในขณะเดียวกันก็จะพยายามครอบงำทางความคิด ซึ่งอาจเกิดขึ้นผ่านการจำกัดพื้นที่ทางกายภาพ ให้อยู่ในสายตาของการควบคุม และการบังคับ จนเมื่อการครอบงำสามารถเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว การบังคับโดยกำลังและการควบคุมโดยจำกัดพื้นที่ก็จะลดความรุนแรงลงจนหมดไปในที่สุด เพราะการครอบงำจะทำให้ตัวของบุคคลเป้าหมายเข้าควบคุมพฤติกรรมของตนเองด้วยตนเองให้เป็นไปในทิศทางตามตรรกะที่มีอยู่

ในส่วนของบุคคลภายนอกที่มีใบบุคคลเป้าหมาย การปิดล้อม/การเปิดขยายก็สามารถมีปฏิบัติการได้ในสองลักษณะ นั่นคือ การขยายพื้นที่การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกันและการใช้ภาษา ในการบอกเล่าถึงพฤติกรรมของเขาและเธอ เพื่อเปิดขยายใบบุคคลภายนอกเกิดการยอมรับ ฉะนั้นจึงมิได้หมายความว่าในทุกกรณีจะต้องมีการเปิดขยายใบบุคคลภายนอก เพราะหากเขาและเธอไม่เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องให้พฤติกรรมของตนได้รับการยอมรับจากบุคคลภายนอก เขาและเธอก็จะเลือกที่จะปกปิดและเก็บซ่อนเรื่องราวทั้งหมดไว้เพียงลำพัง ในขณะเดียวกัน การเปิดเผยใบบุคคลภายนอกก็มิได้หมายความว่า เป็นการเปิดขยายเสมอไป เพราะหากเป็นการเปิดเผยที่ปราศจากความประสงค์ใบบุคคลภายนอกเหล่านั้นยอมรับในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำการเปิดปากพูดและ/หรือแสดงพฤติกรรมใบบุคคลภายนอกได้รับรู้เรื่องราวความสัมพันธ์ของเขาและเธอก็จะเป็นเพียงการเปิดเผยที่มีใ้การเปิดขยายดังในหลายกรณี

การปิดล้อม/การเปิดขยายเพื่อสร้างความชอบธรรมต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือด และใบบุคคลในแต่ละระดับเกิดการยอมรับต่อพฤติกรรมดังกล่าว จึงจำเป็นที่จะต้องมีการสื่อสาร และแสดงอัตลักษณ์ของความเป็นตัวตน การสร้างคำใหม่เพื่ออธิบายพฤติกรรมและ/หรือถ่ายทอดความรู้สึกอันเป็นส่วนหนึ่งของตรรกะแห่งการต่อต้านชัดเจนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ในขณะเดียวกันข้อจำกัดของภาษาที่เป็นภาษาของสังคมกระแสหลักที่ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ในสายเลือดทำให้การสร้างคำใหม่จำเป็นต้องหยิบยืมคำเก่าจากสังคมกระแสหลักมาใช้ในการสร้างคำใหม่ของตน ซึ่งนั่นย่อมหมายถึงการชุติและ ทำลาย และรื้อถอนคำในความหมายเก่าให้เกิดความแตกต่างออกไปจากที่คนในสังคมกระแสหลักเข้าใจ แต่ด้วยสิ่งที่แฝงฝังอยู่ในปฏิบัติการสร้างคำใหม่ที่จะต้องเกิดการทำลายคำเก่า ทำให้การศึกษาวิเคราะห์ไม่สามารถกระทำโดยการแยกส่วน หรือตัดปฏิบัติการของทั้งสองออกจากกันได้อย่างเด็ดขาด ทว่าจะกล่าวไปพร้อม ๆ กันทั้งสองส่วน

ความหมายของคำว่า “ไม่เสียหาย” อันเกี่ยวกับเรื่องทางเพศได้รับการขยายขอบเขตในการให้คำจำกัดความที่แตกต่างกันไปในแต่ละกรณี ตั้งแต่การขยายขอบเขตออกไปครอบคลุมพฤติกรรมการสัมผัสเรือนร่าง การกอดจูบ การเปลือยกาย การแอบดู การพยายามสอดใส่ อวัยวะเพศ การมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์ในระดับที่เป็นผลสำเร็จ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุคคลในแต่ละกรณีและแต่ละช่วงเวลา แต่โดยสรุป ขอบเขตของคำว่า “เสียหาย” หรือ “ไม่เสียหาย” นั้นจะแตกต่างไปจากสังคมกระแสหลัก โดยปริมณฑลของคำว่า “เสียหาย” จะเล็กแคบในขณะที่ขอบเขตของคำว่า “ไม่เสียหาย” จะขยายพื้นที่ครอบคลุมพฤติกรรมทางเพศที่กว้างกว่าคนในสังคมส่วนใหญ่ยอมรับ การอ้างว่าพฤติกรรมที่ตนกระทำเป็นพฤติกรรมที่สะท้อนถึงความเป็น “คนดี” ก็เป็นอีกคำหนึ่งที่ถูกนำมาให้ความหมายใหม่ที่บิดเบือนและแตกต่างไปจากรากฐานความหมายเดิมของคนส่วนใหญ่ การเป็น “คนดี” ในกรอบของ “ผู้เคยกระทำ” จะถูกผูกโยงกับพฤติกรรมที่ตนกระทำต่ออีกฝ่ายว่าจะนำมาซึ่งสิ่งที่ติดต่อผู้ที่เขากระทำให้ อันเป็นเพราะเขาหรือเธอในฐานะผู้กระทำเป็น “คนดี” ที่มีความปรารถนาดีเป็นที่ตั้ง มีเพียงสองรายที่มีการสร้างคำใหม่บนคำเก่า ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากกรณีอื่น นั่นคือ การมองว่าทุกอย่างเป็นไปได้เพื่อสร้าง “ประสบการณ์ชีวิต” คำว่า “ประสบการณ์ชีวิต” จึงถูกให้ความหมายและคำจำกัดความใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างมาก เมื่อเพศสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องร่วมสายโลหิตเป็นเพียงการแสวงหาประสบการณ์ชีวิตที่เปรียบเสมือนการละเล่นที่มีต่อกัน โดยไม่มีความผูกพันอะไรกันมากเป็นพิเศษ การให้ความหมายใหม่กับคำว่า “ประสบการณ์ชีวิต” นี้ ได้ก่อให้เกิดการสั่นคลอนอย่างมากต่อคำเก่าหลายคำที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น “เพศสัมพันธ์” “ความรัก” “การละเล่น” “ความผูกพัน” “ความดี/ความชั่ว” หรือแม้แต่คำว่า “ความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง”

การสร้างคำใหม่/การทำลายคำเก่าในอีกลักษณะหนึ่งก็คือ การสร้างคำใหม่ภายใต้ความหมายใหม่ ซึ่งแม้จะมีวลีหรือคำเก่าเป็นรากฐานแต่มันได้ถูกเรียงร้อยให้กลายเป็นคำใหม่ในความหมายใหม่ที่เฉพาะกลุ่มจะสามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะคำที่ใช้สื่อถึงสถานภาพของบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลร่วมสายโลหิตที่ต้องอยู่ในสองสถานภาพ ทำให้การใช้คำที่บ่งชี้ถึงสถานภาพทางสังคมตามรูปแบบของสังคมกระแสหลักไม่สามารถใช้อธิบายได้อย่างถูกต้อง การผลิตคำใหม่ขึ้นจึงพบได้จากกรณีศึกษา หรือการสร้างคำใหม่ที่ไม่เคยมีการใช้กันในสังคมกระแสหลักอย่างเช่น “การผัดผืนนอกครอบครัว” ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งที่ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารในสาระที่ไม่มีอยู่ในการรับรู้ของสังคมกระแสหลัก แต่ถึงอย่างไร ปัญหาการสื่อถึง

อารมณ์ ความรู้สึก และสิ่งที่เป็นนามธรรมก็ยังเป็นปัญหาอยู่มาก เพราะความรู้สึก อารมณ์ และสิ่งที่เป็นนามธรรมเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะตัว เฉพาะเหตุการณ์ที่ยากเกินกว่าจะอธิบายให้เกิดความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง สมบูรณ์ การใช้คำว่า “ไม่รู้” “ไม่ทราบ” หรือ “อธิบายไม่ได้” จึงปรากฏให้เห็นได้เมื่อมีการสนทนาในเรื่องของความรู้สึก อารมณ์ และสิ่งที่เป็นนามธรรม

การอยู่ในสถานภาพ “ผู้เคยกระทำ” มิได้หมายความว่า เขาและ/หรือเธอเหล่านั้นจะอยู่ในสถานภาพของ “ผู้เคยกระทำ” ในความหมายเพียง “เคย” แล้วทุกคนในปัจจุบัน เมื่อความจริงปรากฏว่า มีทั้ง “ผู้เคยกระทำที่ยุติการกระทำ” “ผู้กระทำที่เคยหยุดการกระทำ” และ “ผู้เคยกระทำที่ยังกระทำ” ในกรณีแรกจึงเป็น “ผู้สยบ-ยอม” ต่ออำนาจกระแสหลัก ส่วนสองกรณีหลังเป็นผู้ “สงบ-นิ่ง” ที่ไม่ได้ให้ความสนใจต่อข้อกำหนดทางเพศของสังคมกระแสหลักแต่อย่างใด

ข้อเท็จจริงที่ค้นพบในส่วนของตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจน สามารถแยกออกได้เป็น 4 ลักษณะ คือ ตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยความรัก ว่าด้วยเวรกรรม ว่าด้วยความมีเหตุผล และว่าด้วยเกณฑ์มาตรฐานความปกติ ซึ่งตรรกะทั้งหมดล้วนมีรากฐานมาจากการเลือกหยิบและ/หรือการสร้างใหม่เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมทางเพศที่ฝ่าฝืนของตน และมีทั้งการมีอยู่และการแสวงหา โดยตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนที่ว่าด้วยความมีเหตุผล ประกอบด้วยตรรกะที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิส่วนตัว ตรรกะของการเลือกกระทำในสิ่งที่ก่อประโยชน์สูงสุด ตรรกะของการไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับบุคคลอื่น และตรรกะของการกระทำเกินหน้าที่เพื่อให้เกิดสิ่งที่ดีกว่ากับผู้ถูกกระทำ สำหรับตรรกะที่มีรากฐานมาจากวาทกรรมที่ว่าด้วยเกณฑ์มาตรฐานความปกติ จะรวมตรรกะที่ว่าด้วยการทดแทนบุญคุณบิดาและ/หรือมารดาในฐานะเป็นมาตรฐานที่ดีของบุตรที่มีต่อผู้ให้กำเนิด

จากข้อเท็จจริงที่ค้นพบทำให้สรุปได้ว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในสายเลือดอันเกิดจากความยินยอมพร้อมใจ เป็นบุคคลที่มีตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนรองรับการกระทำของตน ซึ่งอาจเป็นการมีอยู่ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมหรือเป็นการแสวงหาตรรกแห่งการต่อต้านชัดเจนภายหลังแล้วแต่กรณี แต่ทั้งนี้โดยที่สุดแล้วก็จะต้องมีชุดความรู้เพื่อใช้รองรับความชอบธรรมให้กับการกระทำของตน เพื่อที่เขาและเธอเหล่านั้นสามารถที่จะมีพฤติกรรมทางเพศที่ละเมิดข้อห้ามทางสังคมได้